

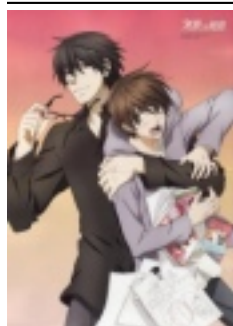
# Câu Dẫn Không Thương Lượng

## Contents

|                                   |          |
|-----------------------------------|----------|
| <b>Câu Dẫn Không Thương Lượng</b> | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .             | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .             | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .             | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .             | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .             | 8        |
| 6. Chương 6 . . . . .             | 9        |
| 7. Chương 7 . . . . .             | 10       |
| 8. Chương 8 . . . . .             | 12       |
| 9. Chương 9 . . . . .             | 13       |
| 10. Chương 10 . . . . .           | 14       |
| 11. Chương 11 . . . . .           | 16       |
| 12. Chương 12 . . . . .           | 18       |
| 13. Chương 13 . . . . .           | 21       |
| 14. Chương 14 . . . . .           | 23       |
| 15. Chương 15 . . . . .           | 25       |
| 16. Chương 16 . . . . .           | 27       |
| 17. Chương 17 . . . . .           | 30       |
| 18. Chương 18 . . . . .           | 32       |
| 19. Chương 19 . . . . .           | 33       |
| 20. Chương 20 . . . . .           | 35       |
| 21. Chương 21 . . . . .           | 36       |
| 22. Chương 22 . . . . .           | 38       |
| 23. Chương 23 . . . . .           | 40       |
| 24. Chương 24 . . . . .           | 42       |
| 25. Chương 25 . . . . .           | 44       |
| 26. Chương 26 . . . . .           | 47       |
| 27. Chương 27 . . . . .           | 49       |
| 28. Chương 28 . . . . .           | 51       |
| 29. Chương 29 . . . . .           | 54       |
| 30. Chương 30 . . . . .           | 56       |
| 31. Chương 31 . . . . .           | 58       |
| 32. Chương 32 . . . . .           | 60       |
| 33. Chương 33 . . . . .           | 62       |
| 34. Chương 34 . . . . .           | 64       |
| 35. Chương 35 . . . . .           | 66       |
| 36. Chương 36 . . . . .           | 69       |
| 37. Chương 37 . . . . .           | 71       |
| 38. Chương 38 . . . . .           | 72       |
| 39. Chương 39 . . . . .           | 75       |
| 40. Chương 40 . . . . .           | 77       |
| 41. Chương 41 . . . . .           | 79       |

|                              |    |
|------------------------------|----|
| 42. Chương 42                | 82 |
| 43. Chương 43                | 84 |
| 44. Chương 44: Phiên Ngoại 1 | 86 |
| 45. Chương 45: Phiên Ngoại 2 | 89 |
| 46. Chương 46: Phiên Ngoại 3 | 93 |

## Câu Dẫn Không Thương Lượng



### Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, ngược luyến tình thâm, ngược công ngược thụ, nông rân thụ (sau biến thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dan-khong-thuong-luong>

### 1. Chương 1

Tuy người ta vẫn thường nói cánh rừng lớn thì loài chim nào cũng có (ý nói trên đời việc gì cũng có thể xảy ra), nhưng loại người như Tiểu Câu đúng là rất hiếm thấy! Về cơ bản cậu ta hẳn thuộc dạng mấy đứa trẻ không cha không thương mẹ không yêu. Người bên ngoài vào thành phố kiếm sống vốn không dễ, nếu có thể ở lại nhất định phải có điểm hơn người. Vậy mà Tiểu Câu chỉ là một tên nhà quê chân đất mắt toét lại có thể ở lại thành phố B 5 năm, còn sống rất ra hình ra dạng, chính là dựa vào bốn chữ “không-biết-xấu-hổ”.

Muốn da mặt dày cũng là một môn cần học a.

Có người lúc ban ngày thì ra vẽ chẳng hề để ý, không để người khác vào mắt, nửa đêm lại trùm chăn ôm gối rơi nước mắt, tìm một vài lý do để khóc. Loại người này căn bản không có tiền đồ.

Tiểu Câu thuộc loại có tiền đồ, cho nên cậu có thể vì tiền mà không từ bất cứ việc xấu gì. Da mặt? Từ bỏ! Tôn nghiêm? Đó là cái gì? Cậu chỉ biết có tiền, có thể ăn ngon mặc đẹp, khỏe mạnh là tốt rồi, thân thể tốt thì ngủ sẽ ngon! Hạnh phúc lớn nhất của cuộc sống cũng chỉ đến thế mà thôi!

Cho nên Tiểu Câu có thể vì tiền, trừ tính mạng ngoài ra cái gì cũng không cần. Vì vậy, nghề nghiệp của Tiểu Câu chính là trai bao. (QT là nam công quan : nam quan hệ xã hội = ngưư lang aka trai bao)

Lúc mới tới thành phố, Tiểu Câu và đồng hương đều chỉ biết ngồi ngốc ngoài đường chờ người cần thuê khuôn vác hay giúp việc tới gọi. Sau đó có một lần Tiểu Câu nhìn lướt qua bảng tin quảng cáo trên phố, hai mắt cậu lóe sáng, vội ghi nhớ số điện thoại trên quảng cáo vào đầu rồi chạy đi gọi tới số điện thoại đó.

Tiếp điện thoại là một người phụ nữ. Sau khi hỏi một số vấn đề, cô ta hẹn gặp cậu, địa điểm hẹn chính là cầu vượt phía nam thành phố. Tiểu Câu đợi suốt một giờ mới có một người đàn ông ngậm điều thuốc tới gặp cậu.

Trao đổi qua lại mấy câu, người đàn ông kia đánh giá Tiểu Câu một lúc, có điểm bị bề ngoài chất phác của cậu mê hoặc, nghĩ thầm, không biết cậu bé nhà quê này có hiểu cái quảng cáo kia ám chỉ gì không, vì vậy

liền hỏi : “Cậu có biết chúng tôi làm gì không?”

Tiểu Câu nghe thế liền vui vẻ!

“Ông cứ nói đi! Cùng phụ nữ hay đàn ông? Tôi rất khỏe mạnh, tư tưởng phóng khoáng, tuyệt đối phù hợp yêu cầu.”

Hảo! Người đàn ông nọ sờ sờ cái mũi, không biết từ lúc nào mà nông dân Trung Quốc tư tưởng còn thoáng hơn cả dân Mỹ! Con mẹ nó, đúng là không chịu học hỏi sẽ bị tụt hậu.

“Cậu như vậy chỉ có thể tiếp nam, nếu tiếp nữ thì chúng tôi còn phải trả tiền cho cô ta ấy chứ.”

“Trả bao nhiêu tiền.” Tiểu Câu không thêm để ý, coi như người kia đang khen cậu đi.

Nam nhân nhiều ít cũng nhìn ra Tiểu Câu là loại không biết xấu hổ, vì vậy dứt khoát nói : “Tiếp một người được một ngàn, tiền thưởng tính khác.” (1000 nhân dân tệ = 3,5 triệu D ~~~)

Tiểu Câu giơ ngón tay ra tính : Một ngày tiếp 3 người là 3 ngàn, một tháng 30 ngày là 9 vạn. Trời ạ, bán con cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy! Có lợi!

Tiểu Câu lần đầu tiên tiếp khách thì gặp một ông chủ béo. Cái mông đầy mỡ nện trên mặt của cậu phát ra một tiếng “bốp”. Tiểu Câu cũng không sợ hãi, lần đầu tiên tiếp khách dù thế nào cũng phải bộc lộ tài năng. Cậu thè lưỡi liếm mát, nước miếng chảy dọc xuống hai quả trứng của ông ta, khiến ông ta rên như heo. Liếm đủ rồi, Tiểu Câu lại nằm úp sấp như cún, cái mông vểnh lên, ngón tay thoa thuốc bôi trơn thọc vào trong cái động nhỏ, ông chủ kia thuận theo ngón tay cứ thế mà vào được, Tiểu Câu theo tiết tấu ra vào của ông ta mà rên a a không khác gì mèo con.

Ông chủ béo nằm trên thềm nghĩ, hôm nay thật may mắn, không ngờ lại gặp được món hàng dâm đảng như vậy, nhìn dáng vẻ phóng túng của Tiểu Câu, dưới háng lại nóng lên, “phốc” một cái đã bắn ra. Tiểu Câu ghì chặt hậu huyệt giúp ông chủ béo giữ lại hàng tồn, nghĩ thầm : coi như xử lí xong một đơn hàng.

Sau đó ông chủ trả tiền cho cậu, lại chỉ có 80 đồng (80 đồng = 280K) Tiểu Câu mặc kệ! Lão bản trừng hai mắt, “Mẹ kiếp, giúp mày kiếm khách, cho mày chỗ ở, còn phải lo chuyện ăn uống của mày, những thứ này đều trừ hết trong tiền lương rồi!”

Tiểu Câu nhướn mày, không lên tiếng, trong lòng thầm mắng : Kháo! Mại dâm mà cũng muốn tính thuế à. (kháo : tiếng chửi, nghĩa gần giống “thao”-“đ\*t”)

Cái gọi là “câu lạc bộ đêm” trong quảng cáo kia thực tế lại là những hộ gia đình sống trong các túp lều phía sau nhà ga, là góc tối của thành phố phồn hoa này. Dân công, gái điếm, ăn mày ... chính là người dân sống ở đây. Tuy bị cài tiền nhưng Tiểu Câu quyết tâm hướng tới tương lai tươi sáng đạp trên đường lớn mà tiến bước, có thể thấy ý chí sống của cậu so với xi măng cốt thép còn cứng hơn nhiều.

Vì có ý thức chuyên nghiệp, tận tình phục vụ khách hàng, Tiểu Câu rất nhanh đã có chút tiếng tăm ở xóm nhà lều. Tục ngữ nói rất đúng “người hướng chỗ cao mà bước, nước hướng chỗ thấp mà chảy” (nhân vãng cao xử tẩu, thủy vãng đề xử lưu), thanh niên tràn đầy hứa hẹn như cậu sao có thể cam tâm sống kiếp bán hàn trong xóm lều chứ.

Sống một thời gian ở thành phố, Tiểu Câu lúc đầu còn đậm chất nông dân, bị đàn ông đè ngày càng nhiều, khóe mắt đuôi mày đều nhiễm vẻ phong tình vạn chủng, dùng lời Tiểu Câu để nói thì chính là : “Tự soi gương, mình còn muốn tự đè mình nữa là.” [ Cường : có đủ không biết xấu hổ ]

Dựa vào dáng vẻ dâm đảng này, Tiểu Câu cuối cùng cũng trà trộn vào hộp đêm chính tông, bắt đầu treo biển hành nghề牛郎.

Đồng hương cùng quê với Tiểu Câu thường xuyên dùng giọng điệu khinh bỉ trộn lẫn ghen ghét nhắc tới cậu! Khinh bỉ vì cậu bỉ ổi, còn hâm mộ là vì túi tiền dày cộp của cậu. Những lời khó nghe, Tiểu Câu đều coi như tiếng rầm, không thêm để ý.

Đầu năm nay, cười kẻ nghèo không cười kỹ nữ. Mình cũng là làm việc đổi lấy cơm ăn, căn bản thuộc về nhóm nhân dân lao động. Nhìn con số trong sổ tiết kiệm liên tiếp tăng lên, cậu lại thấy hậu huyệt ngứa ngáy, chỉ hận không thể đem toàn bộ đàn ông trên đời này hút vài lần!

Khách thường xuyên lui tới trong hộp đêm đều là những người có danh tiếng.

Tiểu Câu ngược lại quen biết không ít những người được gọi là danh nhân.

Khác với những người khác, Tiểu Câu chưa từng coi trọng giao tình với những danh nhân này. Mọi người lên giường chính là làm việc, coi những lời dỗ ngon dỗ ngọt kia là thật chỉ sợ “lật thuyền trong mương” (chỉ chuyện bất hạnh xảy ra, không ngờ tới được) thôi! Lại nói kĩ nam không giống với kĩ nữ, không thể để lộ ra tin đồn. Bình thường giữa ban ngày gặp khách quen cũng phải giả vờ như không quen biết. Cho nên những năm này Tiểu Câu đúng là dập đầu hầu hạ không ít khách cũ, khách mới lại không ngừng tăng lên.

9 giờ tối hôm đó, Tiểu Câu vừa tới chỗ làm, “thợ cả” Hắc ca liền gọi cậu sang một bên, nói có một vị khách quý đã chọn cậu, dặn dò cậu phải hầu hạ người khách đó cho tốt. Tiểu Câu quyến rũ cười : “Hắc ca, anh yên tâm đi, với kỹ thuật của em cam đoan sẽ hầu hạ ông chủ kia dùng tới kim chỉ nam đi đường.”

Vị khách quý kia đã bao một phòng trên tầng cao nhất của hộp đêm. Tiểu Câu theo phép tắc gõ mấy cái rồi đẩy cửa đi vào. Mở cửa, liếc mắt qua một vòng, nhìn thấy một người ngồi trên salon dưới ánh đèn mờ ảo. Tiểu Câu đi vào, người nọ ngay cả mí mắt cũng không nhướn lên, vẫn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Câu ngược lại cẩn thận đánh giá hẳn. Thật là đẹp trai! Chỉ có thể dùng từ “đẹp trai” để miêu tả chàng trai này, môi hồng răng trắng, trên người mặc một bộ vét trắng, mượn lời Tiểu Câu thường nói, đây chính là vật liệu tốt để giữ sự nghiệp hoàng kim. (ý Tiểu Câu là những người thành công thường mặc đồ vét)

Vậy mà anh ta không thèm nhìn cậu, Tiểu Câu như người không xương mềm yếu ngã vào người công tử bột, còn chưa chạm vào cơ thể đối phương đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng đâm vào tai : “Cách tôi xa một chút.”

Tiểu Câu rất thức thời, lập tức tìm lại xương cốt, ngồi đối diện với anh ta.

Chàng trai cuối cùng cũng dời mắt tới trên người Tiểu Câu. Ánh mắt của anh ta khác với vẻ ngoài yếu đuối, nhìn chằm chằm như cắm dầm vào thịt, khiến người bị nhìn trong lòng không khỏi cảm thấy run sợ. Tiểu Câu nhớ tới lời dặn của Hắc ca nói anh ta chính là chủ nhân giới hắc đạo, ánh mắt kia quả thật không có nhiều chính khí.

Kháo! Còn mặc đồ vét trắng, nói không chừng chính là cá tính biến thái, Tiểu Câu trong lòng âm thầm kêu khổ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, công tử bột chậm rãi nói : “Tôi chê cậu bẩn, vậy cậu tự làm cho tôi xem.”

Tiểu Câu trong lòng thầm mắng một tiếng : “Kháo!”, ngoài mặt lại tươi cười quyến rũ, mắt nhỏ nháy một cái : “Đáng ghét!” Hai tay không hề nhàn rỗi, cởi áo cởi thắt lưng, mặt mũi đều tràn đầy vẻ hưng phấn khi sắp tới cao trào, duỗi đầu lưỡi, phóng điện, bóp đầu nhũ (vú).

Vét trắng vẫn dùng bộ mặt âm trầm nhìn cậu, giống như đang nhìn Tiểu Câu lau nước mũi.

Nay Bá Nha gảy đàn còn có tên Chung Tử Kỳ giả làm kẻ lừa đảo! Cho dù có đang tới cao trào thì ai mà chịu nổi bị tên mặt trắng này ngồi nhìn như vậy cơ chứ! Chuyện này lưu lại dấu vết trong lòng Tiểu Câu, chỉ mong đừng để lại bóng ma khiến cậu không “dậy” nổi a! [tác giả xen ngang : Yên tâm, cho dù toàn bộ người trên thế giới đều ngã, người vẫn sẽ sừng sững không ngã!] (Hong Lâu : Đoạn này là em Tiểu Câu mong chuyện tiểu bạch kiểm ko có hứng thú khi thấy ẻm tự xử sẽ không tạo thành “bóng ma” trong lòng ẻm, khiến ẻm sau này không “dậy” – dùng với nghĩa bóng, ám chỉ việc “cương” – được trước mặt khách, còn lời Cuồng tử thì lại dùng từ “dậy” theo nghĩa đen, ý nói tính cách Tiểu Câu mạnh mẽ, quật cường, không gì có thể quật ngã ẻm)

Đến khi Tiểu Câu sắp tinh tấn nhân vong, tiểu bạch kiểm mới mỉm cười, âm hiểm mở miệng nói : “Hóa ra Trang Nghiêm chính là vì thứ như ngươi ..... “ Tiếng nói không lớn, chậm chậm xa xa, lại khiến Tiểu Câu suýt chút nữa bẽ cong cả lão nhị. (cái ấy ấy)

Ở nơi u tối xấu xa này nghe thấy cái tên “Trang Nghiêm” chẳng khác gì trên bàn cơm khách sạn VIP phát hiện một cục shit.

Tiểu Câu tự mặc lại quần, biết chuyện này không hề đơn giản.

Lưu manh không phải sinh ra đã là lưu manh, cho nên Tiểu Câu cũng không phải sinh ra đã không cần mặt mũi. Cậu trước đây cũng đã từng thấy con gái xinh đẹp thì trống ngực đập thành thịch, bị người ta chọc tới đỏ mặt. Trong lúc Tiểu Câu vẫn còn có thể mặt đỏ tim đập khi đó thì, cậu gặp được Trang Nghiêm.

Nếu là Tiểu Câu 20 tuổi nhìn thấy Trang Nghiêm, câu đầu tiên nhất định là : “Đại ca, anh thật sự rất đẹp trai! Tôi nhìn đến mức cứng hết cả lên, toàn thân mềm nhũn không đứng nổi a!”

Nhưng vào năm 14 tuổi khi ấy, Tiểu Câu đã nói : “Trang Nghiêm! Mày phải chịu trách nhiệm với chị tao!”

## 2. Chương 2

Lúc ấy Trang Nghiêm nghe thế thì cười nói.

“Chị của cậu là ai? Tôi quản được sao?”

Tiểu Câu không trả lời, bước tới tung nắm đấm. Trang Nghiêm vốn không để ý tới cậu bé đen nhem gầy gò, so với hắn còn thấp hơn một cái đầu này. Không ngờ cậu ta lại xông tới đánh người, trên mắt Trang Nghiêm lập tức có thêm một vòng tròn.

Trang Nghiêm cũng không phải loại thiếu gia chỉ biết ăn hại, một tay túm lấy Tiểu Câu ghì chặt xuống đất, già chừng 10 phút, đánh tới khi Tiểu Câu ói hết cả nước miếng : “Mày muốn chết à!”

Tiểu Câu chôn dưới đất, rên hừ hừ lặp lại câu kia : “Mày phải..... có trách nhiệm.. .. với ....chị tao...”

Trang Nghiêm thật sự muốn nổi giận rồi!

“Chị mày là ai hả?!”

“..... Ngô Việt”

“Ngô Việt? Tao làm gì cô ta?”

“Mày có lỗi với chị ấy!”

“Tiểu Câu!” Một cô gái to béo chạy tới, thô lỗ xách Tiểu Câu vẳng quỳ rạp dưới mặt đất lên : “Mày làm gì vậy! Nghe gió thành mưa! Ai bảo mày tới đây hả?!!”

Lúc này đổi thành Tiểu Câu nổi giận rồi.

“Chị! Đến bây giờ chị còn bao che cho hắn!”

Trang Nghiêm nghe vậy liền nhướn thẳng mày, chỉ vào mũi Ngô Việt nói : “Hai người đang diễn tuồng gì hả?”

Khuôn mặt vốn phơi nắng tới đỏ thắm của Ngô Việt cũng hiện ra sắc tím, túm cổ áo Tiểu Câu lôi về nhà.

Đến lúc này Tiểu Câu vẫn không chịu phục, bị chị cậu kéo tới mức thở không ra hơi vẫn còn làm mặt dữ với Trang Nghiêm.

Thiếu nảo – là ấn tượng đầu tiên của Trang Nghiêm đối với Tiểu Câu.

Thiếu đạo đức – là ấn tượng đầu tiên của Tiểu Câu về Trang Nghiêm.

Sau này Tiểu Câu mới hiểu rõ mọi chuyện, hóa ra là chị cậu thăm mền người ta.

Trang Nghiêm, 19 tuổi, từ trên thành phố về quê ở nhà ông ngoại thăm người thân. Ông ngoại của hắn là phú hộ của thôn, nghe nói ông là đầu đầu\*(mình thực sự không biết đầu đầu là cái gì, nhưng có vẻ là một chức vụ hoặc nghề gì đó ngày xưa, đây là nói ông ngoại anh Nghiêm là một người thành công trong một lĩnh vực, già rồi thì về quê = =||) nổi danh, sau có tuổi thì lá rụng về cội, về quê mua một biệt thự nhỏ,

cũng coi như áo gấm về làng. Ở nông thôn có thể xem như gia thế hiển hách ,cộng thêm vẻ ngoài tuấn tú, Trang Nghiêm quả thật đã khiến vô số trái tim thiếu nữ trong phạm vi trăm dặm quanh thôn rung động.

Trái tim của Ngô Việt cũng rung lên rúng xuống, chỉ là thân hình của cô nhắc lên sẽ khiến người ta khiếp sợ chạy trốn, chỉ có thể thông qua đài phát thanh của thôn nhìn thấy cậu sinh viên anh tuấn kia xuất hiện trước mắt, khiến cô ngày đêm nhung nhớ!

Có lẽ Ngô Việt tự biết mình lớn lên không được xinh đẹp, tình trạng kinh tế trong nhà lại khiến cô đã tự có lỗi với bản thân còn bị dìm xuống tận đáy đại dương. (ý nói việc Ngô Việt xấu béo là tự có lỗi với bản thân, nhà nghèo càng khiến cô thảm hại) Cho dù trời long đất lở cũng không có khả năng cô và Trang Nghiêm yêu nhau.

Ngô Việt xem như có tài văn Chương, chỉ có thể đem tất cả tình cảm thiếu nữ dẫu trong lòng thổ lộ hết cho nhật ký. Dù sao nhật ký là để bản thân xem, không thể lừa gạt thiên hạ còn có thể lừa gạt chính mình, vì vậy Trang Nghiêm lập tức biến thành Trần Thế Mĩ, trở thành kẻ phụ tình có một không hai. [ tượng gỗ đồ mồ hôi - \_\_\_\_-||| - Cuồng]

Những ngày bình thường, lúc rảnh rỗi lại vẩy vài giọt lệ lên nhật ký, bị Tiểu Câu bắt gặp mấy lần. Thừa dịp bà chị không chuẩn bị liền trộm nhật ký đọc, tức giận cũng từ đó mà phát sinh. Tìm một vòng trong nhà, không tìm được dao bỏ củi liền đơn thương độc mã đi tìm tên lưu manh số một kia tính sổ.

Vốn là tâm sự mơ mộng của thiếu nữ, lại bị em trai làm to chuyện, Ngô Việt then quá hóa giận, về tới nhà lại đem Tiểu Câu bị đánh thê thảm dạy dỗ thêm một lần.

### 3. Chương 3

Từ lúc bắt đầu, Tiểu Câu đã biết dính tới Trang Nghiêm đều không phải chuyện tốt!

Chuyện cũ chưa qua, phiền toái lại bắt đầu đến thăm.

Tiểu bạch kiểm cúi đầu nói, “Tôi bảo cậu ngừng sao? Tiếp tục làm cho tôi xem!”

Tiểu Câu cúi đầu cầm khóa quần kéo lên. Hình như khóa bị kẹt, kéo mãi không được. Tiểu bạch kiểm đứng dậy, đi đến bên cạnh cậu, bàn tay được chăm sóc cẩn thận từ từ nâng lên. “Bốp!” một tiếng, Tiểu Câu bị tát, cả người đập vào cửa, nửa bên mặt đều sưng phồng lên.

“Muốn giả câm giả điếc với tôi sao?”

“Quý khách, nếu ngài muốn chơi SM sao không nói sớm?!!! Tôi còn vài vị khách nữa đang chờ, thời gian là vàng bạc, muốn nước tiêu nóng hay roi da ạ?”

Tiểu bạch kiểm ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhếch khóe miệng : “Tôi đã sớm nghe nói cậu là loại không biết xấu hổ, nổi tiếng yêu tiền. Bây giờ có một cơ hội kiếm tiền dành cho cậu đây.”

“Làm chứ! Có tiền thì thứ gì tôi cũng mặc kệ!” Tiểu Câu bị đánh tới chóng mặt váng đầu, lời vừa nói đều chui vào tai vang ong ong.

Tiểu bạch kiểm cầm lấy khăn ẩm đặt trên bàn trà, lau lau bàn tay vừa tát vào mặt Tiểu Câu.

“Tôi muốn cậu tới gặp Trang Nghiêm.”

Kháo! Tai với đầu đều vang ong ong.

Chuyện lớn rồi!

Tiểu Câu ra khỏi phòng trực tiếp đi tìm Hắc ca. Hắc ca nhìn cái mặt y chang đầu heo của cậu thì ngẩn người.

“Có đi được không? Tiểu tử mày cũng khá đấy! Không dễ gì mà ra khỏi phòng của Lý thiếu gia đâu, tao còn tưởng phải kêu người vào khiêng mày rồi chứ!”

Tiểu Câu trầm mắng : Con mẹ nó, biết rõ hần là người như thế nào còn để tao đi tiếp!

“Họ Lý này có lai lịch như thế nào?”

“Hần? Lai lịch lớn ra phết! Là một ông chủ lớn của B thành, hắc bạch lưỡng đạo đều xài được. Đừng nhìn hần nhả nhận như vậy mà lầm, ra tay rất thâm độc! Nhưng từ trước tới nay không nghe nói hần có khẩu vị này, đây là lần đầu tiên hần đến đây gọi người ...”

## 4. Chương 4

Ra khỏi hộp đêm thì trời đã tảng sáng .

Tiểu Câu không đi xe. Đi bộ 10 phút theo đường Lâm Ấm là tới chỗ cậu đang ở.

Đó là một khu chung cư vừa cũ lại vừa bẩn. Kỳ thật, nếu tính thu nhập của Tiểu Câu thì cậu đã có thể mua một căn hộ cao cấp, nhưng cậu không muốn dùng tiền vào việc này. Tiền của Tiểu Câu, ngoài đồ ăn đồ mặc trên người, căn bản đều gửi vào ngân hàng.

Dựa vào ánh sáng mờ ảo ở cầu thang, đi vào một căn phòng đơn độc trên tầng 5. Tiểu Câu nhanh chóng móc chìa khóa, mở cửa, đóng chặt, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cảm giác tự do tự tại khi chỉ có một mình chậm rãi lan toàn thân. Ném mình lên giường, nhắm mắt lại, Tiểu Câu nằm suy nghĩ những việc làm sau này.

Trang Nghiêm..... Trang Nghiêm..... Trang Nghiêm, một cái tên dường như đã quên từ lâu, lại bị đồng phân chó của tiểu bạch kiểm kia lật lại.

Trong phòng không bật đèn, một mảnh yên tĩnh, dần dần, hơi thở của Tiểu Câu càng ngày càng nặng.

Cuối cùng ngưng kết thành một câu nghẹn ngào –“Trang Nghiêm! Tôi x mẹ anh!”

Mẹ Tiểu Câu lúc còn sống đã từng nói : “Đời người đều có vài cột mốc, hoặc điểm quan trọng, chỉ cần có thể vượt qua quá khứ là tốt rồi.”

Bất hạnh của bà là gả cho bố Tiểu Câu – một tên nát rượu bị què chân. Bất hạnh của bất hạnh, bà không vượt qua được cột mốc này, năm Tiểu Câu 10 tuổi uống nông được tự sát. Trước khi tự sát, bà và chồng xảy ra cãi vã, bị chồng dùng gậy đánh vỡ đầu, máu tươi chảy ròng ròng.

Mà nguyên nhân cãi nhau chỉ vì khi chồng không ở nhà, bà ốp trứng gà cho hai đứa con ăn.

Nửa bình thuốc trừ sâu DDVP đã kết thúc bất hạnh của bà khi còn sống. Dem hai đứa con để lại cho một gã keo kiệt đến nỗi tiếc của con mình ăn.

Kí ức trong đầu Tiểu Câu trước giờ vẫn không rõ ràng, mỗi ngày đều tự kỷ lỗi nhải mẹ đã không còn.

Chết tử tế không bằng còn sống!

Cậu luôn âm thầm nhắc nhở bản thân mình, phẳng phất như vẫn còn ức nghẹn với bà mẹ vô tình đã bỏ lại mình và chị. Có lẽ ý nghĩ này đã khiến cậu sống dai như một con gián.

Người cha què chân kia vẫn không biết thương con mình, bà vợ chết rồi thì càng mê uống rượu đánh bạc, thành loại rác rưởi đến người trong thôn cũng không chịu nổi, mà con cái của ông ta vì vậy cũng không được ai vui vẻ chào đón.

Sau khi thổn thức đồng tình với thân thể bất hạnh của hai đứa trẻ, mấy cô mấy bà càng vui mừng nhìn tư thế đi đường của Tiểu Câu mà phán cậu sau này nhất định sẽ trở thành một con ma bài bạc.

Bọn nhỏ trong thôn càng học theo người lớn bắt nạt hai chị em họ.

Người chị vốn học rất giỏi, sau khi mẹ mất phải bỏ học ở nhà, tính cách vốn hướng nội lại càng trở nên ít nói, bị người khác bắt nạt cũng chỉ biết trốn ra một chỗ khóc. Tiểu Câu giống như một chú chó săn nhỏ bảo vệ cho chị mình, thân thể gầy ốm tong teo mỗi khi đánh nhau lại hung ác giống như không thiết sống, điểm ấy lại có phần giống lão cha chỉ biết bạo ngược gia đình của cậu.

Lâu dần, không ai còn dám trực tiếp ra mặt bắt nạt bọn họ. Vì vậy nên khi Tiểu Câu biết Trang Nghiêm dám làm tổn thương chị mình, rất nhiệt tình đi tìm hấn tính sổ.

Nhưng cậu sao có thể biết, đừng nhìn Trang Nghiêm như bọn trẻ ở thành phố không biết gì mà khinh thường. Trang đại thiếu gia từ năm 4 tuổi bắt đầu luyện nhu đạo (Judo), không thiếu những lần thực chiến ra trò, nổi tiếng là vua oánh lộn!

Vì vậy một tên hoang dã như Tiểu Câu sao có thể là đối thủ của hắn? Tiểu Câu và Trang Nghiêm xem như không đánh không quen biết.

Nhưng Tiểu Câu chắc chắn không nghĩ tới, cậu đã gặp một người trở thành một điểm quan trọng, một cột mốc trong đời cậu .....

## 5. Chương 5

Sau vụ đánh nhau đó, trên mấy con đường nông thôn thường xuyên thấy hai tiểu tử như trâu điên không vừa mắt nhau. Mặc dù không giống như lúc đầu hờ hững là lao vào húc nhau nhưng mỗi lần nhìn thấy nhau là cả hai lại “phì” một bãi nước miếng, than bản thân xui xẻo.

Lúc ấy là giữa hè, vào những ngày đỉnh điểm, cái nóng tưởng như có thể đem người ta nướng chín. Sông suối ao hồ, thậm chí là vùng nước trong thôn đều bị mấy đứa trẻ cởi truồng trưng dụng làm chỗ chơi đùa, nghịch nước.

Trang Nghiêm đội mũ che nắng, liếc mắt nhìn mấy cặp mông trắng trong ao, khinh thường nhếch miệng.

Biệt thự của ông ngoại mặc dù cái gì cũng xây đủ hết nhưng dù sao cũng là dành cho người già ở nên không có bể bơi. Việc này khiến Trang thiếu gia đã bị ghen suốt mấy ngày nay. Người nào ở trong phòng mở máy lạnh nhiều ngày mà không thấy mệt chứ?!!! Muốn hắn cùng một đám trẻ con tạt nước, nằm mơ cũng đường tưởng. Vì vậy, sau một vòng quanh thôn, cuối cùng Trang Nghiêm cũng tìm được một chỗ yên tĩnh – vùng núi heo lánh lưng chừng núi quanh một hồ nước. Chẳng biết tại sao, ngoại trừ mấy con vịt, chỗ này lại không có người tới bơi lội chơi đùa.

Trang Nghiêm cởi quần áo ra thay quần bơi, đeo kính bơi, dùng tư thế tiêu chuẩn nhảy vào nước. Đáng tiếc Trang thiếu gia bị cái nóng hun đầu nên đã quên một điều, đây không phải bể bơi mà là hồ! Học sinh tiểu học cũng biết bơi ở nơi hoang dã cách chết đuối cũng không bao xa.

Bơi không được bao lâu, hắn đã cảm thấy dưới chân như bị cái gì đó quẩn lấy, cảm giác trơn tuột giống như rần nước. Toàn thân đều khấn trương, không để ý một chút đã bị nước trào vào mũi, tư thế bơi lội cũng rối loạn.

Dưới hồ, Trang thiếu gia như bạch tuộc quẫy nước ; Trên bờ, Tiểu Câu híp mắt nhìn, nhếch miệng chê cười.

Kỳ thực trước khi Trang Nghiêm nhảy vào hồ thì Tiểu Câu đã nhìn thấy hắn rồi, vốn muốn ngăn cản nhưng lại nhịn xuống. Chị đã giáo dục mình phải làm một người có văn hóa, không dùng võ thì dùng văn a!

Hãy để làn nước trong sạch của tự nhiên rửa sạch linh hồn tràn đầy tội ác và cái miệng không sạch sẽ của hắn!



Trong lòng vừa nảy ra câu này, Tiểu Câu nghiêm nghị làm động tác nâng kính. Xem ra dưới sự hun đúc của bà chị, mình cũng có dáng dấp nhà thơ. Trong miệng ngậm nhánh cây, nhìn bạch tuộc trong nước “quẫy” một lúc, Tiểu Câu chậm rãi cởi quần áo, nhảy xuống nước, từ phía sau ôm lấy Trang thiếu gia kéo vào bờ.

Đến khi lên bờ, Trang Nghiêm liều mạng phun nước, Tiểu Câu ở một bên cười xấu xa : “Không sao chứ?”

Vất vả thở gấp, nhìn đôi mắt nhỏ híp lại vì cười của Tiểu Câu, Trang Nghiêm ngược lại thật lòng nói tiếng cảm ơn.

Nhìn thái độ hần thành khẩn như vậy, ngược lại khiến Tiểu Câu có chút ngượng ngùng .

“Lần tới đừng tới chỗ này tắm nữa! Hồ nước này nhìn thì không sâu nhưng bên trong đều là cỏ lau rần nước, bị quần vào rất nguy hiểm.”

“A, may là cậu nhìn thấy..... Đúng rồi, cậu thấy anh từ lúc nào vậy?”

“Lúc anh xuống nước.....”

“.....”

Trên đời nhanh nhất không phải ngựa mà chính là cái miệng! Tiểu Câu còn không kịp khép miệng lại đã bị Trang Nghiêm đè xuống đất.

“Mẹ kiếp, thấy tao nhảy xuống cũng không ngăn cản, muốn chờ tao chết đuối để cười tao đúng không!?”

“Ai u! Vương bát đản! Bóp đầu vậy hả ! Dám bắt “lão nhị” của ông mày !”

Trong lúc đánh nhau, Trang Nghiêm không ngờ lại nắm phải một đoạn thịt mềm nhũn. Mắt Tiểu Câu tối sầm, đầu có thể rơi máu có thể chảy, lửa cách mạng tuyệt đối không thể bỏ!

## 6. Chương 6

Trang Nghiêm cắn răng sau hắc hắc cười lạnh : “Mắng đi! Còn mắng anh mày dùng thêm tí lực giúp mày “tĩnh thân” luôn”. (tĩnh thân : ý mặt chữ là làm cơ thể sạch sẽ, nhưng ý anh Nghiêm là “tĩnh thân” làm thái giám, phé cái đồ đồ của em Câu = =||)

Tiểu Câu đâu phải loại người dễ dàng bị người khác nắm nhược điểm khổng chế! Bàn tay đen gầy luôn vào khe quần bơi, cũng không khách khí nắm lấy phần thịt mềm nhũn của ai kia.

Mắt thấy vật lộn biến thành trường kì kháng chiến, hai người đều nắm chim chóc của nhau, như bánh quai chèo\* quần cùng một chỗ. (bánh quai chèo : giống cái bánh quẩy xoắn của mình í ;))

Trang đại thiếu gia đều bị con khỉ đen này chọc tức tới xóc hông.

“Mẹ kiếp, buông tay!”

“Không! Muốn làm thái giám thì cùng làm! Xem ai sợ ai!” Tiểu Câu vì bản thân có thể nghĩ ra chiêu “ăn miếng trả miếng, lấy chim trả chim” mà dương dương tự đắc.

Trên đám liễu ven hồ, ve kêu râm ran, “ve e veee ... ve ve ve .....” cùng với không khí oi bức càng khiến lòng người thêm phiền.

Trang Nghiêm bị ép bò lên người Tiểu Câu, hần cảm thấy con khỉ phía dưới nóng như hỏa lò đang nướng người vậy. Móng vuốt đang nắm lão nhị của hần cũng chảy mồ hôi, vì đe dọa nên thỉnh thoảng lại trượt lên trượt xuống. Trang thiếu gia từ năm 17 tuổi đã hưởng qua mùi vị nhục dục sao chịu nổi kích thích như vậy, bị chọc một hồi liền “ngắc đầu”.

Ngược lại là Tiểu Câu, rốt cuộc vẫn là trẻ con nông thôn, tư tưởng còn rất đơn thuần, lúc này lại đang nín nhịn, hoàn toàn không nghĩ tới phương diện khác.

Trang Nghiêm biết rõ bản thân sắp xấu mặt rồi, nếu không buông tay thì con cháu cũng chạy ra luôn. Hơn nữa một mềm một cứng, ngược lại gỡ tình hân : Cùng đứa trẻ con so cái gì a!

“Được, tao buông tay!” Nói xong, hân dứt khoát thả tay ra. Tiểu Câu cũng đắc ý buông lỏng tay. Trang Nghiêm thần sắc cổ quái từ trên người Tiểu Câu lăn xuống, xoay người đi về phía hồ.

Tiểu Câu còn đang đắm chìm trong niềm vui thắng lợi, thấy Trang Nghiêm nhảy xuống hồ liền hét lên : “Mau lên đi, đừng để bị vớt lên nữa nhá!”

Bị nước lạnh tạt một lúc, dục vọng phản chấn bưng bưng cũng bị làm lạnh rũ xuống. Trang thiếu gia quay lại chụp lấy Tiểu Câu.

“Giữ chứ, đám bốc còn có nghỉ giữa hiệp a! Không chơi như vậy nữa!” Cho rằng Trang Nghiêm muốn đánh tiếp, Tiểu Câu gấp đến độ trợn tròn mắt.

Trang Nghiêm nghe xong phì cười : “Xem mày kia! Đợi ăn no xong mới tiếp tục đánh!” Nghe mấy câu của Tiểu Câu, lông mày hân giật giật.

Hù dọa tên nhóc xui xẻo xong, Trang Nghiêm kéo cậu về nhà ông ngoại ăn cơm trưa.

Tiểu Câu từ nhỏ đã giỏi thích ứng trong mọi tình cảnh, chờ món ăn mang lên liền xông vào ăn. Cặp mắt nhỏ như tiền vào đĩa đựng thức ăn, hai chiếc đũa đều muốn vung đến miệng Trang Nghiêm. Trang Nghiêm có điểm bị dọa bởi tướng ăn của cậu, dứt khoát dừng đũa để Tiểu Câu phát huy tự do.

Ăn no rồi, vụn thức ăn vẫn còn dính bên mép, Tiểu Câu dựa vào lưng ghế ợ một cái thỏa mãn. Trang thiếu gia lúc này mới có thời gian bình tĩnh đánh giá tên nhóc hung hăng.

Bởi vì vừa ăn được một bữa ngon, cặp mắt nhỏ bình thường rất khó gặp ngoan ngoãn híp lại, cánh môi mỏng được dầu cải quét qua sáng bóng mọng nước, cái cằm đầy đặn theo tiếng nấc mà co lại. Trang Nghiêm nhìn một hồi, cảm giác luồng lửa tà lúc bên hồ lại muốn xông lên.

Mẹ kiếp, chắc bị cảm nắng rồi!

Trang Nghiêm biết mình thuộc loại nam nữ đều ăn. Giữa một đám bằng hữu con cái nhân vật cấp cao, này cũng không phải việc gì mới lạ. Nhưng Tiểu Câu thoát nhìn giống loại thỏ sản khó ăn, hân đúng là chưa từng nếm qua. Lại nói, ra tay với đứa trẻ mới từng này cũng quá cầm thú.

“Ha ha, bộ dạng ngốc nghếch, đang nghĩ cái gì vậy?” Tiểu Câu vừa uống nước vừa mở chuyện.

Trang Nghiêm nhìn cậu, không lên tiếng.

“Cái này..... mấy món này còn ăn không?”

“Không ăn. Sao? Vẫn chưa ăn no hả?”

Tiểu Câu hiêm khi đỏ mặt : “Cái này .... Nếu không ăn, có được mang về không?” Mình ăn ngon như vậy, sao có thể không mang về cho chị nếm thử.

Vậy là mang theo một bao đồ ăn to, đồng chí Tiểu Câu đẹp đường hồi phủ. Lúc chạy, trong lòng cậu mơ hồ nghĩ, thằng nhóc thành phố này có vẻ không xấu như mình nghĩ!

Đáng tiếc, cậu không phát hiện cặp mắt phía sau đang nhìn chằm chằm mình giống hệt ánh mắt của một con sói đói thấy thịt tươi ...

## 7. Chương 7

Từ đó về sau, Trang Nghiêm thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt Tiểu Câu. Đừng nhìn Trang đại thiếu gia bình thường cực kỳ kiêu ngạo, dù sao cũng là con nhà gia thế, “tâm lý học” phát huy đúng chỗ, bỏ đi

vẻ kiêu ngạo, lập tức đem lại cho người khác cảm giác thoải mái như cây cỏ đón gió xuân, không quá mấy ngày đã lập lại hòa bình với Tiểu Câu.

Tiểu Câu căn bản không có bạn bè, đột nhiên có một anh hai từ thành phố xuống, tâm tình bình thường cũng trở nên phức tạp, vì vậy xưng hô từ “ngốc x” tự động thăng lên thành “anh Trang Nghiêm”

Ngô Việt trong lòng cũng rất cao hứng, thỉnh thoảng có thể ngắm bạch mã hoàng tử tới tìm em trai mình, nhật ký nhỏ lại được dịp viết thêm vài trang. Tâm hồn YY (tự sướng) của thiếu nữ a! Cứ gọi là văn thơ lai láng ~

Chính là Tiểu Câu có cảm giác Trang đại ca thỉnh thoảng lại đùa nghịch rất lưu manh .

Tỷ như hôm nay, Trang Nghiêm lôi kéo Tiểu Câu vào phòng mình chơi điện tử. Tiểu Câu gần đây rất mê trò chơi điện tử, ngồi trước tivi dùng điều khiển cầm tay cả ngày cũng không thấy mỏi. Ngược lại bên cạnh là Trang đại thiếu gia chơi một lúc liền chán, nhưng nhìn Tiểu Câu mở to mắt, lòng my cong cong, chăm chú điều khiển nhân vật cũng rất thú vị.

Nhìn xem nhìn xem, ngón tay chui vào trong quần đùi Tiểu Câu sờ soạng. Đùi không nhiều thịt lắm nhưng rất co dãn, thịt bên trong còn rất non, xoa nắn vài cái, xúc cảm thật không sai.

Một bên Trang Nghiêm sờ đến phát nghiện, một bên Tiểu Câu vẫn mặc kệ!

Mặc dù chưa tới 15 tuổi, nhưng không phải đại lão gia cũng là tiểu lão gia a! Sao có thể nhận biết mình đang bị quấy nhiễu tình dục như vậy a? Nhưng cậu cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ có Trang Nghiêm thấy cậu chơi chăm chú đến phát ghét, muốn quấy rối.

“Ha ha! Mau bỏ tay ra, sờ vậy khiến em muốn đi tiểu!” Tiểu Câu vừa nói vừa đem móng vuốt sói trên đùi đánh rớt.

Trang Nghiêm vừa nghe lời này, cười đến tặc tưu : “Muốn bắn à?!”

“Cái gì?”

Tiểu Câu thật sự nghe không hiểu. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có mẹ, lão cha suốt ngày say xỉn, bình thường càng không có cơ hội tiếp xúc với phương diện này, thậm chí ngay cả xuất tinh trong mơ cũng chưa có. Vì vậy màn tấu hài dâm ô của Trang Nghiêm chẳng khác gì ném đá xuống giếng — không ai hiểu!

Đùa giỡn của Trang đại thiếu gia rơi vào khoảng không, ngược lại khiến tinh thần hấn tỉnh táo. Được! Mình không thể đến nông thôn công cốc được. Phải phổ cập giáo dục sinh lý a! Ai bảo mình từ nhỏ đã phải gánh vác nhiệm vụ xây dựng tổ quốc a !

Thầy giáo Trang duỗi tay dài, trong tiếng oa oa của Tiểu Câu rút dây nối máy chơi game, chọn một đĩa CD tiêu chuẩn cho vào đầu đĩa VCD bắt đầu “dạy học”! Nhưng thầy giáo trẻ tuổi dù sao cũng không có kinh nghiệm dạy học, không biết đạo lý phải tiến hành từng bước, thoáng cái đã khiêu chiến mức độ cao.

Chỉ thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh hai gã đàn ông Âu Mĩ cao to cùng nhau lăn qua lăn lại một em trai trắng trẻo, tư thế đa dạng cứ gọi là tầng tầng lớp lớp thay phiên nhau. Lúc đầu Tiểu Câu còn tưởng đây là phim cảnh sát phá án! [ Cuồng : cái này là phim theo hướng quân đội - - ] trong nội tâm còn đang cảm thán : Người a, phải đi đường ngay a, bằng không cảnh sát nhất định không bỏ qua cho người!

Nhưng mấy người cảnh sát này hành vi cũng quá mức bất chính đi! Quân phục không mặc còn móc lão nhị ra làm gì?!! Tiểu Câu có điểm thấy mình bị lừa gạt, con mắt đăm đăm cùng Trang Nghiêm dán vào TV cảm thấy chân chừ. Rốt cục nhìn không được “A” một tiếng nhảy lên.

Trang Nghiêm bên cạnh lại càng hoảng sợ : “Tiểu tổ tông của tôi ơi!” gờ tay bịt cái miệng đang lộ ra mấy cái răng trắng của Tiểu Câu, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, không thấy có tiếng động mới chậm rãi buông tay ra.

“Cái này..... Cái này..... Cái này là cái quái gì?!” Khuôn mặt đen thùi lùi của Tiểu Câu sớm bị biến thành tím.

Thấy Tiểu Câu phản ứng lớn như vậy, Trang Nghiêm cũng có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn, tức giận nói : “Đồ nhà quê, có cái gì phải ngạc nhiên. Mấy phim này nếu là đàn ông thì đều xem qua!”

Lời này chọc đúng chỗ đau của Tiểu Câu, chính mình không thể đánh mất mặt mũi nông dân trước người thành phố được.

“Ai nói tôi chưa xem, rạp chiếu phim trong thôn thường xuyên chiếu mấy cái này!” Nói lời này, cái eo không tự chủ co rút co rút.

Trang Nghiêm không chuẩn bị tư tưởng, bị nước miếng chính mình sặc nghen, đổi thành hấn mặt biến tím .

“Khụ khụ..... Khụ, cái gì mà thường xem, để anh đổi phim mới.” Trang Nghiêm co vai đổi đĩa.

Tiểu Câu đâm lao đành phải theo lao, đành phải kiên trì xem tiếp.

## 8. Chương 8

Lần này trên màn hình là một cặp trai trẻ đẹp Nhật Bản, khác với loại cơ bắp Âu Mỹ, có một ít tình tiết nội dung drama. Trang Nghiêm cọ đến bên người cậu, hơi thở thô suyễn phun vào cổ Tiểu Câu.

Tiểu Câu thấy mí mắt giật giật, hơn nữa còn thấy cái kia của Trang Nghiêm đang ngóc đầu dậy, trong bụng cảm thấy chán ghét như nuốt phải lông. Nhưng mạnh miệng như vậy, kiểu gì cũng phải chịu đựng.

Trang Nghiêm thở phì phì còn chưa tỉnh, móng vuốt lại chui vào quần Tiểu Câu. Lần này Tiểu Câu mặc kệ, một cước đá văng lưu manh, đỏ mặt cứng cổ : “Anh..... anh.....”

“Anh” nửa ngày vẫn không biết nên gọi tội danh là gì, chỉ có thể đẩy cửa chạy ra ngoài.

Về đến nhà, Tiểu Câu nằm trên chiếc giường sập xệ ngăn người ngấm mạng nhen trên xà nhà, mơ mơ màng màng một lát rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ có từng đoàn từng đoàn sương mù, cảnh sát chỉ mặc quần cộc cởi áo đeo caravat, mấy cái mông cao thấp quay cuồng ..... Còn có một người không rõ mặt, hấn có hai bàn tay nóng hôi hổi, nắm chặt nửa người dưới của cậu không tha. Còn cậu lại giống mấy con cá rời khỏi nước, đau khổ giãy dụa. Sau một khắc thống khổ cuối cùng có thể há miệng, tất cả dịch nóng đều dâng lên.

Lúc tỉnh lại cảm thấy quần đùi dính dính, Tiểu Câu nóng mặt. Thừa dịp trong nhà không có người liền tranh thủ thay quần. Cứ như vậy một chú gà con bị Âu Mỹ, Nhật Bản mấy đại cường quốc thay phiên hấn hạ mà phá trai.

Mấy ngày sau đó, trên đường bụi tung mù mịt khiến gà bay chó chạy, chỉ cần gặp Trang Nghiêm, Tiểu Câu tựa như bị chó rượt, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn theo đám khói vàng, Trang thiếu gia nổi giận : Mẹ kiếp! Đúng là xem mình thành lưu manh rồi!

Trang Nghiêm từ trước đến nay đối với bản thân vô cùng hài lòng, cảm thấy khuyết điểm lớn nhất của mình chính là không có khuyết điểm. Vốn chỉ muốn nửa thật nửa giả trên đùa Tiểu Câu, trong lòng chưa từng thật sự muốn làm gì cậu.

Có lẽ phản ứng lúc này của Tiểu Câu đã khơi dậy tiểu vũ trụ\* của hấn. (tiểu vũ trụ bùng phát : tuyệt chiêu của các nhân vật trong Saint Seiya – Áo Giáp Vàng, bộc phát năng lượng tiềm tàng của bản thân, từ này sau được các tác giả Tung Của dùng để chỉ sự “bộc phát” ý chí dẫn tới sức mạnh của các nhân vật ;))

Nông dân a, chuẩn bị mở mắt đi! Ta sẽ cho mi biết cái gì gọi là “biển sắc vô biên, nằm xuống là bờ”. (sắc hải vô biên, thẳng hạ thị ngạn =)))

Trang Nghiêm tìm được Ngô Việt, vừa đến liền trưng bộ mặt ủ mảy chau, thở ngắn than dài. Điều này khiến Ngô Việt vô cùng đau lòng, chỉ hận không thể cầm bàn là là phẳng nếp nhăn giữa lông mày hoàng tử.

Vừa hỏi có chuyện gì, hóa ra là cùng em trai mình giận đối .

“Khụ, cũng do tôi không đúng. Đáng lẽ phải cho cậu ấy chơi game, giờ cậu ấy nhìn thấy tôi cũng không thêm nói chuyện. Tôi ở nông thôn chỉ quen mỗi Tiểu Câu, coi cậu ấy giống như em trai của mình vậy mà ...”

Ngô Việt nghe thế thì vô cùng kích động, Tiểu Câu là em trai mình, Trang Nghiêm coi nó giống như em trai, vậy mọi người nói Trang Nghiêm và mình có quan hệ như thế nào!

Đúng lúc này, Tiểu Câu mới từ sông mang một giỏ diện điều ngư buồn bực trở về. Thấy Trang Nghiêm đứng ở trong sân, thiếu chút nữa ném luôn giỏ cá. Vừa muốn bỏ chạy đã bị bà chị túm cổ áo kéo lại.

“Có chuyện đó mà cũng khiến anh Nghiêm bực bội! Anh Nghiêm nói hôm nay sẽ cho mày chơi thoải mái, tối nay không cần về nhà, ở lại chỗ anh ấy chơi đi.”

Tiểu Câu giương mắt nhìn mình bị hăm hại, bị Trang đại thiếu gia ghen cười xấu xa mang đi. Ngô Việt còn đứng đằng sau hô : “Có rảnh thường đến chơi a!” chỉ còn thiếu mỗi câu “Ăn ngon ngài lại đến a!” nữa là đủ.

Tiểu Câu trong lòng thầm nói : “Chị à, chị thật sự là chị ruột của em sao.”

Trang Nghiêm vừa đi vừa vỗ mặt Tiểu Câu giả mù sa mưa nói : “Mấy ngày nay sao không đến tìm anh, anh thật sự rất nhớ chú mày.”

Tiểu Câu buồn bực cúi đầu, không lên tiếng, đáng vẽ bướng bỉnh chọc ai kia trong lòng cảm thấy tê tê, ngứa ngứa.

Bàn tay cầm cổ tay Tiểu Câu càng nắm chặt .....

## 9. Chương 9

Trên đường đi mặc kệ là trêu đùa như thế nào, Tiểu Câu vẫn quyết tâm không phản ứng với mấy trò của Trang Nghiêm.

Trang đại thiếu gia trong lòng cười lạnh : Hôm nay không làm thằng nhóc hư hỏng này, ông mày không phải họ Trang!

Đúng lúc gặp dịp ông bà ngoại lên thành phố 3 ngày sau mới về, biệt thự ở quê chỉ còn mỗi một dì chuyên nấu cơm, sau khi làm xong bữa tối cũng phải về nhà.

Nhìn a nhìn a, thiên thời, địa lợi, chỉ còn thiếu “nhân hòa” nữa thôi.

Đem cửa chính khóa lại, Trang Nghiêm cười chẳng khác gì sắc lang.

“Lại đây, đệ đệ, để ca ca yêu thương yêu thương a.” Nói rồi liền kéo Tiểu Câu lên ghế sofa.

Tiểu Câu toàn thân nổi da gà, run cũng run không nổi : “Tránh ra, anh làm cái gì vậy.”

“Sao lại không có hứng thú chơi đùa như vậy ! Đùa giỡn lưu manh a!”

Trang đại thiếu gia trả lời thẳng thắn đầy khí thể hiên ngang. Nói xong liền há miệng ngậm lấy môi Tiểu Câu. Một cỗ nhiệt khí vọt lên khiến toàn thân Tiểu Câu phát hồng, đoạn GV mấy ngày nay một mực quanh quẩn trong đầu giống như hiện ra trước mắt, trong lúc mơ mơ màng màng có một miếng thịt mềm nhũn linh hoạt chui vào miệng Tiểu Câu.

Tiểu Câu liều mạng giãy dụa, nhưng Trang Nghiêm chẳng khác gì loài rùa, đã cắn là không có nhả. Mấy năm nay đã vượt qua bao thử thách luyện tập kỹ thuật nhuần nhuyễn vào thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng. Hôn rồi hôn, Tiểu Câu dần dần bị hôn đến mềm nhũn, giống như cừu nhỏ ngoan ngoãn, đầu lưỡi cũng dần phối hợp với Trang Nghiêm quẩn a quẩn.

Trang đại thiếu gia không nhận được đặc ý. Nguyên lai hắn còn tính cường gian, nhìn đi, cái này cùng lắm chỉ xem là thông gian thôi.

Trang Nghiêm miệng dùng lực, tay bắt đầu chui vào lưng quần Tiểu Câu. Tiểu Câu cũng coi như nhu thuận, bàn tay vốn đang đẩy Trang Nghiêm cũng tiến vào trong quần hắn.

Cái này làm cho Trang Nghiêm vui vẻ, ở nông thôn bao ngày rốt cục có thể tiết hỏa rồi.

Bàn tay nắm dục vọng của mình nhẹ nhàng xoa nắn, Trang Nghiêm cảm thấy tư thế này khó ngóc đầu được, đang muốn cho Tiểu Câu trở mình lại cho thuận tiện, phía dưới đột nhiên đau như bị kim kẹp. Trang đại thiếu gia không phòng bị, kêu thảm một tiếng, từ trên người Tiểu Câu lăn xuống.

Tiểu Câu chùi nước miếng bên miệng, vui mừng khi thấy người gặp họa đứng dậy.

“Dám dè tôi à? Anh còn kém lắm.”

Trang Nghiêm đã đau đến nói không ra lời. Điều hâu bắt gà lại bị gà mổ vào mắt, chẳng trách ai được. Hắn đã quên tính tình Tiểu Câu chẳng khác gì con lừa, chỉ quen ăn mềm không ăn cứng. Việc giờ tay bắt chim như lúc bên hồ, Tiểu Câu vốn rất quen thuộc a!

Lúc đầu thấy Trang Nghiêm lăn qua lăn lại, Tiểu Câu hí hửng lắm, ruột quặn lại như đứt thành từng khúc. (cái nì là do buồn cười đến quặn ruột) Nhưng nửa ngày cũng không thấy Trang Nghiêm đứng dậy, Tiểu Câu bắt đầu lo lắng.

Dù sao cậu vẫn còn tâm tính trẻ con, nếu thực sự phé đường con cháu của người ta, cậu cũng sợ hãi a.

“Đừng giả vờ nữa, mau đứng lên đi!”

“.....” Trang Nghiêm đau đến mức sắp sửa cắn thảm, mẹ kiếp, mày tưởng ông mày thích lau sàn thế này à! Là không đứng dậy nổi!

“Anh mau đứng dậy đi, tôi có dùng hết sức đâu!” Tiểu Câu đỡ vai Trang Nghiêm, giọng nói có điểm muốn khóc rồi.

“Anh, anh đừng làm em sợ, anh mau đứng dậy đi”

Kết quả, vốn là kế hoạch chu đáo “một đêm lang sói” lại cứ thế kết thúc trong tiếng gào khóc thảm thiết của một lớn một nhỏ.

## 10. Chương 10

Cái véo này của Tiểu Câu thật độc, của Trang Nghiêm sưng to rồi, hắn có cảm giác trên người như nhiều thêm hai lạng thịt a. Thật vất vả được Tiểu Câu vịn đến ngồi trên ghế salon, hai chân cũng không dám nhấc lên. (khụ, cái ấy ấy của bạn Nghiêm bị sưng nên to hơn, vì vậy bạn í mới nói là nhiều thêm 2 lạng thịt, có ai ko hiểu hem \*đỏ mặt\*)

“Nếu không được, chúng ta sẽ tới bệnh viện?” Tiểu Câu sụt sịt nói, trong lòng thầm tính toán phải chuẩn bị bao nhiêu tiền thuốc men.

“Cút qua một bên! Còn sợ anh mày chưa đủ dọa người sao!” Có đánh chết Trang Nghiêm cũng không đi.

“Chuyện này đâu phải tại em! Ai bảo anh thích đùa giỡn lưu manh\* như vậy!” Cái này cùng lắm chỉ coi là phòng vệ chính đáng thôi? (đùa giỡn lưu manh : lưu manh ở đây là chỉ tính chất sự đùa giỡn thái quá, đùa giỡn một cách vô sỉ, là tính từ, không phải danh từ ám chỉ em Câu là lưu manh bị anh nghiêm đùa giỡn nha, 2 cái này khác nhau a ^^ chap trước ta quên chưa chú thích)

“Mày là đàn ông, để anh mày chiếm tiện nghi một tí thì mất miếng thịt nào hả? Mày thì hay rồi, giờ anh mày tự nhiên lại nhiều thêm một miếng thịt!” Không biết bên ngoài tí nữa có tuyết rơi không, nếu thế mình

đúng là Đậu Nga\* chính hiệu. (Nhân vật Đậu Nga trong vở kịch Đậu Nga Oán, điển hình của những người bị vu oan hãm hại ... hừ, bạn Nghiêm mà oan uống nổi gì =3=)

Tiểu Câu có phần bị Trang Nghiêm lừa gạt, cảm thấy vừa rồi mình đúng là làm hơi quá.

“Anh có đói không? Để em đi lấy đồ ăn nóng nhé.”

Trang Nghiêm hừ hừ mũi : “Đi rót nước lại đây.”

Người hầu nhỏ giống như nhận thánh chỉ, hấp tấp đi rót nước. Sau đó Trang Nghiêm giống như đại gia sai khiến Tiểu Câu hết việc này đến việc khác, một hồi gọt hoa quả một hồi pha cà phê, chỉ còn thiếu bắt đầm chân cho hần nữa thôi.

Hắn phát hiện thằng nhóc này lúc không phát tác tính tình ngang ngạnh như con lừa thì quả thực rất đáng yêu, bảo làm cái gì thì làm cái đó, lúc pha cà phê thì nghiêm khắc căn cứ theo chỉ thị của Trang Nghiêm điều chế cà phê theo tỉ lệ chuẩn, cẩn thận đến nỗi giống như đang hạ độc người ta vậy.

Sau khi ăn no hai người lại cùng nhau xem TV. Tiểu Câu xem một hồi lại quay sang nhìn Trang Nghiêm, bộ dáng muốn nói lại thôi. Trang Nghiêm làm bộ không phát hiện, nghĩ thầm : Cho thằng nhóc nhà mi nhìn chết luôn!

Cuối cùng, Tiểu Câu rốt cục nhìn không được.

“Anh..... em hỏi anh cái này nhé.....”

“Gì?”

“Cái kia..... Con trai trên thành phố có thể hôn con trai sao?”

“Ừ.”

“Con trai với con trai cũng có thể làm cái kia?”

“Đương nhiên là có thể.” Nói xong còn dùng ánh mắt khinh bỉ liếc Tiểu Câu.

“A.....” Tiểu Câu nghe xong lại lâm vào trầm tư.

Trang Nghiêm nửa dựa vào đệm sofa, híp mắt nhìn chằm chằm Tiểu Câu.

Khuôn mặt nhỏ gầy hơi ngăm đen, ánh sáng chiếu vào bên mặt khiến hắn có thể nhìn rõ đám lông tơ mịn màng, tựa như trái cây vẫn còn non không tính ngon miệng nhưng dù sao vẫn lộ ra cảm giác mới mẻ hấp dẫn. Nghĩ một hồi, máu toàn thân lại bắt đầu chảy xuống, kết quả “A” một tiếng, Trang đại thiếu gia mặt lại trắng không còn chút máu. Mẹ kiếp, quên mất lão nhị đang bãi công.

Tiểu Câu bị tiếng “A” này giật tỉnh.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì!” Trang Nghiêm đổi lại nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ thầm : Con mẹ nó chứ, nếu thật sự bị phế, dù thằng nhóc nhà mi có đáng yêu như thế nào, ông mày cũng phải phế mày mới hả dạ !

Tiểu Câu ngược lại tinh thần tỉnh táo, áp vào bên người Trang Nghiêm, khuôn mặt nhỏ nhẩn ão bưng nói : “Anh ... lại mở cái phim hôm trước đi!”

Khuôn mặt nhăn nhó vì đau, Trang Nghiêm tức giận nói : “Đi ra rạp chiếu phim của thôn mà xem!”

Tiểu Câu đụng phải bụi gai, ánh sáng trong mắt cũng biến mất, thân thể lùi lại, ủ rũ ngồi xuống chỗ cũ.

Nhìn cậu như vậy, Trang Nghiêm lại có điểm không đành lòng .

“Vào phòng mở ngăn kéo cầm lại đây.”

“Không cần!” Tốt tốt, con lừa chết tiệt đã quay lại rồi.

Trang Nghiêm nghĩ thầm mình và Tiểu Câu có chung một điểm, đều là binh khí thời thượng cổ — tiện! Kéo không đi, đánh trúng là rút lui.

“Tốt tốt, anh bị mày làm bị thương, bây giờ còn phải thay mày đi lấy đĩa nữa?”

Mao lừa bị vuốt thuận, Tiểu Câu liền ngoan ngoãn đi lấy đĩa.

Trên màn hình vừa hiện ra hình ảnh, Trang Nghiêm mới phát hiện mình chẳng những tiền còn thiếu trí não, tình huống hiện tại của mình sao có thể dính tới chữ “sắc”?!!

Trong TV “a a ư ư”, Trang Nghiêm nhắm mắt, nghĩ : Cải trắng trong thành không biết bao nhiêu tiền một cân, đồng chí nông dân vất vả làm cả năm cũng không bán được giá tốt..... WC trong nhà hình như bị tắc, phải gọi người tới làm thông mới được ..... Muốn luyện thần công, quả nhiên phải tự cung a, muốn có thành tựu ngàn vạn lần không thể để tạp niệm quấy nhiễu ...

Trong đầu đang luyện “thần công”, trên miệng lại có cảm giác một thứ mềm mềm ẩm ẩm chạm vào. Trợn mắt ra nhìn, thẳng nhóc hư hỏng no bụng lại nổi tư dâm, không biết từ lúc nào đã bò tới miệng mình.

Con mẹ nó, Trang Nghiêm có điểm hoài nghi Tiểu Câu là cố ý. Miếng thịt tươi bên miệng này thật sự có thể nghẹn chết người a!

Mặc kệ! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. (Mẫu đơn hoa hạ tử, dã quỷ tổ phong lưu ==)) ==)))

Trang Nghiêm mặc kệ bất cứ giá nào, há miệng dùng sức hấp lưỡi Tiểu Câu. Nhất thời trong TV ngoài TV đều nóng lên kịch liệt. Trong ánh sáng mập mờ, giữa tiếng rên rỉ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hít thở gấp gáp.

[Trang Nghiêm thuyết minh, tình tiết này chỉ do hư cấu, chớ bắt chước, tự gánh lấy hậu quả.]

(Hồng Lâu : có bạn nào không hiểu ý cảnh báo của Nghiêm đại ca hem ;) ts anh ==)))

## 11. Chương 11

Người tuổi trẻ ít ra cũng có điểm tiền vốn, ngủ một giấc dậy chỗ sưng cũng đã tan hết.

Trong nhà hai ngày không có người lớn, hai người cũng không đi ra ngoài chơi, ở trong nhà nấu cháo\*. (nấu cháo là một việc rất lâu, ở đây được ví việc hai bạn ở lâu trong nhà, không phải ở nhà hai ngày để nấu cháo nha, mà tự nhiên nghe “nấu cháo” lại nhớ món “cháo lưỡi” mấy bạn gay hay nói ==)) ==)))

Tiểu Câu trải qua dạy dỗ của Trang Nghiêm, nhân sinh quan dần dần lệch a lệch, càng ngày càng cong.

Cậu phát hiện hóa ra có việc so với lấy trứng chim bắt cá còn vui hơn. Trang Nghiêm coi như có lương tâm, biết rõ thẳng nhóc còn nhỏ, không thể quá phận [ Cuồng : đều bắt cóc hài tử nhà người ta đi vào con đường tà đạo rồi còn không quá phận cái gì a? -\_\_\_- |||] chỉ luyện tập một số chuyện. Trang Nghiêm muốn dùng miệng nhưng Tiểu Câu sống chết mặc kệ, nhưng lập xương trong tủ lạnh thì cậu ta ăn không ít a.

Trang Nghiêm có điểm mất hứng, mắng Tiểu Câu giả vờ đứng đắn.

Tiểu Câu giải thích : Trong miệng mà ngậm cái gì mặn mặn là lại muốn cắn.

Lúc nói về mặt đúng là ngây thơ vô số tội, nhưng Trang Nghiêm chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, miệng rắc nửa ngày mới khép lại, nghĩ nghĩ nói : “Cái gì, trong tủ lạnh còn rất nhiều lập xương, đừng để bị đói, ăn nhiều một chút.”

Xế chiều hôm nay, Tiểu Câu dùng phòng tắm nhà Trang Nghiêm xông hơi, xông được một lúc, Trang Nghiêm chui vào, bảo là muốn giúp cậu mát xa. Xoa xoa xoa xoa, dừng lại ở chỗ kia, trong miệng còn lẩm bẩm : “Sao lại bắn như vậy? Không được, phải tắm cho sạch!”

Tiểu Câu ngồi ở bên hồ tắm, dựa lưng vào người Trang Nghiêm, vui vẻ cười khanh khách, hai mắt híp lại thành khe nhỏ, chỉ chốc lát đã bắt đầu rên rỉ. Trang Nghiêm rất thích nghe giọng của Tiểu Câu. Mặc dù là



thở sản vùng núi, nhưng đứa nhỏ này sao lại có âm thanh ngọt dính như thế chứ? Nghe một hồi phía dưới đã cứng ngắt!

Thở hổn hển, Trang Nghiêm ngậm lấy vành tai Tiểu Câu, dùng hàm răng cùng đầu lưỡi nhiều lần tra tấn điểm mềm mịn, Tiểu Câu bị cái này lúc lên lúc xuống làm cho không xong, thanh âm càng lúc càng lớn. Trang Nghiêm cũng bị kích thích không kiềm chế được, nhoáng cái đã đè Tiểu Câu xuống sàn, ngón tay bắt đầu đâm vào mông.

“Tiểu Câu..... anh không được rồi ..... để anh vào đi.”

Kỳ thật, Tiểu Câu cũng rất hiếu kì, làm sao mà diễn viên trong phim lại thoải mái như vậy a ! Vì vậy cũng không lên tiếng.

Trang Nghiêm thuận tay cầm chai sữa tắm coi như dầu bôi trơn, cho ngón tay trượt vào, Tiểu Câu lúc đầu còn cắn răng chịu đựng, nhưng về sau càng lúc càng đau đến không chịu nổi, không muốn làm tiếp.

“Đứng dậy, đau!”

Trang Nghiêm đều đỏ mắt, sao có thể nghe lọt? Một tay đè lại Tiểu Câu, tay kia nắm tóc cậu, chỉ để ý bản thân thoải mái. Tiểu Câu dứt khoát “gào khóc” kêu la thảm thiết, khiến cho phòng tắm chẳng khác gì phòng đồ tể.

Đợi Trang Nghiêm phóng ra hết, buông tay ra, Tiểu Câu hung dữ đẩy hấn sang một bên.

“Mẹ kiếp, đau chết ông mày rồi! Hậu huyệt mấy người trong phim làm bằng xi măng à ! Gạt người, thoải mái cái rắm!”

“Lần đầu tiên làm sẽ đau, hai lần là quen thôi. Lần tới sẽ để em thoải mái.”

Tiểu Câu trừng mắt nhỏ, coi tôi là trẻ con thật sao.

“Anh, em thấy anh ngược lại thật sự rất thoải mái, hay để em đè anh nhé!”

“Đệt, lông mày đủ dài sao? Vẫn còn non lắm!”

Xong! Một câu này khiến con lừa Tiểu Câu nổi dậy.

Tiểu Câu cũng không để ý cái mông đau, “Vụt” thoáng cái đã lên đến trên người Trang Nghiêm, nhắc tới việc non lại khiến cậu muốn đùa giỡn lưu manh.

Chuyện khác nhường một chút cũng không sao, nhưng chuyện lớn như vậy, Trang Nghiêm sao có thể hàm hồ!

Cánh tay rắn chắc vung một cái khiến Tiểu Câu văng qua một bên, kết quả lại quá mức, gáy Tiểu Câu đập vào cạnh bồn tắm, “cạch” một tiếng.

Tiểu Câu bị đập đầu, cảm thấy chóng mặt, nhìn Trang Nghiêm thay đổi sắc mặt còn buồn bực ! Kết quả cảm giác trên cổ có nước nhỏ xuống, tiện tay sờ một cái, cả tay đều là máu tươi.

Còn đang sưng sờ đã bị Trang Nghiêm bế lên.

“Tổ tông! Mày đúng là tổ tông sống của anh mà!”

Mẹ kiếp, tình trạng khẩn cấp không thể trì hoãn, phải cứu sống. Mẹ nó, ông mày hôm nay có chơi SM đâu!

May mắn Trang Nghiêm đánh nhau không ít, nói không đổ máu là lừa gạt. Còn nhớ rõ phải mặc quần áo cho cả hai, bằng không chạy trần truồng một hồi, lực sát thương càng mạnh.

Vào trạm y tế của thôn, trực ban đơn giản nói miệng vết thương quá lớn, phải đến bệnh viện khâu lại.

Xe trong nhà bị người lớn lái đi rồi, chỉ còn lại mô tô của Trang Nghiêm. Trang Nghiêm đặt Tiểu Câu vào chỗ ngồi phía sau, Tiểu Câu vừa ngồi xuống, “A” một tiếng liền nhảy dựng lên, kết quả đầu mất máu quá nhiều, lại đứng dậy quá mạnh, cả người thiếu chút lăn xuống đất. Trang Nghiêm ôm lấy Tiểu Câu, tìm kế sách khác : Có!

Chạy đi thuê một chiếc máy kéo, hai người cứ thế ngồi bên trong chiếc xe “xình xịch xình xịch” lên thành phố.

Trên đường đi, đường đất gập ghềnh, Tiểu Câu bị lặn qua lặn lại mệt chết người. Khuôn mặt đen hệt như lửa giờ lại có chút trắng bệch. Trang Nghiêm chỉ có thể ôm cậu ngồi trên đùi mình, tránh một ít xóc nảy. Một thân quần áo hàng hiệu cọ một hồi bị máu nhiễm đỏ.

Tiểu Câu nằm ở trong lòng hắn, chẳng biết tại sao, trong lòng cảm thấy rất đặc ý .

Có người lo lắng cho mình, thay chính mình sốt ruột thật tốt.....

Còn nhớ lúc nhỏ, mình bướng bỉnh bị thương, mẹ luôn mắng chửi mình, sau đó lại ôm mình vào lòng như thế này. Nếu may mắn còn có thể được ăn chè trứng gà (đường thủy kê dẫn), lòng đỏ ở trong nước chè, rất hiếm khi được thấy, cắn một miếng trôi xuống bụng, lại uống thêm một ngụm chè — ngọt a!

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại chảy ra, rơi xuống cùng bụi.

Trang Nghiêm cho là Tiểu Câu bị đau, vuốt mặt cậu giống như dỗ mèo mà an ủi : “Nào, cũng sắp đến rồi, vào thành anh mang em đi ăn chân gà chịu không!”

“Em muốn ăn chè trứng gà.....”

“Ừ, cho dù em muốn ăn trứng khủng long, anh cũng sẽ tìm người lấy về cho em!” Trang Nghiêm gấp đến độ có điểm miệng chạy đầy xe lửa.\* (nói khoác)

Tiểu Câu không lên tiếng, nhắm mắt lại, đột nhiên hy vọng máy kéo vĩnh viễn chạy như vậy, cho dù máu trên người chảy hết cũng không sao .....

## 12. Chương 12

Vào đến bệnh viện, láo nháo một hồi, rốt cục cũng vào phòng xử lý khâu vết thương.

Trang Nghiêm chờ ở bên ngoài, trong lòng nghĩ lát nữa nhất định phải mang Tiểu Câu đi chơi. Thằng nhóc bướng bỉnh này bình thường rất ít gần gũi người khác, nhưng lúc này trên đường thấy bộ dáng tội nghiệp của nó, hắn lại cảm thấy việc đi chơi có điểm quan trọng.

Từ trong túi quần rút ra điều thuốc, vừa muốn đốt thì sau lưng đã có người giơ bật lửa.

Quay người nhìn lại, mắng thảm : “Đệt! Sao lại gặp thằng này!”

Người sau lưng vẻ ngoài cũng rất được, chỉ là đuôi mày khóe mắt đều lộ ra vẻ sở khanh, nếu diễn Tây Môn Khánh nhất định không cần hóa trang. Gã tên Lý Tư Bình, năm nay 20 tuổi.

Lịch sử phát triển nhà gã cũng được coi như truyền kỳ.

Ông già nhà gã khởi nghiệp 10 năm trước, lúc đầu chỉ mở một trung tâm game nho nhỏ, lúc trò chơi điện tử không còn thịnh hành nữa lại đổi sang phòng tắm công cộng. Cứ như vậy lặn lội vài năm, gia sản trong nhà càng ngày càng lớn, ông già gã bỏ người vợ cả không có văn hóa, cưới con gái một vị quan lớn, cũng coi như từ đen biến thành trắng.

Lý Tư Bình là con do vợ trước sinh ra, trong đám hồ bằng cầu hữu của Trang Nghiêm là một tên hội đủ “ngũ độc” : ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc ...

Mặc dù sau này mọi người đều hỗn cùng một chỗ nhưng Trang đại thiếu gia vốn chẳng để gã vào mắt. Tên này lúc đùa giỡn con gái thì còn làm ăn được một chút, còn bình thường chính là bùn nhão thối phồng.

Ngược lại Lý Tư Bình lại cảm thấy mình và Trang Nghiêm có quan hệ đặc biệt thân thiết.

“Chú em, như thế nào lại gặp chú ở đây?”

“À, cùng bạn bè tới khám bệnh.” Mẹ mày, nhà mày có gien tốt như tao sao ? Ai là em mày?

“Hảo a, cái này gọi là duyên phận. Phụ nữ của anh mang thai, sợ người trong nhà biết mới phải chạy tới thị trấn này “dỡ hàng”, không ngờ lại gặp chú em.” Trên hành lang người đến người đi, hần lớn tiếng nói oang oang.

Lúc này Trang Nghiêm cũng không buồn nhướn mắt : “Anh bận rộn a, tôi có việc đi trước đây.”

“Đừng vậy chứ, chúng ta đâu phải lúc nào cũng gặp nhau, đi, đi uống rượu.”

Đúng là dính phải kẻo đường bỏ không ra.

Đúng lúc này, Tiểu Câu khâu xong vết thương đi ra.

Lý thiếu gia trừng mắt nhìn xem một củ khoai tây lão đảo lặn đến bên người Trang Nghiêm.

“Anh Nghiêm, em xong rồi, bác sĩ nói còn phải uống thuốc hạ sốt.”

“Đây là.....” Ánh mắt họ Lý lại dời tới trên người bọn họ.

“Một đứa em bên ngoài tôi mới gặp.”

Không đúng nha, nhà họ làm gì có mấy người họ hàng thân thích, hơn nữa có thể khiến Trang đại thiếu gia tự mình đưa đi bệnh viện, quan hệ không hề đơn giản! Thằng nhóc trên mặt treo bùn này, nếu như bỏ qua lời vừa rồi của Trang Nghiêm, gã cảm thấy mơ hồ có gì đó.

Lúc này, bạn gái của Lý thiếu gia cũng đi ra. Tuy trên mặt đều là phấn trang điểm dày cộp nhưng tuổi cũng không nhiều. Vừa phá thai nên thoạt nhìn có vẻ suy yếu.

Nhìn thấy Lý thiếu gia, cái miệng nhỏ nhắn lập tức cong lên, lập tức cọ xát lấy gã, làm nũng nói gã xấu lắm.

Tiểu Câu nhìn xem bọn họ đáp qua đáp lại, từ lời nói cũng có thể hiểu được 5, 6 phần. Nhưng đại não đơn giản lại có chút không rõ, cô gái kia vừa đánh mất đứa con chưa thành hình, vì sao có thể vui vẻ đòi mấy thứ quần áo trang sức gì đó?! Gã họ Lý kia cũng rất kỳ quái, bạn gái của mình vừa làm giải phẫu xong, như thế nào lại để nàng tự gọi xe về?

Cảm thấy trong lòng không thoải mái, Tiểu Câu lôi kéo tay Trang Nghiêm nói : “Đi thôi, không phải anh bảo cho em đi ăn chè trứng gà sao?”

Trang Nghiêm vội vàng bỏ tay Tiểu Câu ra nhưng vẫn không thoát khỏi con mắt như đèn pha của Lý thiếu gia.

Hắn rất thích Tiểu Câu, nhưng không phải loại người thích đàn ông. Nếu muốn giấu diếm chuyện này, đợi hắn trở thành một người có địa vị có cấp bậc, việc này không phải chuyện khó. Nhưng hiện tại để người ta trông thấy một tên nhà quê như Tiểu Câu, vậy phải nói như thế nào đây? Giống như một người bình thường thích ăn đậu hủ cuốn hành tây, nhưng sao có thể để mọi người trong bàn tiệc nghĩ thấy mùi hành trong miệng được?

Nhất là trước mặt gã họ Lý này, Trang Nghiêm trước đây đều mang lại cảm giác ưu việt, hôm nay lộ ra chuyện này sao có thể ngẩng đầu. Vì vậy nhìn thấy thần sắc bình tĩnh đại ngộ của gã họ Lý kia, quả thực làm hắn có điểm then quá hoá giận.

“Anh còn có chút việc, em ngồi máy kéo trở về đi! Lúc về anh sẽ mang đồ ăn ngon cho chị em.”

Nói xong liền cùng Lý thiếu gia xoay người rời đi.

Tiểu Câu chưa từng có cảm giác này, cậu cảm thấy bị thái độ gần như thô bạo của Trang Nghiêm lừa gạt. Đợi đến khi cậu muốn mở miệng, người đã đi không thấy bóng dáng. Ngốc lăng bước ra cửa, đi qua một cái cửa thủy tinh, nhìn thấy hình ảnh trong gương mặc áo trắng của bệnh nhân, quần áo bên trong rách nát, nhìn thế nào cũng giống một tên điên. Không thể so sánh với một người chẳng khác gì sao kim như Trang Nghiêm, thậm chí một kẻ mặt mũi hạ lưu như tên Lý thiếu gia kia thoạt nhìn so với bản thân còn dễ khiến người thích hơn.

Tiểu Câu lần đầu hiểu được cái gì gọi là tự ti. Cậu mơ hồ nghĩ đến : Mình và cô gái vừa rồi kỳ thật rất giống nhau, thậm chí còn không bằng cô ta ! Điều chỉ là món hàng để người ta đùa giỡn!

Hung hăng đá cửa chính một cước, nhắm trúng sau lưng một bác sĩ chữa loạn.

Mẹ kiếp, yêu thì sao! Sao tôi phải hầu hạ các người chứ!

Ra khỏi bệnh viện, bên ngoài mặt trời vẫn như cũ cao chiếu, nhưng tại sao dù phơi nắng thế nào trong mắt vẫn là nước?

Không ngồi máy kéo về thôn, ngồi rồi trong đầu nhất định sẽ vỡ vụn. Một mình dọc theo con đường bước đi, thuốc tê trên đầu nơi vết thương vẫn còn tác dụng, nhiệt tình chưa mất, cả người chỉ có một ý niệm trong đầu : Đi, đi về phía trước.

“Tiểu Câu!” Dường như có người đang gào thét? Mặc kệ, tiếp tục đi.

“Tiểu Câu!” Tiếng sói tru hình như lớn hơn.

“Tiểu — Tiểu Câu —” Miệng sói gần sát tai mình.

Ánh mắt Tiểu Câu chưa bao giờ kiên định như vậy, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Bộp” Giang tay ra, dứt khoát kéo con lừa búống bình này lại.

“Em làm sao vậy? Không để em ăn chè trứng gà thì giận đến như vậy? Cái đó không phải là quà vật sao?” Trang thiếu gia không biết tại sao lại trở về cười đến vô tội như vậy.

“Anh là ai? Nhận lầm người rồi!”

Dùng sức vung tay muốn đẩy cái kẻ chơi đùa với người khác này. Nhưng xét thể lực, cậu không phải đối thủ của hắn! Trang Nghiêm dễ dàng kẹp lấy Tiểu Câu lôi vào trong một chiếc ô tô đen.

“Anh biết em đang tức cái gì!” Vào xe, Trang Nghiêm kéo thẳng nhóc vẫn đánh mặt vào lồng ngực, bắt đầu giải thích : “Em vừa rồi cũng thấy tên kia là loại người gì, hắn là một kẻ cặn bã! Anh không muốn để em gặp hắn. Còn nữa, không phải anh sợ em ngồi máy kéo cực khổ nên mới muốn mượn xe hắn đưa em đi hóng gió, đi chơi! Kết quả nỗ lực nửa ngày lại bị em trèo lên mặt! Mẹ kiếp, ngày hôm nay tên là “tiện” sao!”

Những lời này nửa thật nửa giả.

Trang Nghiêm sau khi rời đi cùng gã họ Lý, bộ dáng tràn đầy ủy khuất của Tiểu Câu như hiện ra trước mắt, càng ngày càng rõ.

Không có tâm tình cùng tên kia lêu lổng, tùy tiện tìm có chuồn đi, lúc sắp đi thuận tiện mượn tạm xe của gã, đánh xe quay lại đây. Trước khi mình sắp đi, tên kia còn cười vô cùng nịnh nọt, giống như việc này thường cho gã không biết bao nhiêu thể diện.

Tiểu Câu còn chưa phân biệt được thật giả. Khuôn mặt vốn căng cứng dần dần thả lỏng, quay lại thấy bộ dạng tức giận của Trang đại thiếu gia, ngược lại làm cậu cảm thấy thấp thỏm không yên. Nhưng lại không thể hạ thấp thể diện, bế tắc ở một chỗ, hai con mắt dần hiện ra vết nước.

Trang Nghiêm giả vờ tức giận, thấy Tiểu Câu sắp khóc, trong lòng rất đắc ý.

“Được rồi, hôm nay coi như đều là lỗi của anh được chưa? Nào, coi mặt giống con mèo chưa kia, cười nào!”

Tiểu Câu bị hắn làm cho rối loạn không góc đầu lên được, cuối cùng cảm thấy đói liền hung hăng nhào tới gặm miệng Trang Nghiêm.

Trang đại thiếu gia được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Phi! Hôn em một cái có thể gặm hai cân bunn a! Đúng là thổ sản vùng núi, khó ăn quá!”

Tiểu Câu rốt cục nở nụ cười, khuôn mặt đen nhem lộ ra một loạt răng trắng bóng, sáng tới mức chói mắt.

Hồng Lâu: Đây chính là cái sự vô sỉ, vô tim, vô não của Trang Nghiêm, mình thực sự không thể chấp nhận cái thể loại tra công chính hiệu này bình ổn như vậy được, rất rất rất rất rất muốn đập ảnh một trận thay Tiểu Câu, mà thậm chí ẻm còn không đánh ảnh được cái nào trong khi trái tim đã tan nát như thế == nhưng không thể phủ nhận cái miệng dẻo quẹo và mấy lời đường mật của ảnh rất có tác dụng dụ dỗ trẻ con, ẻm mà người nhón một tí thì đảm bảo anh ra bã chứ ở đây mà giả tức giận với cả chọc cười =3=

Thật ra thì không phải Trang Nghiêm không có tình cảm, thậm chí tình cảm rất mãnh liệt, chỉ là ảnh từ nhỏ đã sống trong một môi trường dựa vào lý trí, quá nhiều lý trí, càng thông minh lại càng chìm chết tình cảm của ảnh, mỗi lần bùng phát là gây chuyện, cuối cùng lại thấy vừa muốn đánh ảnh vừa thương ảnh, azzzz ~~~

### 13. Chương 13

Ô tô chạy rất nhanh, hơn nữa còn rất êm.

Trên đường từ thị trấn vào thành phố, màn đêm dần buông xuống. Tới trước một khách sạn, thuê một gian phòng, đem Tiểu Câu vào trong phòng tắm. Sau gáy Tiểu Câu có vết thương không thể tắm với sen, Trang Nghiêm để thẳng nhóc ngồi trong bồn tắm kị cọ một hồi, loáng cái trên mặt nước đã nổi lên một tầng bunn bunn.

Bình thường Trang Nghiêm mà chứng kiến cảnh này chỉ sợ đã chán ghét tránh ra xa, nhưng hiện tại tràn đầy não hần đều là hình ảnh Tiểu Câu ngập trong bọt xà phòng.

Nếu không có vết xe đổ lúc trước thật đúng là muốn cùng Tiểu Câu làm một lần ở đây.

Thật vất vả hai người mới tắm rửa sạch sẽ, cả hai quần khăn tắm lẫn trên giường lớn. Trang Nghiêm muốn nghiệm thu thành quả lao động của mình, Tiểu Câu không muốn làm, trên giường hết né lại tránh.

Trang Nghiêm mất kiên nhẫn : “Gì vậy? Muốn chơi đánh du kích sao! Anh mà ghen phát hỏa, nóng quá sẽ cường bạo em!”

Tiểu Câu nghe xong trắng mắt, đập Trang Nghiêm một cái.

“Mẹ kiếp, sắp chết đói đến nơi mà anh còn muốn chơi?”

“Cũng được, anh chưa từng chơi gian thi (cường gian xác chết / làm với người hôn mê cũng được xếp vào một loại nhưng nhẹ hơn ==||) ! Hôm nay thử cảm giác mới xem sao.”

“Bộp” một tiếng, Trang đại thiếu gia bị đập xuống giường .

Gọi điện thoại đến cửa hàng quần áo, bảo họ đem tới hai bộ T-shirt với quần Jean, mặc quần áo tử tế xong bọn họ mới xuống nhà hàng dưới lầu ăn cơm.

Trang Nghiêm đen mặt, nói với người phục vụ: “Đem tất cả những món khó ăn nhất lên đây!”

Cô gái ngồi bàn bên cạnh cười gượng, nghĩ thầm : Đáng tiếc, đáng vốc như vậy mà lại không bình thường.

Tiểu Câu ngược lại không khách khí : “Không cần để ý đến anh ta, cho chúng tôi giò heo, tai heo, lưỡi heo, thêm một bát thịt kho tàu với hai tô cơm.” Thế nào, không được sao? Tất cả đều là những món chỉ có trong tiệc thôn mình a. Vừa vận lâu rồi cậu không được ăn mấy món này.

Phục vụ nhin cười đến cơ mặt đều co rút lại : “Quý khách, nhà hàng chúng tôi chỉ phục vụ đồ Tây, không có món ăn Trung Quốc.” Đứa nhỏ này ở đâu ra vậy? Bộ nó có thù oán với heo sao?

Liếc mắt trừng Tiểu Câu một cái, Trang Nghiêm bắt đầu gọi thức ăn.

Lúc ăn, hai người lại nháo. Tiểu Câu không quen dùng dao nĩa, muốn bốc tay. Trang Nghiêm không cho, dùng sớng dao gỗ móng vuốt đang bò qua bò lại cái đĩa của Tiểu Câu.

Hai người đều không muốn thành trò hề với nhà hàng. Trang Nghiêm quả thật không phát hiện, cùng Tiểu Câu chung một chỗ, chỉ số thông minh của hắn có chiều hướng đi xuống.

Vừa ăn vừa véo, chơi tới vui vẻ, bên cạnh có người hô lên : “Chú em, sao lại ở đây?”

Câu này nghe quen quen thì phải?

Quay lại, không phải là tên Lý Tư Bình chết tiệt kia sao!!!

Lần này gã không đi một mình, bên cạnh còn hai người khác, đều là những người Trang Nghiêm quen biết. Ba người đều không nhàn rỗi, mỗi người ôm một cô. Không đúng, Lý Tư Bình đang ôm một chàng trai rất xinh đẹp, hàng lông mi cong cong nháy một cái.

Ánh mắt Lý Tư Bình quét qua Tiểu Câu, ngáy ra một lúc, lại bình tĩnh đại ngộ “A” một tiếng.

“Chú em đúng là không có suy nghĩ, chuyện nhỏ như vậy còn muốn gạt anh làm gì?”

Trang Nghiêm bị nắm thóp, sắc mặt có điểm khó coi. Tiểu Câu giương mắt quét qua tên mèo rừng vừa nháy mắt với Trang Nghiêm, trong lòng buồn bực tiếp tục ăn tôm hùm.

Lý thiếu gia hạ môn xuống, sau đó hét lớn phục vụ thêm bàn thêm ghế, chỉ chốc lát cả bàn đã đầy người.

Đều là bạn bè thường qua lại, bố mẹ bọn họ còn có rất nhiều quan hệ lợi ích dây mơ rễ má. Trang Nghiêm tuy trong lòng thấy rất phiền nhưng lại khó nói rõ là vì cái gì.

Lý thiếu gia giữa ban ngày ban mặt ôm “lông mày nhỏ” sờ tới sờ lui, chỉ còn kém trình diễn xuân cung sống.

“Ông già nhà anh thường nói trong đám thiếu gia chú mày là người có tiền đồ nhất, lúc đầu anh còn không phục, giờ mới thấy chỉ có chú là có tầm nhìn xa.”

Lý Tư Bình nước bọt văng tung tóe nói tiếp : “Con mẹ nó chứ, đàn bà đúng là đáng ghét, mới thử tí đã mang thai, là đàn ông thì khỏi cần lo, anh cũng học chú thay đổi khẩu vị.”

Mọi người nghe xong đều cười khùng khục. Tiểu Câu nghe không đúng, trong miệng “rắc” một cái, đơn giản cắn gãy tôm hùm!

Họ Lý tiếp tục phun nước bọt : “Kỳ thật đàn ông trên giường càng dâm dăng, chỗ đó so với phụ nữ còn đàn hồi co giãn hơn.” Cuối cùng còn hung hăng néo môn “lông mày nhỏ” một cái.

“Roảng!” một tiếng, Tiểu Câu đem con tôm hùm còn chưa ăn hết ném lên mâm. Mọi người bị hành động của cậu dọa cho sững sờ, đều không nói được câu nào.

Trang Nghiêm trong lòng đã không vui vẻ, giờ lại bị Tiểu Câu làm cho sượng mặt.

“Đập cái gì? Không muốn ăn thì lên lầu.”

Tiểu Câu đứng phắt dậy, Lý thiếu gia vội vàng đứng lên giữ chặt Tiểu Câu nói mấy câu giảng hòa : “Đừng a, nhiều người mới náo nhiệt. Mọi người ăn cho no đi, hôm nay anh mời. Đi! Mọi người đi hát karaoke!”

Tất cả mọi người bắt đầu đi ra ngoài. Tiểu Câu cùng Trang Nghiêm đi ở sau cùng. Thừa dịp người khác không chú ý, Trang Nghiêm nắm tay của cậu nhỏ giọng nói : “Coi như cho anh chút mặt mũi đi, đều là bạn bè của anh, có thể giữ mồm giữ miệng một tí được không!”

Tiểu Câu cúi đầu, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Đi vào sảnh, bao một phòng lớn. Sau khi uống rượu, mọi người đều hào hứng ca hát, nguyên một đám gào rú thay phiên nhau ra trận. Trang Nghiêm cũng tham gia, hát lên cùng tiếng nhạc. Đều là những bài Tiểu Câu chưa từng nghe qua, nghe rất hay.

Cậu ngồi ở một góc lẳng lặng nghe, trong đầu lại liên tục lặp lại lời của Lý Tư Bình.

Tại nông thôn bình thản, hai người cứ tự nhiên cùng một chỗ như vậy, như nước chảy thành sông. Ở trong cái thành phố kỳ quái này, Tiểu Câu không thể không nghĩ : Chuyện của mình và Trang Nghiêm tính là gì?

Gần tới nửa đêm, Lý thiếu gia đã uống đến ngã trái ngã phải. Trang Nghiêm cũng cảm thấy bàng quan trướng đến đáng sợ, đứng dậy vào buồng vệ sinh.

Lý thiếu gia nhân cơ hội tiến gần đến bên cạnh Tiểu Câu : “Em trai, sao không cùng mọi người chơi vậy?”  
Nhìn thế nào cũng là một tên nhà quê, trông thật ngu ngốc. Khẩu vị của Trang Nghiêm đúng là đặc biệt.  
Miệng phun đầy mùi rượu khiến Tiểu Câu muốn trợn.

Họ Lý còn sức, duỗi móng vuốt sờ soạng giữa hai chân Tiểu Câu : “Để anh xem cái đó của em dâm dăng như thế nào mà có thể mê hoặc Trang đại thiếu gia của chúng ta như vậy a?”

Tiểu Câu lại nổi tính con lừa.

Mẹ kiếp! Ông mày là người để mày tùy tiện động vào như vậy sao!

Hai chân vốn muốn chạy lập tức quay về phía ngực tên khốn khiếp kia.

Họ Lý “Ai u” một tiếng bị gạt ngã trên sàn, khó hiểu chịu một đạp của Tiểu Câu.

Nếu không phải đột nhiên nhảy ra thứ rác rưởi này, mình và Trang Nghiêm ca lại cãi nhau tới hai lần sao?

“Chân ông mày là dâm nhất, cho mày xem! Cho mày xem.....”

Cả trai lẫn gái bên cạnh đều nhìn tới ngây người, chẳng ai ngờ rằng tên nhà quê bộ dạng ngốc nghếch nói đánh người liền đánh.

Lý Tư Bình bị đá đến sắp văng cả shit, lớn tiếng hô cứu mạng. Vừa vặn Trang Nghiêm đã trở lại, chứng kiến tình cảnh trước mắt cũng sững sờ, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Câu ra.

## 14. Chương 14

Tuy cả người bị tóm chặt nhưng Tiểu Câu vẫn giơ chân đạp Lý Tư Bình thêm vài cái. Trong lúc hỗn loạn, một chiếc giày bay vào mặt “lông mày nhỏ” khiến cậu ta hét toáng lên.

Trang Nghiêm không có biện pháp, kéo Tiểu Câu vào một phòng trống bên cạnh.

“Em uống rượu à!” Trang Nghiêm trừng mắt nhìn Tiểu Câu.

Nhóc lừa không để ý đến hắn, dứt khoát vứt luôn chiếc giày còn lại, sau đó bắt chéo hai chân ngã vào ghế sofa.

“Thúi lắm, không nói được gì à!” Trang thiếu gia bị chọc tức, đi tới đạp cậu một cái.

Dứt khoát trở mình, mặt úp vào sofa, Tiểu Câu nhắm mắt lại.

Mệt mỏi, thực mệt mỏi. Vốn đã bị thương, uống chút rượu lại không nghỉ ngơi tốt, hỗn loạn trong đầu càng có vẻ trầm trọng.

Lại đạp thêm một cái, “phanh” một tiếng, Trang Nghiêm mở cửa ra ngoài, tiếng ồn ào cũng mơ hồ tràn vào.

Tiểu Câu giữa lúc nửa mê nửa tỉnh lầm bầm nói : “Đừng quần của ông mày không phải lưng ngựa, mẹ nó, bộ tướng ai muốn cười là cười sao ...”

Ngủ không yên ổn, trong mộng hình như có tiếng đánh nhau, toàn thân giống như đang ở trên một con thuyền lắc lư, nửa ở trong nước nửa ở trong lửa, sau đó hết thấy lại yên tĩnh trở lại.

Đến khi mở to mắt, người đã nằm trên giường khách sạn.

Một bàn tay lớn đang vuốt trán mình, mở mắt ra thấy Trang Nghiêm đang nằm bên cạnh.

“Tiểu tử tông của tôi ơi, cuối cùng em cũng tỉnh rồi!?” Thuận tay cầm lấy viên thuốc và cốc nước “Mau uống đi.”

Thấy Tiểu Câu còn đang sững sờ, khẽ nhéo mặt của cậu.

“Đêm qua em phát sốt, lặn qua lặn lại khiến anh mệt muốn chết. Nhất là lúc cho em uống thuốc, quây muốn chết!”

Tiểu Câu nhận cốc nước, ngoan ngoãn uống thuốc. Trang Nghiêm thấy Tiểu Câu uống thuốc xong liền chui vào chăn thở phì phò. Tác dụng của thuốc phát tác, Tiểu Câu cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng một giấc đến buổi trưa. Trang Nghiêm kêu phục vụ mang thức ăn lên phòng.

Một xe đẩy thức ăn được mang vào phòng, toàn bộ đều là món ăn làm từ heo, là những món Tiểu Câu thích ăn. Tiểu Câu vươn tay cầm một cái giò heo bắt đầu gặm, cắn một miếng đã tiêu diệt xong nửa cái. Trang Nghiêm cũng bị cái dói lừa gạt, học theo Tiểu Câu lấy tay cầm móng heo gặm, ăn một bữa cơm chẳng khác gì chiến tranh.

Chờ ăn no xong, Tiểu Câu mới nhớ tới chuyện bậy bạ tối hôm qua. Người đáng ra phải tức giận là Trang Nghiêm ngay cả hỏi cũng không hỏi.

Hắn không hỏi, Tiểu Câu cũng không nói.

Miệng phải dùng để ăn, dùng để hát, nhắc tới tên rác rưởi kia cậu còn ngại bần mồm.

Hơn nữa nói ra thì làm được gì? Hắn sẽ vì mình mà trở mặt với bạn bè sao!

Tiểu Câu muốn về nhà, cậu không muốn ở cùng Trang Nghiêm nữa.

Ở cùng Trang Nghiêm rất thú vị, còn có rất nhiều cảm giác mới mẻ. Cậu còn quá nhỏ, thấy quá ít, nhưng trực giác nói cho cậu biết cùng với vị thiếu gia thành phố này ở chung một chỗ sẽ không có kết quả tốt.

Cậu cần phải nói, chúng ta sau này đừng ở chung một chỗ nữa, chia tay ở đây thôi, nhưng rồi lại không nỡ.

Bản thân còn đang mâu thuẫn, Trang Nghiêm đã rửa mặt, tinh thần vô cùng phấn chấn thu xếp chuyển đi dạo phố mua đồ.

Hai người rời phòng đi vào đại sảnh, Trang Nghiêm đi tới quầy tiếp tân trả phòng. Tiểu Câu một mình đi bộ trước cửa khách sạn. Từ xa đã thấy “lông mày nhỏ” lắc mông đi tới.

Tiểu Câu xoay người giả vờ nghiên cứu mấy cánh cửa, đáng tiếc vẫn bị “lông mày nhỏ” nhận ra.

“Hãy, lại gặp cậu.” Lông mày nhỏ nháy mắt một cái, giống như cậu ta quen thân với Tiểu Câu vậy.

Tiểu Câu quay đầu sang chỗ khác. Lông mày nhỏ sẽ không để ý, nói tiếp : “Cậu em giỏi thật đó! Ngay cả Trang đại thiếu gia mà cũng nắm được, vì cậu mà trở mặt với họ Lý!”

Muốn đùa gì đây, ngày hôm qua còn một tiếng “thân ái”, hôm nay đã biến thành “họ Lý”.

Mà khoan đã, cái gì trở mặt cơ?

“Hôm qua không phải tôi đánh tên đó sao?”

Lông mày nhỏ thấy Tiểu Câu đáp lời, càng hào hứng kể : “Hai chân của cậu thì tính cái gì! Lúc sau Trang Nghiêm quay lại, họ Lý còn hùng hùng hổ hổ mở miệng bảo Trang Nghiêm đem cậu cho gã, gã muốn chơi chết cậu. Lúc ấy tôi thật sự đã nghĩ, số cậu thật thảm, vào tay họ Lý không chết cũng bị lột da. Đám người bọn họ trước kia thường xuyên đối người cho nhau, tôi đã nhìn quen rồi, nhưng ai ngờ Trang đại thiếu gia khác trước còn mìm cười, khác sau đã đề họ Lý xuống đất đánh cho một trận. Chúng tôi dám kéo Trang đại thiếu gia sao? Cứ trưng mắt ra nhìn, chờ đến khi đại thiếu gia hết giận, họ Lý ngay cả hừ cũng hừ không được .....”

Trong lòng Tiểu Câu như bị nổ tung, uất ức đè nặng trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

Hiểu rồi!

Cậu rốt cuộc đã biết bản thân muốn gì! Cậu không muốn mình giống như mèo hoang kia, cậu muốn trong lòng Trang Nghiêm chỉ có mình! Chỉ cần trong lòng anh ấy có cậu, mặc kệ là chuyện gì cậu cũng không quan tâm, cậu có thể yên tâm ở bên cạnh Trang Nghiêm.



Lông mày nhỏ vẫn tiếp tục văng nước bọt nói : “... Đồ nhà quê cậu không biết gặp vận gì, có thể nắm bắt Trang đại thiếu gia, tôi chưa từng thấy anh ta để ý đến ai. Mau tranh thủ lúc anh ta chưa gặp người mới kiếm nhiều một chút ... “

Tiểu Câu không có lòng dạ nào nghe cậu ta nói, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, cười ngây ngốc.

Lông mày nhỏ nhìn cậu như vậy lại thở dài.

Vừa vặn Trang Nghiêm đi tới. Lông mày nhỏ thấy hấn như chuột thấy mèo, rụt cổ vào khách sạn, bỏ nhào vào trong ngực một tên mập, câu kết làm bảy bước vào thang máy.

Trang Nghiêm cau mày nói : “Cậu ta nói gì với em?”

Tiểu Câu vẫn còn cười : “Không có gì!”

“Từ nay về sau đừng đến gần cậu ta, một kẻ bán cái mông! Bẩn!”

“Cái gì là bán cái mông ?”

“..... Trẻ con không nên hỏi nhiều!”

Kế tiếp trên đường đi, Trang Nghiêm nhìn gì đó, còn Tiểu Câu nhìn Trang Nghiêm!

Nhìn a nhìn a, Trang Nghiêm phát cáu !

Muốn nhìn thì nhìn đi, làm gì phải bày ra cặp mắt tròn tròn lại hấp dẫn như thế a!

Mẹ kiếp, anh mày một đêm làm Liễu Hạ Huệ, thấy mi vẽ mặt khổ qua, muốn đưa mi đi dạo làm mi vui vẻ. Anh mày lớn đến từng này chưa từng nịnh nọt ai như vậy. Trên đường còn rõ ràng như vậy cậu dẫn anh mày!

Đi tới đi tới, Tiểu Câu tiến đến bên tai Trang Nghiêm nói : “Trang Nghiêm ca, em muốn hôn anh!”

“.....”

Lửa cháy lan khắp đồng cỏ, vội vàng lôi kéo Tiểu Câu vào rạp chiếu phim, chọn một phòng chiếu vắng vẻ nhất, đi tới hàng cuối cùng. Móng vuốt bí mật đùa giỡn lưu manh.

May mắn là phim chiếu tuần hoàn, cứ thế một bộ phim giáo dục về chủ nghĩa yêu nước được chiếu ba lần. Đến khi cả hai ra khỏi rạp chiếu phim, hai chân Tiểu Câu đều nhũn như bún.

## 15. Chương 15

Tuy cả người bị tóm chặt nhưng Tiểu Câu vẫn giơ chân đạp Lý Tư Bình thêm vài cái. Trong lúc hỗn loạn, một chiếc giày bay vào mặt “lông mày nhỏ” khiến cậu ta hét toáng lên.

Trang Nghiêm không có biện pháp, kéo Tiểu Câu vào một phòng trống bên cạnh.

“Em uống rượu à!” Trang Nghiêm trừng mắt nhìn Tiểu Câu.

Nhóc lừ không để ý đến hấn, dứt khoát vứt luôn chiếc giày còn lại, sau đó bắt chéo hai chân ngã vào ghế sofa.

“Thúi lắm, không nói được gì à!” Trang thiếu gia bị chọc tức, đi tới đạp cậu một cái.

Dứt khoát trở mình, mặt úp vào sofa, Tiểu Câu nhắm mắt lại.

Mệt mỏi, thực mệt mỏi. Vốn đã bị thương, uống chút rượu lại không nghỉ ngơi tốt, hỗn loạn trong đầu càng có vẻ trầm trọng.

Lại đạp thêm một cái, “phanh” một tiếng, Trang Nghiêm mở cửa ra ngoài, tiếng ồn ào cũng mơ hồ tràn vào.

Tiểu Câu giữa lúc nửa mê nửa tỉnh lầm bầm nói : “Đừng quần của ông mày không phải lưng ngựa, mẹ nó, bộ tưởng ai muốn cười là cười sao ...”

Ngủ không yên ổn, trong mộng hình như có tiếng đánh nhau, toàn thân giống như đang ở trên một con thuyền lắc lư, nửa ở trong nước nửa ở trong lửa, sau đó hết thấy lại yên tĩnh trở lại.

Đến khi mở to mắt, người đã nằm trên giường khách sạn.

Một bàn tay lớn đang vuốt trán mình, mở mắt ra thấy Trang Nghiêm đang nằm bên cạnh.

“Tiểu tử tông của tôi ơi, cuối cùng em cũng tỉnh rồi!?” Thuận tay cầm lấy viên thuốc và cốc nước “Mau uống đi.”

Thấy Tiểu Câu còn đang sững sờ, khẽ nhéo mặt của cậu.

“Đêm qua em phát sốt, lăn qua lăn lại khiến anh mệt muốn chết. Nhất là lúc cho em uống thuốc, quậy muốn chết!”

Tiểu Câu nhận cốc nước, ngoan ngoãn uống thuốc. Trang Nghiêm thấy Tiểu Câu uống thuốc xong liền chui vào chăn thở phì phò. Tác dụng của thuốc phát tác, Tiểu Câu cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng một giấc đến buổi trưa. Trang Nghiêm kêu phục vụ mang thức ăn lên phòng.

Một xe đẩy thức ăn được mang vào phòng, toàn bộ đều là món ăn làm từ heo, là những món Tiểu Câu thích ăn. Tiểu Câu vươn tay cầm một cái giò heo bắt đầu gặm, cắn một miếng đã tiêu diệt xong nửa cái. Trang Nghiêm cũng bị cái dồi lừa gạt, học theo Tiểu Câu lấy tay cầm móng heo gặm, ăn một bữa cơm chẳng khác gì chiến tranh.

Chờ ăn no xong, Tiểu Câu mới nhớ tới chuyện bảy bạ tối hôm qua. Người đáng ra phải tức giận là Trang Nghiêm ngay cả hỏi cũng không hỏi.

Hắn không hỏi, Tiểu Câu cũng không nói.

Miệng phải dùng để ăn, dùng để hát, nhắc tới tên rác rưởi kia cậu còn ngại bẩn mồm.

Hơn nữa nói ra thì làm được gì? Hắn sẽ vì mình mà trở mặt với bạn bè sao!

Tiểu Câu muốn về nhà, cậu không muốn ở cùng Trang Nghiêm nữa.

Ở cùng Trang Nghiêm rất thú vị, còn có rất nhiều cảm giác mới mẻ. Cậu còn quá nhỏ, thấy quá ít, nhưng trực giác nói cho cậu biết cùng với vị thiếu gia thành phố này ở chung một chỗ sẽ không có kết quả tốt.

Cậu cần phải nói, chúng ta sau này đừng ở chung một chỗ nữa, chia tay ở đây thôi, nhưng rồi lại không nỡ.

Bản thân còn đang mâu thuẫn, Trang Nghiêm đã rửa mặt, tinh thần vô cùng phấn chấn thu xếp chuyển đi dạo phố mua đồ.

Hai người rời phòng đi vào đại sảnh, Trang Nghiêm đi tới quầy tiếp tân trả phòng. Tiểu Câu một mình đi bộ trước cửa khách sạn. Từ xa đã thấy “lông mày nhỏ” lắc mông đi tới.

Tiểu Câu xoay người giả vờ nghiên cứu mấy cánh cửa, đáng tiếc vẫn bị “lông mày nhỏ” nhận ra.

“Hãy, lại gặp cậu.” Lông mày nhỏ nháy mắt một cái, giống như cậu ta quen thân với Tiểu Câu vậy.

Tiểu Câu quay đầu sang chỗ khác. Lông mày nhỏ sẽ không để ý, nói tiếp : “Cậu em giỏi thật đó! Ngay cả Trang đại thiếu gia mà cũng nắm được, vì cậu mà trở mặt với họ Lý!”

Muốn đùa gì đây, ngày hôm qua còn một tiếng “thân ái”, hôm nay đã biến thành “họ Lý”.

Mà khoan đã, cái gì trở mặt cơ?

“Hôm qua không phải tôi đánh tên đó sao?”

Lông mày nhỏ thấy Tiểu Câu đáp lời, càng hào hứng kể : “Hai chân của cậu thì tính cái gì! Lúc sau Trang Nghiêm quay lại, họ Lý còn hùng hùng hổ hổ mở miệng bảo Trang Nghiêm đem cậu cho gã, gã muốn chơi chết cậu. Lúc ấy tôi thật sự đã nghĩ, số cậu thật thảm, vào tay họ Lý không chết cũng bị lột da. Đám người

bọn họ trước kia thường xuyên đổi người cho nhau, tôi đã nhìn quen rồi, nhưng ai ngờ Trang đại thiếu gia khắc trước còn mỉm cười, khắc sau đã đề họ Lý xuống đất đánh cho một trận. Chúng tôi dám kéo Trang đại thiếu gia sao? Cứ trưng mắt ra nhìn, chờ đến khi đại thiếu gia hết giận, họ Lý ngay cả hừ cũng hừ không được .....

Trong lòng Tiểu Câu như bị nổ tung, uất ức đè nặng trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

Hiểu rồi!

Cậu rốt cuộc đã biết bản thân muốn gì! Cậu không muốn mình giống như mèo hoang kia, cậu muốn trong lòng Trang Nghiêm chỉ có mình! Chỉ cần trong lòng anh ấy có cậu, mặc kệ là chuyện gì cậu cũng không quan tâm, cậu có thể yên tâm ở bên cạnh Trang Nghiêm.

Lông mày nhỏ vẫn tiếp tục văng nước bọt nói : “.... Đồ nhà quê cậu không biết gặp vận gì, có thể nắm bắt Trang đại thiếu gia, tôi chưa từng thấy anh ta để ý đến ai. Mau tranh thủ lúc anh ta chưa gặp người mới kiếm nhiều một chút ... “

Tiểu Câu không có lòng dạ nào nghe cậu ta nói, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, cười ngây ngốc.

Lông mày nhỏ nhìn cậu như vậy lại thở dài.

Vừa vặn Trang Nghiêm đi tới. Lông mày nhỏ thấy hấn như chuột thấy mèo, rụt cổ vào khách sạn, bỏ nhào vào trong ngực một tên mập, câu kết làm bảy bước vào thang máy.

Trang Nghiêm cau mày nói : “Cậu ta nói gì với em?”

Tiểu Câu vẫn còn cười : “Không có gì!”

“Từ nay về sau đừng đến gần cậu ta, một kẻ bán cái mông! Bẩn!”

“Cái gì là bán cái mông ?”

“..... Trẻ con không nên hỏi nhiều!”

Kế tiếp trên đường đi, Trang Nghiêm nhìn gì đó, còn Tiểu Câu nhìn Trang Nghiêm!

Nhìn a nhìn a, Trang Nghiêm phát cáu !

Muốn nhìn thì nhìn đi, làm gì phải bày ra cặp mắt tròn tròn lại hấp dẫn như thế a!

Mẹ kiếp, anh mày một đêm làm Liễu Hạ Huệ, thấy mi vẻ mặt khổ qua, muốn đưa mi đi dạo làm mi vui vẻ. Anh mày lớn đến từng này chưa từng nịnh nọt ai như vậy. Trên đường còn rõ ràng như vậy cậu dẫn anh mày!

Đi tới đi tới, Tiểu Câu tiến đến bên tai Trang Nghiêm nói : “Trang Nghiêm ca, em muốn hôn anh!”

“.....”

Lửa cháy lan khắp đồng cỏ, vội vàng lôi kéo Tiểu Câu vào rạp chiếu phim, chọn một phòng chiếu vắng vẻ nhất, đi tới hàng cuối cùng. Móng vuốt bí mật đùa giỡn lưu manh.

May mắn là phim chiếu tuần hoàn, cứ thế một bộ phim giáo dục về chủ nghĩa yêu nước được chiếu ba lần. Đến khi cả hai ra khỏi rạp chiếu phim, hai chân Tiểu Câu đều nhũn như bún.

## 16. Chương 16

Tiểu Câu có là thiếu niên tràn đầy sức trẻ thì vẫn có cảm giác tinh tấn nhân vong.

Trang Nghiêm liếm miệng, vỗ vỗ đầu cậu nói : “Tiểu quý, từ nay về sau phải tăng chế độ luyện tập mới được. Em còn trẻ, có hi vọng, đừng thấy anh quá mạnh mẽ mà tự ti a.”

Tiểu Câu cũng nghiêm túc gật đầu : “Chị em bảo “ăn gì bỏ này”, về thôn phải lấy ngư tiên\* bồi bổ.” (ngư tiên : cái ấy ấy của con trâu, cùng sừng hươu, lộc nhung ... có tác dụng tráng dương =)))

Trang Nghiêm ôm vai cậu cười xấu xa : “Em ăn nhiều cũng lãng phí thôi! Hay là để anh ăn cho, dù sao cuối cùng đều cống hiến hết trên người em mà, he he.”

Hai người còn đang nói bậy nói bạ thì điện thoại của Trang Nghiêm đổ chuông.

Lấy ra xem, Trang đại thiếu gia cau mày, là số của ông già.

Bên nội nhà Trang Nghiêm đều là quân đội, bố của Trang Nghiêm là một nhân tài, càng ngày càng lên cao, mới đây lên tới tận Bộ quốc phòng. Ông già dạy dỗ con cái cũng giống như huấn luyện quân lính, cho dù người không ở Bắc Kinh vẫn thường xuyên phát biểu đường dài qua điện thoại. Trang Nghiêm vừa nghe thấy tiếng cha mình thì đầu lại đau.

“Thằng trời đánh! Cả ngày chỉ biết gây chuyện!” Một giọng nói như sét đánh từ bên kia điện thoại truyền đến.

“Con thì sao?”

“Nói! Vì sao lại đánh con lão Lý?”

“Nó còn dám chạy đi cáo trạng?”

“Còn cần cáo trạng sao? Mẹ mày đến nhà người ta làm khách, vừa vặn đúng lúc cậu ta bị khiêng về nhà, khiến mẹ mày xấu hổ chỉ muốn độn thổ.”

“Đáng đời, thằng đó là muốn ăn đánh mà! Bố một ngày nhật lý vạn ký (một ngày đi ngàn dặm : bận rộn, phải đi nhiều nơi, làm nhiều việc), trẻ con đánh nhau một chút mà cũng phiền tới bố, chẳng may khiến bố mệt quá nằm xuống, con lại phải thay bố tiếp ban, đứng tốp, lỡ lại làm gãy cột cờ thì bố tính sao?”

Chợt nghe thấy bên kia điện thoại truyền tới tiếng súng nã đạn!

Chộc tức ông già xong, Trang Nghiêm ngắt điện thoại. Nhìn Tiểu Câu đứng cạnh nghiêng đầu nhìn mình, bộ dáng quái quái rất đáng yêu.

“Lại muốn anh sao?”

“Trang Nghiêm ca, anh vì em mới đánh Lý Tư bình đúng không?”

Trang Nghiêm không ngờ cậu lại hỏi chuyện này, không nhịn được đỏ mặt.

“Biết ngay bán cái mông nhiều chuyện mà!”

Tiểu Câu ôm eo Trang Nghiêm lại bắt đầu cười ngây ngô .

“Anh, anh đối với em thật thật thật tốt, em cũng muốn đối xử tốt với anh, tốt đến mức ngay cả tính mạng cũng không cần!”

Lời nói tràn đầy tính trẻ con, nhưng trong đó lại có sự nghiêm túc ngay cả cậu cũng không phát hiện.

Trang Nghiêm nghe vậy thì trong lòng cảm thấy hỗn loạn. Hắn biết Tiểu Câu không phải đang nói những lời dễ nghe dễ ngọt, cậu khác với những cậu trai hắn thường chơi đùa. Nhưng sự nghiêm túc của cậu khiến hắn cảm thấy áp lực.

Đều là tuổi trẻ thôi, coi trọng làm gì!

Trang thiếu gia có điểm sai lệch.

Hắn đánh họ Lý đúng là vì Tiểu Câu, mình còn chưa chơi đủ, tên họ Lý đó dựa vào cái gì đụng vào người của hắn? Nhưng cùng một tên nông dân thê non hèn biển, vậy thì hơi thái quá !

“Em cũng nghe rồi đấy, bây giờ bố anh rất tức giận, nhất định sẽ bắt anh về nhà. Tí nữa anh sẽ đưa em về. Anh phải về nhà một chuyến, nếu không bố sẽ sai cảnh sát tới bắt anh về.”

Trang Nghiêm loạn xạ tìm cớ.

Tiểu Câu nghe xong, lập tức cảm thấy bất an. Sợ mình làm phiền Trang Nghiêm. Vì vậy ngoan ngoãn để hắn đưa về trong thôn.

Đến cổng thôn, Tiểu Câu vừa mới xuống xe, Trang Nghiêm liền giơ tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy mấy cái, chân đạp ga phóng đi.

Tiểu Câu hướng về phía đuôi xe lớn tiếng hô : “Trang Nghiêm ca! Anh nhất định phải quay lại tìm em a.....”

Âm thanh bị tiếng động cơ chôn vùi, không biết có truyền vào trong xe không.

Trên mặt Tiểu Câu tràn đầy vẻ cô đơn, nhìn bóng xe biến mất trong lớp bụi đất.

Những ngày tiếp theo, Tiểu Câu là vụn vụn mấy ngón tay chờ đợi từng ngày.

Chớp mắt một cái đã qua một tháng, nhưng vẫn không có tin tức của Trang Nghiêm ca.

Tiểu Câu thường nóng nảy, cậu cũng không biết tại sao ngày thường không có tâm tình làm việc gì. Trong đầu toàn là nụ cười tà khí của Trang Nghiêm ca. Thậm chí mấy ngày qua còn nằm mơ thấy anh ôm cái hông của mình làm, lúc tỉnh lại đứng quần đã dính ướt.

Ngô Việt trái lại rất vui mừng. Em trai của mình rốt cuộc đã biết chú ý tới vệ sinh cá nhân, hầu như mỗi ngày đều dậy thật sớm giặt quần đùi, thay quần lót. Có thể thấy giáo dục của mình đã phát huy tác dụng.

Nhoáng cái đã sang thu. Tiểu Câu rốt cuộc ngồi không yên. Cậu không biết nhà Trang Nghiêm ở đâu, càng không biết số điện thoại của hắn. Vì vậy lần la đến làm quen với bác gái bảo mẫu làm việc trong biệt thự để thăm dò.

Cố gắng vượt qua buồn chán cùng bác gái tám đủ thứ chuyện trên trời dưới biển hơn nửa giờ mới biết được Trang Nghiêm đã vào học kỳ mới, đang học tại một trường cao trung trọng điểm – cao trung A, còn cụ thể là lớp nào thì bác gái cũng không biết.

Tiểu Câu tìm cách đi tìm Trang Nghiêm.

Đúng lúc vào mùa thu hoạch, chỉ cần là nhà có đồng ruộng đều thiếu người làm. Tiểu Câu lập thời gian, làm công ngắn hạn cho từng nhà. Vui đầu làm thuê một ngày 8, 9 tiếng kiếm 20 đồng bạc (20 đồng = 70K) Cứ như vậy làm hơn 10 ngày, người Tiểu Câu càng đen hơn, càng có vẻ nhỏ gầy. Mặt trời thu phát ra ánh nắng rất độc, đến trưa, mọi người đều biết phải tránh nắng một lúc, chờ mặt trời nghiêng về Tây một chút mới làm tiếp. Chỉ có Tiểu Câu lấy khăn trùm lên đầu, vẫn hái bắp như cũ.

Có bà thím nhiều chuyện trêu chọc Tiểu Câu : “Liều mạng như vậy để kiếm tiền cưới vợ phải không?”

Tiểu Câu giữa đồng bắp ngẩng đầu lên, âm dạng kỳ quái nói : “Đúng vậy, chờ thím tái giá a!”

Mấy bà mấy cô đều được trợn cười to : “Đứa nhỏ này thiệt không đứng đắn!”

Chờ ngày mùa kết thúc, hoàn thành công việc, Tiểu Câu cất thật kỹ tiền, tránh để lão cha tìm thấy lại lấy đi đánh bạc.

Trong tay có tiền, làm gì cũng phải tính toán. Buổi tối nằm ở trong chăn, đếm đi đếm lại số tiền, trong lòng thầm tính ngoại trừ tiền vé tàu, một ít đặc sản mang cho Trang Nghiêm ca cũng không dùng tới tiền, số tiền còn lại có thể mua thêm ít quần áo cho chị.

Khóe miệng mang theo nét cười, Tiểu Câu ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Chọn một ngày sáng sủa thời tiết tốt lên đường, Tiểu Câu mang theo hai ba lô đầy nắm và hạt dẻ.

Đầu tiên là đi bộ từ trong thôn lên huyện, sau đó lấy 10 đồng đi xe khách vào thành phố. Xuống xe, tại nhà ga hỏi đường tới trường học. Vất vả qua mấy con phố mới tới cao trung A.

Quả không hổ là trường học trọng điểm, cổng lớn còn có phòng bảo vệ sơn xanh sơn vàng rực rỡ, bên cạnh có một chú mặc đồng phục bảo vệ đứng canh.

Tiểu Câu mang theo hai ba lô to đi vào, bị bảo vệ đuổi như đuổi ăn xin.

“Đây không phải chỗ giao thư! Đối diện mới là cơ quan chính phủ!”

Thằng nhóc cứng đầu : “Cháu không ngờ! Cháu biết đây là trường học. Anh của cháu đang học ở đây!”

Bảo vệ cười ha hả. Trường này tuy quảng cáo rùm beng là trường công nhưng khoản học phí khổng lồ không phải con nhà bình thường có thể trả nổi. Có thể tiếp nhận nền giáo dục cao cấp nhất, phần lớn đều là con nhà có tiền có quyền.

Dựa vào cách ăn mặc của đứa trẻ này cũng biết không thể có họ hàng là người học trong trường này được.

Bảo vệ không cho vào, Tiểu Câu dứt khoát canh ngoài cổng.

Cảm thấy khát nước, đến cửa tiệm đối diện mua một bình nước khoáng, uống xong ruột đều hồi hận – chả có vị gì cả! Còn không bằng bỏ 2 mao tiền đến hệ thống cung cấp nước cạnh nhà vệ sinh công cộng uống!

Canh từ trưa tới 6 giờ chiều, bụng Tiểu Câu sắp sửa sôi sùng sục, cậu lấy mấy quả phỉ ra ăn rồi liên tục uống nước. Không muốn lãng phí một phân tiền.

Đúng lúc này, cổng chính của trường mở ra. Học sinh học muộn theo thói quen đi tới mấy nhà hàng quanh đây ăn một chút. Học sinh như thác lũ ào cả ra.

Tiểu Câu cầm chắc ba lô, mở to hai mắt tìm bóng dáng Trang Nghiêm.

Đáng tiếc người thật sự quá nhiều, cuối cùng mọi người đi gần hết, vẫn không tìm được người.

Đột nhiên từ cổng truyền đến tiếng động cơ. Chỉ thấy mấy chiếc xe máy không kiêng nể gì phóng qua cổng. Kẻ lái đầu chính là Trang đại thiếu gia.

Tiểu Câu trong lòng vui vẻ, đang muốn hô lên, lại thấy có một cô gái ngồi sau lưng Trang Nghiêm. Cô gái kia rất đẹp, bộ ngực bị đồng phục bó lại dán vào lưng Trang Nghiêm.

Hai mắt Tiểu Câu đều muốn bốc hỏa. Thanh âm ngậm trong họng chính là phun không ra.

Xe máy phóng qua thân thể ngây như phỗng của cậu, gió lạnh thổi vụt qua.

Đợi suốt một ngày, hai chân đều mỏi nhừ, mắt cũng mỏi, trong đầu kêu ong ong. Vừa vặn bảo vệ tới đi ra xem trò vui

“Tìm nửa ngày, có thấy anh không?”

Tiểu Câu cũng không lên tiếng, cầm ba lô bước đi. Bảo vệ hừ mũi : “Lần tới nhớ nhìn rõ biển tên trường đấy!”

Lúc này, chiếc xe máy vừa biến mất lại quay trở về. Trang Nghiêm nghi hoặc nhìn một chút bóng lưng Tiểu Câu, thử hô một tiếng : “Tiểu Câu!”

## 17. Chương 17

Cơ thể Tiểu Câu cứng đờ, quay đầu nhìn Trang Nghiêm.

Trang thiếu gia còn tưởng mình nhìn lầm, sau đó nhìn thấy khuôn mặt đen nhẻm được chứng nhận từ hồi học tiểu học của Tiểu Câu xong, nhất thời không nói được câu nào.

Ngược lại cô gái ngồi phía sau Trang Nghiêm lại là người phá vỡ cục diện bế tắc.

“Cậu ta là ai vậy?”

Trang Nghiêm cố gắng chọn lọc một số từ ngữ thích hợp : “Là hàng xóm của ông ngoại anh.” Sau đó hỏi Tiểu Câu : “Cậu tới đây làm gì?”

Tiểu Câu từ nhỏ chính là nhìn sắc mặt người khác đổi lấy cơm ăn, sao lại không nhận ra oán khí trong lời nói của Trang Nghiêm !

Tâm tình nóng nảy vì đợi suốt một ngày, bị câu nói này dội tắt.

Lúc này, cậu chỉ muốn tự vả mình hai cái.

Mẹ kiếp, người khác đối với mày tốt một chút là mày tìm tới tận cửa nhà người ta sao. Mày không biết Trang Nghiêm là người rất sĩ diện sao!

Kỳ thật trước khi chuyện này xảy ra, thấy thái độ của bảo vệ ở đây, Tiểu Câu đã hiểu điều mà Trang Nghiêm cố kỵ là cái gì – chính là do bản thân cậu không đủ cấp bậc.

Hết lần này đến lần khác luôn hấp tấp dọa tới thể diện mặt mũi của người ta.

Cúi đầu, dùng mũi giày bạc phếch đá mấy hòn sỏi, Tiểu Câu thô cuồng hống nói : “Vào thành bán hạt dẻ!”

Trang Nghiêm nghe vậy thì nhú mày, không nói gì. Cô bé kia vui vẻ, lay vai Trang Nghiêm nói : “Nếu đã quen biết thì phải giúp đỡ người ta a! Vừa vặn em muốn ăn hạt dẻ.”

Những người đi theo sau Trang Nghiêm cũng đứng chung quanh, đều ồn ào nói muốn mua. Tiểu Câu dứt khoát mở ba lô, hai tay đan lại, “10 đồng một cân.” (10 đồng = 350k)

Những người vừa rồi còn lớn tiếng ồn ào muốn mua nghe giá cao như vậy thì rất kinh ngạc, nông dân thoát nhìn thành thật chất phác thế kia ai ngờ lại là gian thương! Hạt dẻ lớn của Mĩ một cân mới có giá mười mấy đồng, vậy mà mấy quả dẻ hoang dã của cậu ta lại bán giá cao như vậy.

Bất quá Trang Nghiêm có thể đặc biệt quay lại để nói chuyện với cậu ta, cho thấy người này có điểm đặc biệt. Một đám lâu la muốn nịnh nọt Trang Nghiêm lần lượt móc ví ra mua.

Kết quả không đợi Trang Nghiêm bỏ tiền, một ba lô hạt dẻ bán hết không còn một quả. Có người không kịp mua quả phỉ, sợ mình mất mặt, lại quay sang mua nấm.

Tiểu Câu đếm xấp tiền trong tay, hơn 300 đồng a. Mình làm việc vất vả trong thôn hơn 10 ngày mới được 200 đồng, vậy mà ngồi trước cổng trường học 10 phút đã có 300 đồng đứt túi. Thật quái dị!

Đếm tiền xong, Tiểu Câu vẫy tay với mọi người, xoay người tiêu sái bước đi.

Từ đầu tới cuối, không nói với Trang Nghiêm một câu nào.

Ví đầy nên đi đường cũng như lướt gió.

Đi ngang qua chợ đêm, mua mấy bộ quần áo mới cho chị. Theo mùi thơm ngồi vào một cái bàn, gọi một bát ma lạt nóng, lại thêm một xâu thịt dê 10 hào, trong đầu như nghĩ ra cái gì đó, lấy một que tăm trúc – ăn ngon!

Ăn no rồi, đứng ở bến xe ợ một cái, bắt xe về nhà. Ngồi ở trong xe, máu đều chảy xuống dạ dày, toàn thân mệt mỏi rã rời. Một đường ngủ thẳng cẳng, không mơ thấy cái gì – ngủ ngon!

Người a, ăn no ngủ ngon là thành tiên. Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Một ngày lộn xộn, thở dài thở ngắn đó là đàn bà, là đàn ông cầm được thì cũng bỏ được.

Ai rời ai thì không thể sống a?

Trang Nghiêm hẳn có tiểu cô nương bộ ngực lớn trong thành cợ sau lưng, Tiểu Câu ta ở nông thôn cũng có cô vợ nhỏ quê mùa lấy tay che mặt.

Chúng ta đều là người có tình. Những chuyện trước đây không nghĩ đến nữa!

Về đến cổng thôn thì trời đã tối đen. Tiểu Câu đi ngang qua một gốc thụ hòe, trên cây có một cái hốc to bằng miệng tô. Nghe mấy người già nói, cầu nguyện với hốc thụ rất linh.

Tiểu Câu đều đi qua, lại lộn trở lại. Nghĩ nghĩ, đối với cái hốc nhỏ giọng nói : “Tôi hy vọng “lão nhị” của Trang Nghiêm đứt thành ba khúc!”

Nói xong, trong lòng cảm thấy thoải mái! Tay gác sau đầu trở về nhà.

## 18. Chương 18

Về đến nhà, Ngô Việt thấy quần áo mới thì rất vui vẻ, về mừng rỡ khiến khuôn mặt ngăm đen của cô sáng bừng lên.

Lão cha vài ngày không thấy mặt về đến nhà, biết Tiểu Câu ra ngoài kiếm tiền lên thành phố thì hùng hùng hổ hổ nói cậu tiêu xài bữa bãi, thẳng tới khi Tiểu Câu móc ra 100 nguyên cho lão, lão mới im miệng cười cười.

Nhưng Tiểu Câu vẫn dấu được không ít, tiền bán hạt dẻ cậu cũng không nói cho người khác biết. Mười ngày nửa tháng trong nhà lại hết gạo là chuyện bình thường, số tiền này phải giữ lại phòng khi có chuyện khẩn cấp.

Hiếm khi cả nhà mới cùng ăn một bữa cơm yên lành.

Tiểu Câu không đói bụng, ăn vài miếng liền trở về phòng ngả lưng.

Ngôi nhà chia làm hai gian, từ lúc ông bà Tiểu Câu ở đến nay lão cha chưa từng tu sửa lại, bên ngoài rách nát không chịu nổi. Nhà dưới có hai phòng, có ánh mặt trời, để lão cha và bà chị ở, còn Tiểu Câu một mình ở tầng trệt.

Có lẽ lúc ở trên xe ngủ nhiều nên lảo lộn mãi trên giường mà Tiểu Câu vẫn không ngủ được. Nếu còn tiếp tục nghĩ, thực có điểm không xong. Nghĩ một lúc lại thấy tức giận, hai chân đạp thành giường, trợn mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Quá nửa đêm gần về sáng, rốt cục Tiểu Câu cũng hơi mơ màng. Đột nhiên cảm thấy trước giường có một bóng đen, ngay sau đó, bóng đen đã trèo lên trên giường. Tiểu Câu bị bóng đen đè lên, sợ tới mức tỉnh ngủ. Đang muốn hô to, chợt nghe người nọ dùng thanh âm trầm thấp nói : “Đừng kêu, là anh....”

Tiểu Câu ngẩn người, đây không phải giọng Trang Nghiêm sao?

Trang đại thiếu gia thừa dịp Tiểu Câu sững sờ, mò mẫm cởi thắt lưng, loay hoay phi thường cao hứng.

Tiểu Câu tức tới bốc hỏa, chân vừa nhấc, đạp Trang Nghiêm một phát bay xuống giường.

Trang Nghiêm đã chiếm được thế thượng phong, bị đạp xuống vẫn không hề nao núng, tiếp tục trèo lên. Thấy quần Tiểu Câu đã bị tụt quá nửa, lộ ra cái mông cong vênh, lập tức muốn chen vào.

Tiểu Câu há miệng, nhắm vào bả vai Trang Nghiêm, đập một miếng thịt lớn.

Trang Nghiêm bị đau chỉ dám kêu khẽ : “A!” Quang vinh bị thương, hai tay vẫn không nhàn rỗi, xoa bóp đóng thịt mềm của Tiểu Câu, nói : “Thật hoang dã, bị mắc bệnh chó dại sao?”

Quá trình tiếp theo, Trang Nghiêm làm vô cùng nhuần nhuyễn, Tiểu Câu vô lực chống đỡ.

Tại thời điểm Trang Nghiêm đẩy người tiến vào, một bụng ủy khuất của Tiểu Câu toàn bộ hóa thành nước, oa một tiếng bật khóc. Trang Nghiêm không có phòng bị, bị nước mắt nước mũi của thằng nhóc phun đầy người, vậy mà vẫn có thể “tính” trí bình bĩnh. Nếu không quá bị thống, Tiểu Câu thật có thể bật cười.

Chiếc giường nhỏ bị làm tới kêu kéo kẹt nửa ngày mới yên tĩnh trở lại.

Tiểu Câu cũng khóc đã rồi, chùi chùi nước mắt, treo cuống họng đối Trang Nghiêm nói : “Tôi với anh triệt để cắt đứt! Anh thích ai thì đi mà tìm người đó chơi!”

Trang Nghiêm nắm bàn tay đang xoa nước mắt trên mặt Tiểu Câu, giả lơ nói : “Mày không chơi với anh thì chơi với ai?”

“Trong thôn, gái lớn vợ nhỏ đều có rất nhiều!”

Tiểu Câu tức giận, cái gì cũng có thể nói ra miệng.



Trang Nghiêm vùi đầu vào gối, hít sâu một hơi, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiểu Câu : “Coi như anh hi sinh 130 cân thịt, tuyệt đối không thả nhóc dâm ma này đi độc hại chị em phụ nữ.”

Tiểu Câu lần đầu lĩnh hội tới cảnh giới cao nhất của bốn chữ “không biết xấu hổ”, nhất thời ngơ ngác không nói được câu nào.

“Ban ngày rõ ràng là đến nhìn anh, làm gì mà phải giả làm người qua đường giáp chứ?”

Nhắc tới chuyện này lại khiến Trang thiếu gia tức anh ách. Vốn là hấn trước quảng Tiểu Câu, hơn một tháng không có liên lạc, mặc dù thỉnh thoảng trong đầu lại hiện ra hình ảnh một thằng nhóc đen nhẻm, nhưng ấn tượng về cậu cũng dần chìm vào quên lãng. Cuộc sống của một chàng trai 19 tuổi vốn rất đặc sắc, huống chi là một người như hấn? Có thể làm ra chuyện gì với một thằng nhóc nhà quê chứ?!!

Nhưng Tiểu Câu cứ như vậy thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt hấn. Người đã đen lại càng đen hơn, mang theo hai ba lô to đùng đầy thổ sản, vẻ mặt treo đầy hi vọng đứng ngoài cổng đợi hấn.

Lúc đó hấn thực sự cảm thấy chán phát ngấy, tự nhiên lại dính vào miếng thuốc dán quảng không ra!

Cũng không chờ hấn phát uy, thằng nhóc đánh một mề lớn, còn la lối om sòm nói cái gì đến đây buôn bán. Đáng hận nhất chính là, bên người lại có một bầy ngốc phối hợp với nó. Mắt thấy Tiểu Câu đếm tiền xong cũng không thèm ngẩng đầu nhìn hấn đã quay lưng bỏ đi. Con mẹ nó, mình lại đi làm thủ lĩnh của một đám ngốc.

Bị Tiểu Câu nháo một trận, hình ảnh một thằng nhóc bướng bỉnh lại khờ dại cứ thể hiện rõ trong đầu.

Người như vậy, sao mình có thể nói không cần.

Trong lòng Trang Nghiêm bắt đầu ngứa ngáy. Cùng lũ kia chơi thật sự chẳng thú vị tí nào, hoa hậu giảng đường mới đoạt tới tay nhìn sao cũng không thuận mắt, Trang Nghiêm liền quyết định chạy suốt đêm tới nhà ông ngoại.

Trước lúc đi, hoa hậu giảng đường bắt lấy tay Trang Nghiêm, giận dữ nói : “Anh phải chia tay em mới được đi!”

Trang Nghiêm ngay cả mí mắt cũng không buồn nhấc, hất tay : “Không phải em thích ăn hạt dẻ sao! Anh đi mua cho em!”

Nói xong liền nhảy lên mô tô phóng đi.

Chạy tới thôn thì trời đã khuya, Trang Nghiêm quyết định tới nhà Tiểu Câu, nhân đêm hôm khuya khoắt lên bờ lên giường cậu.

## 19. Chương 19

Trang Nghiêm lại muốn bày trò đùa giỡn, Tiểu Câu hừ lạnh một tiếng : “Tôi vốn cũng muốn tìm anh chơi. Nhưng tìm một hồi vẫn không tìm thấy anh Trang Nghiêm mà tôi biết.”

Trang Nghiêm hôn Tiểu Câu một cái : “Ghen tị sao?”

Tiểu Câu cảm thấy rất phiền, dứt khoát ngồi dậy, hai tay dùng sức xoa mặt : “Con mẹ nó, anh cũng thấy rõ, tôi không phải đàn bà, không có sức dây dưa với anh!”

Nhìn vẻ mặt phiền chán của Tiểu Câu, tính tình đại thiếu gia của Trang Nghiêm cũng nổi lên : “Không phải đàn bà? Thế đưa nào vừa rồi nằm dưới rên hừ hừ như chó cái ... “

Còn chưa nói dứt câu, nắm đấm của Tiểu Câu đã bay tới trước mặt. Trong lòng Trang Nghiêm mắng một câu : “Ta thảo! Lại muốn đục lỗ mắt!” Có kinh nghiệm lần trước, nắm tay còn đang bay tới, Trang Nghiêm theo phản xạ cho Tiểu Câu một cú. “Bốp!” một tiếng, Tiểu Câu đập đầu vào tường.

Chờ Trang Nghiêm tỉnh táo lại đã thấy Tiểu Câu ôm đầu bất động. Trang Nghiêm vội nhào tới. “Làm sao vậy? Lại vỡ đầu?” Nhìn sau gáy ngoài hơi sưng đỏ, còn có vết sẹo lần trước.

Nhớ tới tình cảnh Tiểu Câu bị thương, Trang Nghiêm chỉ thấy trong lòng mềm nhũn, mình đúng là một thằng khốn, cùng một thằng bé đánh cái gì!

“Tiểu Câu! Có đau không? Mau nói a!”

“.....”

“Anh sai rồi, lúc này không phải anh cố ý đánh em. Em đánh anh đi, anh nhất định sẽ không đánh lại!” Nói xong cầm tay Tiểu Câu đánh vào mặt mình.

Tiểu Câu dùng sức rút tay lại, phi thường ngắn gọn nói một chữ –“Cút!”

Trang Nghiêm có lẽ cũng hiểu được việc mình làm rất vô nghĩa, nhanh chóng lặn ra ngoài.

Tiểu Câu mặc quần đùi, nhặt áo vứt dưới sàn, đột nhiên ngồi xổm trên sàn, ôm chặt ngực.

Đau! Thực con mẹ nó đau!

Ngày hôm sau, trên bàn cơm, Ngô Việt hỏi : “Trong phòng em có chuột à? Chạy qua chạy lại suốt nửa đêm!”

Tiểu Câu quậy quậy bát cháo loãng, nhẹ gật đầu.

“Mau đánh thuốc đi! Đừng để quần áo bị cắn rách!”

Buông chén lau miệng, Tiểu Câu nói : “Không cần, trong phòng không có “thức ăn” cho “nó”, từ nay về sau sẽ không tới nữa.”

Ăn cơm xong, Tiểu Câu ra sân lấy rìu bổ củi.

Đang làm rất tốt, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cái bóng rất lớn.

Cái rìu trong tay Tiểu Câu suýt chút nữa rơi xuống.

“Sao anh còn chưa đi!”

“Anh tới thăm chị em, em cứ làm việc đi!”

“Anh cách xa chị tôi ra!”

Đang nói, Ngô Việt từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Trang Nghiêm, lập tức dựa vào cửa hít sâu.

Trang đại thiếu gia dùng vẻ mặt thân thiện, đặc biệt kiên nhẫn cùng nha đầu béo nói chuyện.

Việc này khiến Tiểu Câu hận !

Cầm chiếc rìu to xoay vòng vòng bên cạnh hai người, Ngô Việt buồn bực hỏi : “Không phải em nói muốn vào rừng đốn củi sao?”

Lúc này Trang Nghiêm mới tận dụng bồi thêm một câu : “Có cần anh giúp không?”

Tiểu Câu nghiêng răng kèn kẹt nói : “Cần!”

Đi vào giữa sườn núi, Tiểu Câu nắm cổ áo Trang Nghiêm hỏi : “Rốt cuộc anh muốn cái gì!”

Trang Nghiêm vẻ mặt cô đơn nói : “Anh bị người ta bỏ rơi, muốn tìm người an ủi.”

Tiểu Câu nghe đến nghiêng răng phát mỗi. Trong lòng lại không rõ là tư vị gì : Mình còn nghĩ, tự dưng hôm qua lại quay về đây, hóa ra là bị bạn gái bỏ, về đây tìm người chơi đùa.

“Không phải anh rất lợi hại sao! Về trong thành mà tìm người an ủi!”

Trang Nghiêm càng u buồn : “Nhưng người đen như vậy rất khó tìm, anh phí nửa ngày mới từ mỏ than tìm được một người. Thằng nhóc hư hỏng, nói không cần liền quăng anh cái mọt!”

Tiểu Câu trợn tròn hai mắt, không hiểu rõ. A! Là đang nói mình!

“Em nói đi, anh tan học chờ hộ bạn học nữ về nhà thì có gì sai, vừa thấy thế đã muốn bỏ rơi người ta. Cũng không cho anh cơ hội giải thích đã đòi chia tay!”

Tiểu Câu híp mắt nhìn Trang Nghiêm : “Tôi chỉ là một thằng nhóc nhà quê, không cần tự hạ thấp thân phận của anh như vậy làm gì. Anh không cần chơi trò hai mặt, càng không cần phí công nói dối. Từ nay về sau, chúng ta không cần gặp lại nhau nữa!”

Trang Nghiêm có điểm kinh ngạc, kỳ thực hắn vẫn chỉ coi Tiểu Câu như một món đồ chơi. Chính bản thân hắn đã quên một điều, con nhà nghèo đều sớm phải ra ngoài lăn lộn, nói tới đạo lý đối nhân xử thế, có khi Tiểu Câu còn nhìn rõ hơn hắn. Không muốn vạch trần và không biết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trang Nghiêm có điểm không biết nói gì.

## 20. Chương 20

Nhưng Trang Nghiêm sao có thể dễ dàng để người khác qua mặt như vậy? Thiếu thốn kinh nghiệm ứng chiến, chỉ có thể trừng mắt liếc Tiểu Câu, sau đó về nhà cân nhắc lại.

Tiểu Câu cầm rìu đồn củi, ra tay hung ác, ổn, chuẩn. Coi nhánh cây thành họ Trang, hiệu suất tăng lên không ít.

Chặt xong buộc lại thành một bó củi to vác xuống núi.

Tiểu Câu mới đi đến cổng thôn, xa xa đã thấy một đám người đang đánh nhau. Mà người đang bị cả đám kia quần ẩu nhìn quen quen nha.

Tới gần chút nữa mới thấy rõ, chẳng phải chính là Trang Nghiêm sao!

Trang Nghiêm đúng là loại người khiến cha mẹ đau đầu, chuyên đi đắc tội với kẻ khác. Hai ngày trước vì chuyện cô nàng hoa hậu giảng đường kia mà gây hấn với một tên du côn. Lão đại của đôi phương tuyên bố nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trang Nghiêm quả thật là người có tư cách để kiêu ngạo, luận gia thế có gia thế, luận tiền bạc có tiền bạc, luận thể lực vườn trường có một bầy ngốc suốt ngày leo đèo theo sau.

Còn đối phương nhìn sao cũng chỉ là đứa con của một tội phạm đang bị cải tạo, ngoại trừ hung ác cái gì cũng không đáng nói. Muốn đấu với Trang Nghiêm, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng Trang đại thiếu gia đã quên bản thân cũng có lúc đơn độc. Ngày hôm qua, hắn và bạn bè có tới một quán bar chơi, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, chân sau đã có người bám theo. Tեն đó theo Trang Nghiêm tới tận thôn, sau đó suốt đêm triệu tập anh em tới đây. Sáng nay vừa vận gặp Trang Nghiêm ở cổng thôn, cả lũ liền chặn đánh. Ngay cả chào hỏi một câu cũng không có đã ra tay, mười mấy người vây Trang Nghiêm ở giữa.

Trang Nghiêm cũng rất trâu bò, vừa ra tay đã khiến cho mấy vị huynh đệ rớt dài. Hai tay cầm hai cục gạch nhặt ở góc tường chiến đấu, mỗi lần ra tay đều đập trúng tử huyệt trên người đối phương.

Đối phương cũng đánh tới đỏ con mắt. Mẹ kiếp! Mười thằng không đánh lại một đứa công tử bột, từ nay về sau làm sao còn mặt mũi lăn lộn trên giang hồ. Vì vậy, có vài người bắt đầu lấy dao ra. Hai mắt nhìn chăm chăm Trang Nghiêm, tay quay quay mấy con dao.

Tiểu Câu vừa vận xông vào đúng đoạn đặc sắc nhất, trực tiếp ném củi, cầm rìu xông lên.

Trang Nghiêm thấy cậu cầm rìu thì lại đau đầu. Tiểu tổ tông của tôi ơi! Sao không tranh thủ thời gian đi gọi người mà lại tự mình xông vào thế này. Được, xem ra hôm nay hai người đều có chuyện cần giải quyết.

Kỳ thật, cả đám người đánh lộn ầm ĩ như vậy tất sẽ bị dân làng nhìn thấy, nhưng thứ nhất, người bị đánh không phải người trong thôn, thứ hai là mọi người đều chưa từng thấy cảnh chém giết bao giờ, nên mỗi người đều bưng bát cơm ngồi xồm ngoài hiên, xem đánh nhau như gia vị, say sưa theo dõi.

Nhưng vừa nhìn thấy Tiểu Câu xông vào, mọi người lập tức để bát cơm xuống đi gọi người tới. Đều là người trong thôn, làm sao có thể để người ngoài bắt nạt được!

Chỉ chốc lát đã có một đám chú bác cầm rìu, cuốc, thuổng ... hò hét xông vào.

Vũ khí của mấy tên lưu manh chủ yếu là binh khí ngắn, vd như chai búa, dao găm, côn, ... Còn mấy người nông dân đều cầm vũ khí dài, vừa ra trận đã khiến một lũ nằm xuống, chẳng cần biết tới cái gì gọi là thân thể linh hoạt hay kỹ xảo đánh đấm.

Nhóm lưu manh nhất thời thất thế, lão đại mắng một câu : “Đệt mẹ! Rút lui!”, cả đám liền nhanh chóng lui quân.

Tiểu Câu xoay người, thấy Trang Nghiêm nằm bất động trên mặt đất, cả cơ thể đều là máu. Chân cậu lập tức mềm nhũn, bổ nhào vào người Trang Nghiêm xem xét vết thương, miệng không ngừng nức nở : “Trang Nghiêm! Anh làm sao vậy, mau tỉnh lại đi!”

Trang Nghiêm cũng là khốe mắt mang lệ, mở mắt ra nói : “Tiểu Câu, anh đánh nhau rất mệt, muốn nằm dưới mặt đất nghỉ một lát, không cần gọi như gọi hồn người ta vậy a!”

Tiểu Câu vẫn không yên tâm, kiểm tra toàn thân một lượt, xác định Trang Nghiêm chỉ bị thương ngoài da mới khẽ thở phào.

Trang đại thiếu gia trêu cợt : “Không phải nói cắt đứt rồi sao! Giờ tự nhiên lại quan tâm anh!”

Tiểu Câu trừng mắt nhìn Trang Nghiêm, không lên tiếng, lặn xuống đất.

Trang Nghiêm cho là cậu muốn đùa giỡn với hắn, nhưng nhìn lại mới thấy trên bụng trắng nhóc có một lỗ hồng đang chảy máu, vừa nhìn đã biết là do dao nhỏ chọc thủng.

Lần này đến phiên chân Trang Nghiêm mềm nhũn, vội vàng ôm lấy Tiểu Câu chạy tới bệnh viện. May là ông ngoại để xe ở nhà, lái xe đến thẳng bệnh viện, dù vậy, Tiểu Câu cũng suýt nữa vì mất máu quá nhiều mà bị nguy hiểm tới tính mạng.

Ông ngoại vừa tới bệnh viện đã mắng té tát, Trang Nghiêm chỉ im lặng cúi đầu, trong lòng lại rất rối loạn.

Lần này, hắn thật sự cảm thấy mình có lỗi với Tiểu Câu.

## 21. Chương 21

Tiểu Câu nằm trên giường bệnh ngủ rất lâu.

Vừa mở mắt đã thấy nữ bác sĩ lần trước khâu vết thương cho mình nghiêm mặt nói : “Chưa gì cậu đã quay lại rồi. Có người phản ánh cậu bị chứng-thích-hiến-máu đó!”

Một thằng nhóc nông dân được thiếu gia đẹp trai đưa vào bệnh viện hai lần, muốn người khác không khắt sâu ấn tượng cũng hơi khó.

Tiểu Câu trợn tròn mắt, cố nhớ lại lý do vì sao mình lại nằm đây. Còn chưa nhớ ra đã thấy một bóng đen bổ nhào vào người.

“Em tỉnh rồi!?!?”

Tiểu Câu lại càng hoảng sợ, cậu căn bản chưa từng thấy Trang Nghiêm bù xù như vậy.

Trang Nghiêm không biết mình hiện tại có bao nhiêu dọa người, vẫn nôn nóng hỏi : “Em hôn mê suốt một ngày, bây giờ cảm thấy thế nào?”

Ngủ lâu tới mức đầu u mê cũng dần tỉnh táo lại. Tay không có sức, bằng không thật sự muốn tự tát mình hai cái. Con dao rõ ràng là đâm về phía Trang Nghiêm, mình lại tự nhiên lấy bụng ra đỡ làm gì? Không biết mất mũi để đâu! Đúng là đáng đời!

Trang Nghiêm không biết suy nghĩ trong lòng Tiểu Câu, xoay người lấy cặp lồng trên bàn, đổ thứ bên trong ra bát.

“Chắc em đói bụng lắm rồi, thừa dịp còn nóng mau ăn đi!”

Liếc mắt nhìn thứ trong bát, Tiểu Câu chợt thất thần — là chè trứng gà.

Trứng gà trắng bóc nổi bông bênh giữa nước chè vàng óng khiến người khác vừa nhìn đã nuốt nước miếng.

Trang đại thiếu gia múc một thìa, ân cần đưa đến bên miệng Tiểu Câu.

Tiểu Câu ngơ ngác cắn một miếng, lòng đỏ trứng gà trôi tuột xuống cổ họng, hương vị ngọt ngào trong kí ức lại ùa về.

”Ăn ngon vậy sao? Anh bảo dì làm đó.”

Trang Nghiêm dùng đầu ngón tay lau khóe miệng của Tiểu Câu, thuận tay cho vào trong miệng mút một cái : “Ăn, rất ngon, chẳng trách em lại thích ăn như vậy!”

Khuôn mặt vốn tái nhợt của Tiểu Câu chợt đỏ lên, đoạt lấy bát trong tay Trang Nghiêm, trong lòng cảm thấy phiền muộn, tự mình múc ăn. Trang Nghiêm ngồi trên giường, trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn bộ dáng bướng bỉnh gần như đem mặt dúi vào trong bát ăn của Tiểu Câu. Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời đổ trên sàn một màu vàng óng, hai người ở trong phòng hiếm khi mới vui vẻ hòa thuận như vậy.

Năm năm sau, Tiểu Câu có đôi khi lại nghĩ : Hạnh phúc thật ra là có thật! Đáng tiếc lại chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc mà thôi.

Vậy hạnh phúc của cậu phải chăng là ở thời khắc dưới ánh mặt trời vàng óng, chịu đựng ánh nhìn chăm chú của người nào đó, ăn một bát chè trứng gà?

Mấy ngày sau, Trang Nghiêm không đi học, mỗi ngày đều ở lại bệnh viện chăm sóc cho Tiểu Câu. Ông ngoại của Trang Nghiêm là người chính trực, con nhà người ta vì cứu cháu ngoại mình mà bị thương nặng, trong lòng rất áy náy, nên mới gọi cho nhà trường, xin phép cho Trang Nghiêm ở lại bệnh viện làm y tá miễn phí.

Một dao kia đâm thủng bụng Tiểu Câu, giống như cũng đâm thủng ngạo khí của Trang Nghiêm.

Mặc kệ Tiểu Câu đùa giỡn giận dỗi như thế nào, Trang Nghiêm đều vui vẻ mỉm cười chịu đựng. Lau người, đổ bỏ, làm việc chăm chỉ, một tiếng cũng không kêu. Tiểu Câu có cảm giác Trang Nghiêm có điểm không giống với lúc trước, nhưng lại không nói được là khác ở điểm nào.

Tới một hôm, tới đến Tiểu Câu vẫn đòi chơi game, Trang Nghiêm không nhịn nổi, lôi kéo cậu về giường nghỉ ngơi.

Tiểu Câu bị ép nằm trong chăn, đột nhiên kêu “A”.

Trang Nghiêm hoảng sợ, vội vàng kéo chăn ra, muốn kiểm tra vết thương của Tiểu Câu : “Làm sao vậy? Miệng vết thương rách rồi sao?”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, giờ mới nghĩ ra được. Trước đây khi hai chúng ta ở cùng nhau, anh luôn dùng đủ mọi biện pháp kéo tôi lên giường, tiết mục này gần đây bị hủy bỏ rồi sao?”

Trang Nghiêm bị nói tới rụt cổ, nhìn Tiểu Câu đang nằm trên giường cười mỉa mai.

“Chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa, là do anh không đúng, thực sự xin lỗi em.” Trang Nghiêm không cười, đặc biệt nghiêm túc nhìn Tiểu Câu, bắt đầu phân tích cảm giác của mình, “Nói thật, trước kia đúng là anh có xem thường em, muốn đùa giỡn với em.”

Nghe mấy câu này, hai mắt Tiểu Câu đều bốc lửa, hung dữ nhìn chăm chăm họ Trang .

“Nhưng hiện tại anh mới hiểu được, anh sai rồi, em không hề giống mấy tên ngốc tao lăng kia! Anh không nên xem thường em!” Nói đến đây, Trang Nghiêm đặc biệt thành khẩn nắm tay Tiểu Câu.

Ánh mắt Tiểu Câu trở nên mơ màng, trái tim đập bình bịch.

Câu cũng không biết tại sao mình lại hưng phấn như vậy, chỉ là mơ hồ cảm thấy những lời tiếp theo của Trang Nghiêm sẽ khiến bản thân vô cùng hạnh phúc.

“Em giúp anh đỡ một dao, chúng ta chính là huynh đệ sống chết có nhau! Em có tâm huyết, nặng nghĩa khí, sao anh có thể đối xử với em giống như lúc trước! Những chuyện trước đây sẽ không nhắc lại nữa. Từ nay về sau.....”

Tiểu Câu cúi đầu, ngừng hô hấp.

“Chúng ta chính là huynh đệ kết nghĩa, anh chính thức coi em là đàn ông!”

Tiểu Câu giật mạnh đầu, hai mắt nhỏ đỏ giống như muốn chảy máu. Yết hầu nhấp nhô, lại không biết phải nói cái gì mới đúng.

Trang Nghiêm vẫn tiếp tục vạch ra kế hoạch sau này : “Hai ngày nữa anh sẽ giúp em làm thủ tục nhập học. Em chăm chỉ học hành, sau này cùng anh xông pha thiên hạ .....”

Mấy lời rỗng giậm lặn lộn trong cổ họng một hồi cuối cùng vẫn bị cậu nuốt xuống.

Người ta không xem thường mày! Cho mày cơ hội làm đàn ông! Con mẹ nó mày lại muốn nói, tôi chính là muốn anh thao tôi, tôi muốn cả đời làm “người đàn bà” của anh sao?!!!

Nhẫn, không nhẫn được cũng phải nhẫn! Tiểu Câu nằm trên giường, hai mắt từ từ nhắm lại, hàm chứa ý cười, nghe Trang Nghiêm vẫn lải nhải bên cạnh, ga giường dưới chân bị một đôi tay vô nát.

## 22. Chương 22

“Nằm bệnh lâu ngày, trước giường không hiểu tử” Câu này thật sự không dành cho Trang Nghiêm .

Ở trước giường bệnh của Tiểu Câu hiệu kính chừng một tháng, rốt cục cũng đợi đến ngày xuất viện. Ngô Việt vội vàng thu thập mấy thứ vụn vặt trong phòng bệnh, Trang Nghiêm đi thanh toán viện phí. Lão cha què quặt của Tiểu Câu suốt ngày xun xoe bên cạnh Trang Nghiêm.

Mấy ngày này lão cha liên tục ăn bớt ăn xén, nhìn Trang đại thiếu gia chẳng khác gì Thần Tài.

Tiểu Câu lúc đầu thấy lão cha không ngừng đổi phương pháp vùi tiền Trang Nghiêm thì trong lòng cũng có chút buồn bực. Sau lại nghĩ thông, mẹ kiếp, đây là tiền mồ hôi nước mắt của cậu, phải bán “máu” đổi lấy a, cần thì cứ lấy, coi như lấy của nhà giàu chia cho người nghèo thôi!

Gần đến ngày xuất viện, Trang Nghiêm lại nhắc tới chuyện đến trường của Tiểu Câu.

Tiểu Câu cắn lưỡi rặn ra một câu : “Anh hai à!” mới nói tiếp : “Em biết anh có tiền, nhưng không cần lãng phí như vậy đâu. Số tiền đó thà anh đưa cho cha em đánh bạc còn có lợi hơn đóng tiền học phí cho em! Em vốn không thích hợp đọc sách a!”

Trang Nghiêm vỗ đầu cậu : “Trong này rốt cuộc chứa cái gì hả? Làm sao mới khiến nó tốt lên được?!”

Tiểu Câu tránh tay hắn, nói : “Ngốc quá! Là trời sinh!”

Đưa mọi người về đến nhà, Trang Nghiêm mới kéo Tiểu Câu ra một góc : “Anh không thể ở chơi với em nữa, sắp tới có mấy kì thi không tìm người làm thay được. Đúng rồi, mười tháng sau là sinh nhật anh, lúc đó anh sẽ đón em tới nhà anh chơi!”

Trang Nghiêm vừa đi, Ngô lão cha mới từ trong sân đi ra, miệng lầm bầm : “Thằng nhóc ngu ngốc này! Sao mà lại khỏi bệnh nhanh thế, mất bao nhiêu thu hoạch!”

...

Tiểu Câu trằm chằm qua đầu, miệng lẩm bẩm : “Tốt? Tốt cái rắm! Mới nghĩ đã thấy đau đầu, tháng sau lại hệt tiền rồi!”

Cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã tới tháng sau.

Tiểu Câu còn đang cân nhắc tới việc bỏ trốn, nhưng chưa tới ngày 10, Trang Nghiêm đã chạy tới bắt Tiểu Câu mang đi.

Lần này không ở khách sạn mà trực tiếp về nhà Trang Nghiêm – một căn biệt thự trong khu chung cư cao cấp.

Mẹ Trang Nghiêm thấy Tiểu Câu thì rất nhiệt tình, dù sao cậu cũng là ân nhân cứu mạng đứa con trai bảo bối của bà! Trang Nghiêm lôi kéo Tiểu Câu đi dạo phố hết ăn cái này lại chơi cái kia. Đối với Tiểu Câu càng ngày càng tốt, đúng là hết lòng tuân thủ lời hứa, không sai một li.

Đến hôm sinh nhật, trong nhà mời tới đầu bếp và người giúp việc. Mẹ Trang Nghiêm sắp xếp xong xuôi đầu vào đây rồi mới đi ra ngoài, dù sao cũng là sinh nhật của bọn trẻ, người lớn tốt nhất là không nên xen vào.

Chỉ một lúc sau, bạn bè của Trang Nghiêm đã đến đông đủ, tất nhiên không thiếu các cô gái ăn mặc xinh đẹp, khí chất tao nhã. Trang Nghiêm như cá gặp nước, nhanh chóng nhập hội với mấy đám bạn nam thanh nữ tú nói chuyện, tán tỉnh nhau. Tiểu Câu tranh thủ quay đi, tự nói với mình : Anh hai tìm chị dâu là chuyện rất bình thường!

Giữa một đồng quần áo sang trọng, Tiểu Câu có vẻ không thích hợp. Tuy trên người vẫn là quần áo hàng hiệu của Trang Nghiêm nhưng loại người đây về quê mùa như cậu không phải chỉ cần quần áo là có thể thay đổi được.

Tiểu Câu chọn xong vị trí, đứng một chỗ ăn mà trong lòng không khỏi buồn bực. Lần này có phải do mình tự tìm tới cửa làm mất mặt người ta đâu, aizz, kệ đi, trước ăn no cái đã!

Tiểu Câu ăn thật hăng say, không để ý làm văng một miếng salad lên người cô gái đứng bên cạnh.

Thôi rồi! Lại gây ra họa! Nghe tiếng cô gái hét lên, Tiểu Câu phản ứng rất nhanh, tự mình rút giấy ăn lau giúp người ta. Cô gái hét càng lớn, chỉ trách miếng salad kia, rơi đâu chẳng rơi, lại rơi đúng ngực cô ta.

“Bốp” một tiếng, cái tát in dấu năm ngón tay đỏ bừng lên má Tiểu Câu.

“Đồ háo sắc!” Cô gái hét to tới mức khản cả tiếng.

Tiểu Câu bị tát mạnh tới mức choáng váng. Cô gái này giai cấp cao, còn nhà cậu chính là tam đại bần nông a!

Xung quanh nhất thời trở nên thật hỗn loạn.

Lúc này Trang Nghiêm đã đi tới, thấy Tiểu Câu bưng mặt không khỏi cau mày, quay lại tát cô gái kia một cái.

Bốp! Trong phòng yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng chuột chạy.

Cô gái rơi nước mắt lã chã, môi run run hỏi : “Là cậu ta đùa giỡn tôi, sao anh lại đánh tôi?”

Trang thiếu gia nhướn lông mày nói : “Đây là bạn thân của tôi! Sờ cô một cái thì đã sao! Cho dù cậu ta muốn làm gì cô, cô cũng không có quyền từ chối!”

Cô gái không chịu nổi, bưng mặt chạy ra ngoài. Những người đứng xung quanh không ai dám đứng ra khuyên can, có thể thấy tất cả đều đã quen thói ngang ngược của Trang Nghiêm.

Tiểu Câu không lên tiếng, xoay người đuổi theo cô gái kia.

Trang Nghiêm cũng đuổi theo sau, giữ chặt Tiểu Câu hỏi : “Em muốn đi đâu?”

Tiểu Câu lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn : “Sao anh lại giống như bọn địa chủ ác bá vậy hả?!!”

Trang Nghiêm nuốt nước miếng : “Mẹ nó, anh là giúp em hả giận đó!”

“Tôi còn cho rằng chỉ có những người giống lão ba què chân nhà tôi mới đánh phụ nữ thôi chứ!”

Trang Nghiêm cũng nổi giận : “Không phải em vừa ý cô ta rồi đấy chứ?”

“Hả?” Tiểu Câu có điểm không theo kịp suy nghĩ của vị đại ca này.

Đáng tiếc tiếng kêu này vào tai Trang Nghiêm lại biến thành tiếng “A!” khẳng định.

Lập tức trong lòng hắn có một đồng lửa vô danh cháy bùng lên, trước đây Tiểu Câu có nói muốn kiếm con gái chơi đùa, xem ra hôm nay là muốn thực hành rồi. Mẹ kiếp, đúng là không để ông mày vào mắt nữa mà!

“Nếu vừa ý thì sao!” Cơn tức trong lòng Tiểu Câu cũng càng đốt càng lớn.

“Em dám!”

“Sao? Làm em của anh chẳng lẽ còn phải làm hòa thượng cả đời sao?!!”

Câu nói này khiến khuôn mặt Trang Nghiêm đổi màu liên tục, lại không phát ra được âm thanh nào.

“..... cái gì, em còn nhỏ, sau này hãy nghĩ tới mấy chuyện đó, trẻ con không nên yêu sớm làm gì!”

Đến lúc này Tiểu Câu cũng chẳng muốn nói nữa, liếc Trang Nghiêm một cái.

Trang Nghiêm cũng biết những lời này của mình chẳng có tí sức thuyết phục nào. Trong lòng hắn cũng cực kỳ hối hận, khi không lại tự chui đầu vào thùng lọng!

“Từ nay về sau, vấn đề này, chúng ta không ai phạm ai, cũng không được xen vào chuyện của người kia!”  
Ném lại những lời này, Tiểu Câu liền quay người đi ra ngoài.

Trong lòng Trang Nghiêm chướng đầy khí lại không xả được. Một mình đứng ở cửa lớn, hung dữ nhìn chăm chăm theo bóng lưng Tiểu Câu, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, một đồng yển yển oanh oanh vây quanh hắn, Trang Nghiêm vốn đã phiền sẵn, hô to một tiếng :

“Giải tán!”

## 23. Chương 23

Tiểu La là bảo an của khu chung cư cao cấp.

Nói trắng ra chính là người canh cổng. Tiểu La đang cân nhắc tới việc đổi chỗ làm, tuy nói đều làm bảo an, bảo vệ, nhưng mọi người xem, bảo an, bảo vệ trong khu chung cư bình thường đều có vẻ rất kiêu ngạo, nhìn chủ nhà bằng nửa con mắt, cao hứng còn giúp người ta đứng gác, mất hứng nói không chừng còn thuận tay dắt luôn xe đạp của chủ nhà vv... Còn ở đây, cho dù có ý xấu cũng không có can đảm thực hiện. Có thể ở nơi cấp cấp như thế này, người nào chẳng có bối cảnh hùng hậu. Mỗi người ra ngoài đều có một đoàn vệ sĩ hộ tống, chỉ còn thiếu màn bắn súng mở đường nữa thôi.

Tuy nói bảo an, bảo vệ trong này không có tác dụng thực tế gì, nhưng ở cổng vẫn phải có một người đứng, thế mới có phong độ a! Vì vậy, suốt 24 tiếng, Tiểu La đều phải chuẩn bị tinh thần đứng thẳng lưng, nhìn thấy người phải cúi đầu, thấy xe phải làm lễ, cho dù là đêm hôm khuya khoắt vẫn phải nghiêm chỉnh đứng canh.

Mọi người nói xem, đây là công việc cho người làm sao?

Tối hôm đó lại đến phiên Tiểu La trực đêm, nhưng tối đó đúng là rất thú vị, đột nhiên lại có người đứng gác cùng anh! Đó là một cậu chàng rất đẹp trai, đứng ngoài cổng khu hơn một tiếng đồng hồ.

Tiểu La suy nghĩ một hồi, không lẽ cậu ta định đoạt bát cơm của mình sao? (\*đoạt bát cơm : chiếm công việc)



Đến gần hơn nhìn một chút, mẹ ơi, đây chẳng phải là Trang thiếu gia sao! Trong khu này mọi người cũng phải coi cậu ta như chủ nhân a! Nhưng hôm nay không phải sinh nhật cậu ta sao? Nghe nói từ mấy hôm trước đã bận rộn chuẩn bị, xe đẹp đi qua đây hôm nay đều tới nhà cậu ta mà.

Lão thợ tinh sao lại chạy tới đây làm thần giữ cửa thế này?

Lúc đó, từ xa có một người đi bộ tới. Tiểu La quay ra nhìn, chính là một tên nông dân quê mùa, mày gian mắt ám muốn đi vào trong khu chung cư.

Tiểu La lấy lại tinh thần, run run cầm cảnh côn đi qua.

Trang thiếu gia vượt lên trước, hỏn hển hét lên : “Em chạy đi đâu vậy?”

Nông dân vẫn thâm trầm, nhìn cũng không nhìn vị kia một cái.

Trang Nghiêm mím môi, thanh âm cương quyết giảm xuống 8 độ, lại hắng giọng hỏi một câu : “Đi chơi cái đó à?”

Phỏng chừng nông dân cũng bị câu này làm cho choáng váng, liếc mắt nhìn Trang thiếu gia.

“Có thể chơi cái đó sao? Trên người tôi không có tiền, chỉ ra ngoài dạo một vòng.”

“Xem đó! Ai bảo em chạy ra ngoài làm gì. Đã đói chưa? Anh đưa em đi ăn cơm.” Nói xong, Trang thiếu gia lập tức ôm Tiểu Câu đi vào khu chung cư.

Mới đi được vài bước, dưới ánh đèn, trên mặt Tiểu Câu hiện rõ một vết son môi đỏ chói.

Trang Nghiêm nắm chặt cầm Tiểu Câu, tròn mắt như muốn dán lên vết son.

Tiểu Câu có cảm giác như cầm mình sắp bị anh ta bóp nát.

“Anh trúng gió à, bỏ tay ra!”

“Đi a, tuổi còn nhỏ đã muốn đùa giỡn con gái rồi!”

“Anh nói cái gì đó!”

“Chẳng trách lại vui vẻ muốn đi an ủi người ta như vậy, thì ra là có gian tình a!”

“Không thèm nghe anh nói nữa! Không ai mượn anh xen vào!”

“Tao còn là anh mày một ngày, mày vẫn do tao quản!”

“Vậy hôm nay chúng ta thanh toán sòng phẳng, không ai cần thứ anh như anh!”

Nghe thế, Trang Nghiêm vui vẻ, cười đặc biệt dữ tợn. Tiểu La đứng cách thật xa dòm lén còn run hết cả người.

“Đây chính là mày nói nhé, mày không phải em của tao, tao cũng không phải lo lắng nữa, muốn làm gì thì làm!” Nói xong, Trang Nghiêm đề đầu thẳng nhóc xuống bắt đầu hôn.

Bên này hôn đến lửa cháy hừng hực, bên kia bảo an Tiểu La nhìn tới tròn tròn mắt.

Đây là cái đó cùng cái đó?

Về quan hệ của hai người này, Tiểu La đoán suốt nửa ngày, có đánh chết anh cũng không đoán ra hai người lại có quan hệ như thế này! Tiểu La nhìn bọn họ hôn nhau mà hai tròng mắt xém rớt xuống đất!

Trang Nghiêm như sói đói gặm nửa ngày, ngẩng đầu đã thấy dáng vẻ ngốc nghếch của bảo an Tiểu La.

“Con mẹ nó nhìn cái gì! Chưa từng thấy người khác hôn nhau sao!”

Tiểu La thật muốn khóc, anh lớn tới từng tuổi này, đúng là lần đầu mới thấy hai người con trai hôn nhau! Lại còn là tổ hợp bạo long với khoai tây nữa chứ!

Không đợi Tiểu La phục hồi lại tinh thần, Trang Nghiêm đẩy bảo an Tiểu La sang một bên, sau đó kẹp chặt Tiểu Câu như một con khỉ đang đá loạn xạ đi vào phòng canh của bảo vệ.

“Xoạch” một tiếng, cửa bị khóa lại, bên trong bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tiểu La canh giữ ở cửa ra vào, vẫn như cũ đứng thẳng canh gác, nhưng trong lòng lại bi thống vạn phần.

Bảo an khác đều là canh gác đề phòng trộm cướp, mẹ kiếp, anh lại đi đứng gác cho đàn ông chơi đàn ông. Đây là thói quen của con nhà giàu sao!

Sau cánh cửa phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tiểu La lại run rẩy : Trang thiếu gia làm xong liệu có giết người diệt khẩu không?! Nếu chẳng may tiền dân hậu sát, mình so với cậu nông dân kia còn đẹp hơn a.

Lúc này trong lòng đồng chí Tiểu La rất muốn khóc!

Tiểu Câu ở trong phòng cũng muốn khóc, đau a!

Phòng canh vốn chỉ đủ chỗ cho một người ngồi nghỉ ngơi, nhưng giờ lại chen vào hai người. Hai chân của Tiểu Câu đều gác trên vai Trang Nghiêm, cả người như muốn gãy làm đôi. Trang Nghiêm như uống phải thuốc kích thích, dùng lực làm cho phía dưới Tiểu Câu thiếu chút nữa chảy máu.

Bên ngoài phòng canh chính là đường cái, tuy nói nửa đêm không có người qua lại nhưng thỉnh thoảng vẫn có xe ô tô đi qua. Đèn xe lia một cái, Trang Nghiêm cảm thấy lão nhị bị phía dưới siết chặt, thật sự là thiên đường giữa nhân gian a! Con mẹ nó, sao chỗ này không có nhiều xe đi qua a !

Thật vất vả động tĩnh trong phòng canh mới nhỏ dần, Trang Nghiêm dọn qua loa rồi ôm Tiểu Câu ra ngoài, trước khi đi còn không quên nhe răng hù bảo an, “Dám nói với người khác nửa câu, ông sẽ phế mào!”

Vui vẻ nhìn bảo an bị dọa mặt cắt không còn giọt máu, Trang thiếu gia bế Tiểu Câu đem về nhà.

## 24. Chương 24

Đêm đó thật là náo nhiệt!

Khu chung cư bình thường rất yên tĩnh, nửa đêm khuya khoắt đột nhiên có tiếng sói tru, không may là tiếng kêu còn phát ra liên tục.

“Trang Nghiêm! Tao thao con mẹ mày, thao cả họ nhà mày ... “

Đến lúc thao tới tổ tiên nhà Trang Nghiêm thì bọn họ rốt cuộc cũng về đến nhà. Trang Nghiêm đặt Tiểu Câu xuống thăm nhưng, cổ họng Tiểu Câu đã rát đến sắp hỏng.

May là người giúp việc đều về hết, mẹ Trang Nghiêm vẫn chưa về nhà, nếu không lại càng náo nhiệt!

Trang Nghiêm rót chén nước đưa cho Tiểu Câu : “Mắc đủ chưa? Uống ngụm nước thấm họng đã.”

Tiểu Câu cũng không khách khí, nhận lấy chén nước, một hơi rót vào bụng. Khôi phục chút khí lực, lại bắt đầu phun nước miếng lên mặt Trang thiếu gia.

Trang thiếu gia đối với khiêu khích rành rành trước mặt vẫn không tức tối. Lấy tay lau mặt, bình tĩnh nói : “Chúng ta ra sức như vậy để làm gì? Tốt nhất là hai mặt một lời nói cho rõ ràng!”

Tiểu Câu nghĩ thầm :“A, vỡ xong rồi, giờ ngài muốn dùng văn chứ gì! Bộ chuyện tốt đều là của nhà các người hết sao!”

“Anh lại muốn làm như thế nào? Không muốn làm anh nữa, lại muốn làm ba tôi có phải không!”

Trang Nghiêm nhìn không được búng trán Tiểu Câu một cái : “Tiện nghi đều bị em chiếm hết!” Lại nói tiếp, “Kỳ thật trong lòng em nghĩ gì, không phải anh không biết. Nhưng em vẫn còn quá nhỏ, có nhiều chuyện hoàn toàn không hiểu được! Đàn ông chơi đùa với nhau thì được, động chân tình thì đều là đồ ngốc!”

Tiểu Câu hai mắt đều đỏ, đây là khinh thường chỉ số thông minh của cậu sao!

Trang Nghiêm nâng cái mặt đang phồng mang trợn má lên nhìn, thấy cậu như con cóc đang vận khí, hiềm thấy a, nhin không được cúi xuống hôn mấy cái.

“Mẹ kiếp, lại hôn tôi, tôi liều mạng với anh!”

Đau thắt lưng, không dùng được lực, chỉ còn móng tay nuôi vài ngày chưa cắt, ít ra lúc này có thể phát huy công dụng. Trên mặt Trang thiếu gia lập tức xuất hiện muôn hồng nghìn tía.

“Đây thềm vào, thằng nhóc chết tiệt này, ở trường thì không chịu học, lại ra đường học ba cái thứ mèo cào này!”

“Con mẹ nó, tôi là đồ ngốc đấy, để xem ai sợ ai!”

Trang Nghiêm vui vẻ : “Thực kì quái! Trong phòng này có hai kẻ ngốc a!”

Tiểu Câu chà miệng, không thềm để ý, hai mắt nhỏ nhìn chăm chăm mặt Trang Nghiêm.

Nhất thời trong phòng an tĩnh lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn a nhìn a, nhìn tới mức Trang Nghiêm cũng có chút ngượng ngùng, hắng giọng nói : “Được không? Nói nghe coi!”

“A?”

“Thao! Không chơi giả ngu! Anh mà mẹ nó muốn nói chuyện yêu đương với mày đó!” Đây là lời nói thật lòng của Trang Nghiêm, tại sao lại bị thằng nhóc nông dân này câu dính? Nghĩ mãi vẫn không ra đáp án, cũng không muốn nghĩ nữa, dù sao Tiểu Câu chỉ có thể cùng với hân!

Tiểu Câu có cảm giác như bị lừa, vậy là ý gì? Có phải là anh ta muốn cùng với mình? Nghĩ đi nghĩ lại, mặt lại đỏ như mông khỉ, cả ngoài nhúc nhích, nhăn nhó vân vê đầu ngón tay. Cậu không có kinh nghiệm, không biết nói gì mới đúng.

Trang Nghiêm cảm thấy hết chịu nổi : “Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Từ nay về sau cả hai đều phải thủ thân như ngọc, không được ra ngoài lăng nhăng.”

Tiểu Câu trợn mắt nói : “Hình như anh có không ít xì căng đan a!”

Trang Nghiêm nhớ ra cái gì đó, mặt lại bắt đầu âm trầm : “Vết son môi trên mặt em là như thế nào?!”

Tiểu Câu cũng buồn bực đáp : “Con gái trong thành quá chủ động, em có lòng tốt chạy theo khuyên mấy câu, chính cô ấy đứng không vững ngã vào người em, miệng còn dán lên mặt, kết quả để lại dấu son môi.”

Trang Nghiêm nghe xong, vui mừng đập thắm.

“Lên giường nào, anh sẽ an ủi em!”

Tiểu Câu sao có thể nghe lời? Vội đẩy Trang Nghiêm ra : “Cái gì mà nói chuyện yêu đương a! Anh lại muốn lừa tôi lên giường với anh!”

Trang Nghiêm sốt ruột nói : “Cảnh giới cao nhất của tình yêu chẳng phải lên giường sao! Cả hai cùng thăng hoa a!”

Tiểu Câu cũng gấp theo : “Hay là chúng ta cứ như vậy ôm ôm, nắm tay, hôn môi là được rồi, trong TV không phải đều như vậy sao!”

Trang Nghiêm nhăn nhin vài ngày, vừa rồi mới làm có một lần a! Ôm Tiểu Câu vào trong ngực, khí thể hùng hực lao vào phòng ngủ.

“Người lớn nói tình yêu phải do bản thân tự mình trải nghiệm a!”

“Không được! Tôi đói bụng !”

“Làm xong rồi ăn nữa!”

“Tôi muốn thả!”

“Nhin – đi!”

“.....”

Hai kẻ ngốc bắt đầu trải nghiệm tình yêu.

Trang Nghiêm xin mẹ, cuối cùng cũng sắp xếp cho Tiểu Câu vào ở ký túc xá một trường trung học. Ngược lại không phí một phân tiền nhà, nói với hiệu trưởng một tiếng, nhà trường lập tức hiểu ý.

Vừa vặn lão hiệu trưởng muốn tranh cử đại biểu nhân dân toàn quốc liền công bố thân thế của Tiểu Câu, một kẻ đến trường chỉ biết ăn với ngủ như cậu lập tức trở thành học sinh giỏi vì gia cảnh khó khăn phải bỏ dở việc học hành. Cậu bé mặc dù số khổ nhưng lại được các lãnh đạo của bộ giáo dục quan tâm, rốt cuộc lưng đeo cặp sách trở lại nhà trường.

Việc lần này thành một chiến tích lớn của hiệu trưởng. Ngày Tiểu Câu nhập học nhà trường còn làm lễ chào mừng, còn có cả đài truyền hình đến quay.

Nghe lãnh đạo đọc diễn văn, Tiểu Câu như gỗ trống trong bụng.

Ngay cả “nhân, ngập” ( , ) cậu còn không phân biệt được, lấy đâu ra cái danh học sinh giỏi nhiều năm?

Nếu không phải Trang Nghiêm trừng mắt ép buộc, Tiểu Câu còn lâu mới đến trường. Nếu có thể nhường cơ hội này cho chị thì tốt rồi! Trang Nghiêm nói sau này có cơ hội nhất định sẽ giúp Ngô Việt đi học lại, Tiểu Câu mới ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc đến trường.

Mặc dù vậy, đến cuối tuần hai người mới được gặp nhau. Không có cách nào, một người cấp 2, một người cao trung, không cùng cấp a!

Trang Nghiêm buồn bực nói với Tiểu Câu : “Nếu không để anh nói với mẹ, để em học ở nhà vài năm rồi nhảy lớp lên cao trung.”

Tiểu Câu chỉ muốn quỳ xuống đất : “Thôi đi! Lúc em đi học toàn đứng nhất từ dưới đếm lên, thầy giáo nhìn em, ánh mắt đều hung dữ muốn bỏ đầu em ra xem bên trong có thứ gì!”

Trang Nghiêm trừng mắt : “Bà xã anh mà ông ta dám đụng vào sao!”

Tiểu Câu nghe vậy, hai mắt nhỏ đều cong : “Ai là bà xã của anh chứ!”

“Chính là người có đầu chứa đậu hủ a!”

“Đi chết đi!”

Hai người cười vui vẻ, tất cả đều tốt đẹp giống như trong mơ. Trên con đường phía trước còn có những gì, không ai có thể nói trước .....

## 25. Chương 25

Cho dù là ở nông thôn hay thành phố, Tiểu Câu đều không có bạn bè.

Việc này cũng không khó giải thích. Trong trường nếu muốn có bạn bè thì hoặc là học giỏi, hoặc là giao tiếp giỏi. Đáng tiếc Tiểu Câu chẳng giỏi mặt nào cả.

Xếp hạng lúc nào cũng đứng cuối, vẻ ngoài bình thường, đặc biệt là dáng vẻ nghèo khổ càng khiến người khác không muốn tới gần. Cả ngày Tiểu Câu như người mất hồn, mỗi mắt chờ tới cuối tuần để được gặp Trang Nghiêm.

Mỗi cuối tuần Trang Nghiêm đều lái mô tô tới đón Tiểu Câu đi chơi. Cho nên vừa tới thứ sáu, toàn bộ nữ sinh trong trường đều trừng mắt nhìn bạch mã hoàng tử chính là Trang đại thiếu gia tới đón một cục đất quê mùa.

Hai người có quan hệ gì? Có đánh chết các cô cũng không đoán ra được!

Trang Nghiêm là người thích chơi đùa, mỗi lần đều tìm trò mới làm cho Tiểu Câu vui vẻ. Chơi mệt liền đem Tiểu Câu về nhà, vào phòng ngủ, kéo rèm, khóa cửa, lại bắt đầu “chơi”.

Mẹ Trang Nghiêm thấy Tiểu Câu tới cũng đặc biệt cao hứng, nhiệt tình tiếp đãi.

Con của bà từ nhỏ đã được nuông chiều, không biết cuộc sống khó khăn như thế nào, hiện tại có thể quan tâm tới một đứa nhỏ có số phận đáng thương như vậy, cho thấy đứa con này đã trưởng thành, tương lai có làm quan lớn cũng biết quan tâm tới mọi người. Về phần những phương diện khác, ngay từ đầu bà đã không nghĩ tới, cũng chưa từng hoài nghi (chủ yếu vì tin tưởng con mình là một đứa trẻ tốt)

Nhưng tới một ngày thứ sáu nọ, Tiểu Câu sớm đứng ở cổng trường đợi Trang Nghiêm, chờ tới khi mặt trời lặn vẫn không thấy bóng người, gọi điện thoại di động cho hẳn, Trang Nghiêm chỉ nói một câu, có việc không thể tới đón cậu, sau đó mau chóng cúp máy.

Tiểu Câu lập tức ỉu xiu như cà phôi sương. Hết! Tuần này xem như không có hi vọng gì rồi. Tuần sau làm sao vượt qua đây!

Trang Nghiêm cũng có cảm giác một ngày chẳng khác gì một năm, mấy ngày nay làm sao có thể vui vẻ đây!

Vốn vừa tan học đã sắp xếp đi đón Tiểu Câu, nhưng người trong phòng thường trực lại đưa cho hẳn một bưu kiện. Bao không lớn, Trang Nghiêm mở ra xem, hai mắt lập tức nheo lại.

Mẹ kiếp, nhìn vào đúng là nguy hiểm.

Vội chạy vào phòng học trống cõi thất lưng, Trang Nghiêm cẩn thận xem xét, phía dưới lại dựng thẳng.

Kỳ thật cũng không có gì, chính là ảnh chụp một chàng trai đi bộ đến cổng khu chung cư, sau đó xuất hiện một chàng trai khác, hai người ôm hôn nhau, hôn xong đi vào phòng canh gác. Ảnh chụp còn cố tình lấy góc độ phóng to, qua cửa kính có thể thấy rõ hai người đang làm gì.

Ảnh chụp không rõ, có vẻ là hình ảnh lấy từ camera.

Trang thiếu gia muốn chửi một trận! Sao mình có thể quên ngoài cổng khu chung cư có camera quan sát chứ! Lại sờ bọc, bên trong còn có một tờ giấy.

Trên đó viết : Không muốn chuyện này tiết lộ ra ngoài, lập tức gửi 10 vạn đến ngân hàng x x số tài khoản x x x x x x x.

Kể tổng tiền có vẻ xem qua không ít phim trinh thám, còn đặc biệt dùng tay trái viết chữ.

Trang Nghiêm xé tờ giấy thành mảnh vụn, cài khóa thất lưng, xoay người đi về nhà.

Đến cổng khu chung cư, vừa vặn gặp bảo an Tiểu La đang đi tuần tra !

Trang Nghiêm mỉm cười gọi Tiểu La lại gần nói : “Hôm trước đã làm phiền anh, thái độ của tôi lúc đó không tốt lắm, thật có lỗi, hôm nay tôi muốn xin lỗi anh.”

Bảo an Tiểu La hoảng sợ, bộ dáng khúm núm nói : “Không cần, không cần.”

Trang Nghiêm cúi đầu nói : “Không được, mấy ngày nay tôi đều ngủ không ngon, trong lòng đều nghĩ tới việc này!” Sau đó khỏi cần nhiều lời giải thích, trực tiếp kéo Tiểu La vào ga-ra nhà mình.

Chờ cửa ga-ra hạ xuống, mặt Trang Nghiêm lập tức biến thành dữ tợn. Tiểu La liền gào khóc giống như người sắp chết : “Đừng giết tôi, tôi cái gì cũng không thấy, tôi không biết gì hết!”

Trang thiếu gia quan sát một hồi, khá lắm, còn muốn đùa giỡn với ông à!

“Mày im miệng cho tao, tao hỏi mày, cuộn băng kia mày đã sao ra bao nhiêu bản?”

Tiểu La không hiểu gì cả, miệng nói to : “Băng gì?”

Trang Nghiêm không thích nói nhảm, lập tức đánh người.

Cuối cùng Tiểu La phun ra máu nói : “Cậu nói băng gì a, tôi thật sự không biết.” Trang Nghiêm thấy anh ta không có vẻ đang nói dối, lại hỏi, “Đêm đó trong phòng bảo vệ còn có những ai?”

Tiểu La cố gắng nhớ lại : “Mấy hôm đó, camera giống như bị hỏng nên trong phòng trực hầu như không có ai. Đúng rồi! Đêm đó có nhân viên sửa máy móc mới tới mời chúng tôi đi uống rượu.”

Trang Nghiêm vừa nghe đã biết có kẻ giở trò!

“Tên nhân viên đó là ai?”

“Hình như là thân thích gì đó của trưởng đội bảo vệ, sửa máy không lấy tiền.”

Trang Nghiêm vẻ mặt ôn hòa đỡ Tiểu La ngồi dậy.

“Anh xem, tính tình tôi rất nóng nảy, cứ hơi buồn bực là lại muốn đánh người. Vốn muốn tới xin lỗi anh, nếu không để sau này tôi tặng anh thứ gì đó coi như đền bù được không?”

Tiểu La lập tức dập đầu “bốp bốp” xuống đất.

“Tôi cầu xin cậu, ngày mai tôi lập tức từ chức xuống miền nam, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa!”

Trang Nghiêm gật đầu, coi như đồng ý!

Nhưng chờ tới lúc Tiểu La chạy không thấy bóng dáng đâu, Trang thiếu gia mới nghĩ lại : Vừa rồi lúc mình đánh anh ta, sao anh ta lại cứ kéo kéo quần áo, làm như mình muốn cướp đồ của anh ta vậy???

Không phí bao nhiêu thời gian đã tìm đến nhà tên nhân viên sửa máy kia, là một gã thanh niên nhuộm tóc xanh mới hai mươi mấy tuổi.

Hắn thấy Trang Nghiêm tìm tới cửa, đầu tiên là ngẩn người, sau đó quyết miệng nói : “Mày thật sự rất lợi hại! Có thể tìm đến tận đây! Nói cho mày biết, đừng nghĩ làm gì tao, tao đã cất băng ở một chỗ rất an toàn, nếu tao xảy ra chuyện gì, cái băng đó sẽ được gửi thẳng tới đài truyền hình.”

Trang Nghiêm đặc biệt làm ra vẻ sợ hãi nói : “Ai nha, vậy không dễ xử lý rồi!”

Tên kia được thể vênh mặt lên gờ : “Biết sợ rồi hả, vậy thì mau đem tiền tới đây!”

“Ông mày là nói, chỉ sợ mày không sống nổi để xem băng hình của ông mày phát trên truyền hình!”

Nói xong, từ lưng quần rút ra con dao gọt hoa quả, cắt đứt một ngón tay của gã thanh niên.

Chờ tới lúc tên tóc xanh phản ứng thì máu đã chảy đầy sàn.

“A –”

Gã thanh niên đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Trang thiếu gia nghiêng răng nghĩ : Mẹ kiếp! Dám tống tiền ông mày! Ông chặt tay mày!

“Có lẽ mày không biết, từ nhỏ tao đã mắc bệnh tâm thần phân liệt, không chịu được kích thích. Mẹ tao thiếu chút nữa đã đưa tao vào bệnh viện tâm thần, nghe nói nước ta đặc biệt chiều chuộng những người như tao, có giết người cũng không sao, tao nói đúng chứ?”

Gã tóc xanh nghe hắn nói vậy thì giật mình, có cảm giác hắn không được bình thường. Lúc này mới thấy hối hận, sao lại chọc phải một thằng điên thế này!

“Nói! Mày cất băng ở đâu?”

“Trong ... trong cái hòm dưới gầm giường.”

“Ngoại trừ mày, còn ai có băng này?”

Mắt gã tóc xanh đảo qua lại : “Không có.....”

Trang Nghiêm làm ra vẻ gọt vỏ củ cải.

“Đừng..... Đừng, băng gốc đã bị đại ca của tôi cầm đi rồi.”

Nói tới gã tóc xanh này, đúng là điển hình của thanh niên bị nhiễm thói xấu.

Ngày trước làm việc ở bến tàu, tìm chỗ dựa. Sau này được người ta giới thiệu, quen biết được một vị đại xa. Nghe nói trong nhà vị đại ca này rất có tiền, lại quen biết xã hội đen, nên hắn cũng được oai lây.

Công việc của hắn cũng chẳng có gì, chỉ đơn giản là những lúc đại ca đi quán bar hắn sẽ tháp tùng theo sau. Đại ca tán gái, hắn đứng cạnh châm thuốc. Nhưng so với sửa đồ điện vẫn là có tiền đồ hơn.

Hắn tình cờ có được bằng hình này, vốn muốn đưa đại ca xem để chê cười, ai ngờ đại ca lại quen biết tên biến thái trong bằng, vì vậy mới có vụ tổng tiền này.

“Đại ca mày là ai?”

“Lý..... Tư bình.”

Trang Nghiêm trừng mắt, thì ra là tên khốn đó!

## 26. Chương 26

Chuyện tiếp theo cần chuẩn bị một chút, Lý Tư Bình không giống thằng ngốc này, tuy gã chỉ là một thằng công tử bột nhưng ông già gã không phải chỉ ngồi không.

Bằng bó qua cho tên tóc xanh, Trang Nghiêm quay về nhà.

Lúc rời khỏi, hắn còn cố ý gọi xe cảnh sát tới đón.

Cha hắn là quan to có quyền lực lớn khắp ba bên công – kiểm – pháp, bình thường Trang Nghiêm gặp rắc rối đều có người giúp hắn thu dọn. Hôm nay sở dĩ muốn xe cảnh sát tới đón chính là muốn cảnh cáo tên kia : Cho dù có xảy ra chuyện gì, mày phải nhớ nhìn cho kĩ, ông mày còn có người chống lưng!

Trước khi đi còn thấy khuôn mặt trắng bệch của tên kia càng trắng không còn giọt máu, Trang thiếu gia biết rõ chiêu này có hiệu quả.

Về tới nhà thì trời đã tối, Trang thiếu gia vừa bước xuống xe cảnh sát, đột nhiên có một bóng người vọt tới trước mặt hắn.

Lái xe là cảnh sát hình sự Tiểu Vương vội cản lại : “Này nhóc, muốn làm gì hả?”

Tiểu Câu không để ý đến anh ta, hai mắt đỏ hồng nhìn Trang Nghiêm hô : “Anh! Anh đã làm gì vậy?”

Trang Nghiêm cố ý làm ra vẻ trầm trọng nói : “Anh đã giết người, bị bắt vào tù. Bây giờ cùng đồng chí cảnh sát về lấy bàn chải và quần áo.”

Tiểu Câu tròn tròn mắt, môi run run, nhẩn nhẩn nửa ngày mới nói : “Em cũng đi!”

Tiểu Vương nhăn mặt nói Tiểu Câu : “Cậu tưởng nhà tù là vườn trẻ chắc!” Lại xoay người nói với Trang Nghiêm : “Cậu quen thằng nhỏ ngu ngốc này ở đâu vậy!”

Trang Nghiêm vẫn còn đang mở cở trong bụng, không để ý đến lời đồng chí cảnh sát.

Tiểu Câu cũng nhận thấy có điểm bất thường, trên tay Trang Nghiêm không có còng sắt a!

Chờ Tiểu Vương lái xe đi, Tiểu Câu cũng tức giận đi ra ngoài. Trang Nghiêm vội kéo cậu lại : “Chạy đi đâu?”

Tiểu Câu đẩy hắn ra : “Hù người ta sợ muốn chết!”

Trang Nghiêm vui vẻ mỉm cười, cũng không tiếp tục trêu chọc, hắn hiểu rõ tính tình của thằng nhóc này, mau giận nhưng cũng mau quên.

Nhìn vẻ mặt cợt nhả của Trang thiếu gia, Tiểu Câu hung dữ cắn một cái lên tay hắn, in dấu nguyên hàm răng không thiếu chiếc nào.

Trang Nghiêm a một tiếng, ôm mặt thằng nhóc nói : “Mẹ nó, mày tưởng anh là mèo bệnh chắc!”

Tuy ngoài miệng mắng vậy nhưng trong lòng Trang thiếu gia lại cực kỳ đắc ý. Một ngày không tới đón, lập tức tự mình chạy tới, thật không có biện pháp a, ai bảo sức hấp dẫn lớn của hắn lại lớn như vậy!

Còn muốn đùa với thằng nhóc, điện thoại lại vang lên. Đúng là số của Lý Tư Bình.

Trang Nghiêm nén giận, cùng Lý thiếu gia giả vờ ân cần hỏi thăm lẫn nhau.

Cuối cùng là họ Lý không chịu nổi.

“Nghe nói có một thủ hạ của anh đắc tội với chú?”

“A, cũng không có gì! Có người anh em muốn học chụp ảnh, tôi tới chỉ dạy một chút.”

Lý thiếu gia trầm mắng : Có người chỉ dạy như mày sao? Cắt ngón tay của người ta?

Trang Nghiêm lại nói tiếp : “Đúng rồi, nghe nói anh cũng có hứng thú với việc chụp ảnh. Tôi còn muốn tới gặp anh để thỉnh giáo đây!”

Lý Tư Bình cười khan hai tiếng : “Được, chúng ta nói thẳng luôn đi. Băng của cậu đang ở trong tay tôi, muốn lấy lại cũng không khó, lần trước cậu vì thằng nhóc nhà quê kia đánh tôi, làm tôi mất hết mặt mũi.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Mở tiệc! Mời những người có mặt hôm đó tới, trước mặt bọn họ xin lỗi tôi. Sau đó chặt một ngón tay tên nhà quê kia coi như tạ lỗi với tôi. Cậu xin lỗi tôi thì từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, còn nếu không, tôi sẽ gửi băng của cậu cho bạn bè cha cậu, để xem ông ta làm sao ở lại quân bộ.”

Trang Nghiêm nghe xong chỉ cười lạnh, Tiểu Câu đứng bên cạnh nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, cảm thấy Trang Nghiêm thoát nhìn có điểm xa lạ.

“Được! Việc này thì có gì khó! Ba ngày sau hẹn ở khách sạn Tinh Hoa!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tiểu Câu lo lắng hỏi : “Có chuyện gì vậy?”

Trang thiếu gia cúi đầu nửa ngày không nói chuyện.

Qua một hồi lâu, mới kéo tay Tiểu Câu, không đầu không đuôi buông một câu : “Em nói xem, bàn tay này mà thiếu một ngón có đẹp không?”

“A?”

Trang Nghiêm lại khôi phục dáng vẻ cột nhả : “Tối nay lên giường nhớ ngoan ngoãn một chút! Nếu làm anh mất hứng sẽ cắt ngón tay!”

“Đi chết đi, đồ xấu xa!”

Đã Trang thiếu gia một cú, Tiểu Câu chạy về hướng biệt thự, đợi nửa ngày bụng đã sớm đói! Giờ phải ăn nhiều một chút!

Trang Nghiêm xoa chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Thao! Tưởng anh mày nói giỡn chắc! Cho mày mặt mũi còn không biết!”

Tối đó phòng Trang Nghiêm rung lắc dữ dội không khác gì động đất. Tiểu Câu rốt cục cũng biết tới quốc túy tổ tông để lại – Thập Đại Cực Hình thời Mãn Thanh!

Trang thiếu gia liên tục thay đổi cách “chơi” khiến Tiểu Câu thở không ra hơi : “Mẹ nó! Anh đúng là đồ lưu manh!”

Trang Nghiêm gác hai chân Tiểu Câu lên thành ghế, nhắm thẳng cái mông Tiểu Câu, nửa người chuyển động như pít-tông, thở gấp hô : “Làm chết mi! Làm chết đồ tiểu yêu tinh nhà mi!”

Tuy lý trí bị dục vọng khô nóng bao trùm nhưng Tiểu Câu vẫn cảm thấy hôm nay Trang Nghiêm đặc biệt nhiệt tình lại thô bạo khác với bình thường. Máu trên người đều tập trung xuống phía dưới, tất cả nhiệt tình đều bị nhen nhóm, đủ để thiêu đốt một tia bất an tận đáy lòng ...



## 27. Chương 27

Buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Câu đáng thương chỉ thấy toàn thân không chỗ nào không đau nhức. Ngay cả đi WC cũng cảm thấy khó khăn.

Trang Nghiêm ôm gối nằm trên giường nói : “Nếu không được thì để anh lấy bô cho em giải quyết!”

Nghe thử xem, này mà cũng gọi là tiếng người sao? Đến khi Tiểu Câu quay lại, Trang Nghiêm đã mặc lại quần áo. Điều này không giống với tác phong của Trang Nghiêm. Cuối tuần được nghỉ, Trang thiếu gia nếu không ngủ tới lúc mặt trời lên đỉnh quyết không rời giường.

Thấy Tiểu Câu quay lại, hần bưng mặt thẳng nhóc hôn một cái :

“Mau mặc quần áo vào, cũng lâu rồi em không về nhà, lát nữa anh chở em về nhà ở vài ngày.”

Tiểu Câu trợn mắt : “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Bình thường cũng không thấy Trang Nghiêm cẩn thận như vậy!

“Không có gì! Khoảng cách sẽ giúp chúng ta biết quý trọng nhau, không thể lúc nào cũng dính lấy nhau như vậy, lúc gần lúc xa mới không nhàm chán!”

“Còn trường học thì sao?”

“Anh sẽ xin nghỉ giúp em, giáo viên không nhìn thấy em vài ngày chỉ sợ còn mở tiệc ăn mừng .... A! Con mẹ nó lại cần người!”

\*\*\*

Lý Tư Bình thức dậy cũng rất sớm.

Tục ngữ nói “một năm quý ở mùa xuân, một ngày quý ở sáng sớm”. Lý thiếu gia cảm thấy vận khí của mình gần đây rất tốt.

Chuyện tốt gần đây không ít, nhưng khiến gã vui nhất chính là làm Trang Nghiêm thất bại.

Trang Nghiêm có chỗ nào giỏi?

Không phải cha làm quan, mẹ là thương gia, trong nhà không thiếu tiền cũng không thiếu quyền sao? Chính mình có điểm nào kém hử?! Bình thường ra vẻ nhường hử một chút cũng không tính cái gì, vậy mà hử dám leo lên đầu gã ngời! Trận đánh lần trước đúng một tháng mới hết sừng!

Phi! Cái gì mà tinh anh chứ! Còn xem một tên nhà quê như bảo bối. Mà không để tao sống tốt, tao cũng sẽ làm mày đau tim!

Nghĩ tới cảnh Trang Nghiêm tự mình cắt ngón tay của tên nhà quê kia, Lý thiếu gia không nhịn được cười thành tiếng.

Người đang gặp may thì chuyện tốt đến liên tiếp. Vừa rồi còn nhận được điện thoại. Con đàn bà thú vị, còn không phải ca kỹ trong quán bar sao? Còn muốn làm cao với ta. Trên tiền này chỉ có tảng đá đập không bể, không có đàn bà không bị tiền đập bể!

Nhìn xem! Đưa một cái nhẫn kim cương, sáng nay lập tức gọi điện thoại, hẹn gã tối nay tới, nói cái gì mà bạn cùng phòng đi rồi, sợ ở một mình. Đúng là hết lý do mà!

Nhìn vào gương xịt nước hoa, Lý thiếu gia đang suy nghĩ xem làm sao trải qua một đêm mất hồn.

Tối đến, xe dừng trước một khu chung cư. Lý thiếu gia sửa sang lại đầu tóc chuẩn bị đi vào. Tên đàn em lái xe cũng theo sát phía sau gã.

Lý Tư Bình đá hử một cước : “Mày theo tao làm gì? Không có chuyện cho mày ở đây, lái xe đi! Sáng mai quay lại đón tao!”

Tên đàn em đành xoa mông rồi đi.

Lý Tư Bình ấn chuông cửa, cửa từ từ mở ra.

“Cưng ơi, anh đến đây.....”

Không đợi gã nói hết, một chiếc khăn tay mang theo mùi gay gay chụp lên mặt gã, mắt Lý thiếu gia đảo một vòng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chờ tới lúc Lý thiếu gia tỉnh lại, chỉ cảm thấy hạ thân vô cùng đau đớn. Mở to mắt nhìn, một thằng đàn ông to cao đen hôi đang đè trên người gã ra ra vào vào!

Lý Tư Bình thiếu chút nữa sợ tới mức lại bất tỉnh nhân sự. Chuyện này đối với gã rất quen a! Nhưng từ trước tới nay chỉ có gã làm vậy với người khác, đột nhiên lại trở thành nạn nhân, một điểm tâm lý cũng chưa chuẩn bị.

“Thao mẹ mày, mày làm gì đó!”

“Thao mày!” Đối phương đáp rất nghiêm túc.

Đây là một câu trả lời không có tí dinh dưỡng nào hết. Người bên giường lại vui vẻ cười ra tiếng.

Lý Tư Bình xoay người nhìn qua, Trang Nghiêm đang ngồi ghế, tay cầm V8 quay phim.

Nhìn một cái, Lý thiếu gia lập tức hiểu ra mọi chuyện!

“Trang Nghiêm! Thao mẹ mày, mày lại đi tìm người cường gian tao! Mày có còn lương tâm không hả?!”

Đạo diễn Trang vẻ mặt nghiêm túc nói : “Đừng nhìn ống kính, thả lỏng người, ánh mắt mê ly một chút!” Nói xong còn cố ý đưa ống kính lại gần đặc tả hình ảnh.

“Trang đại ca! Trang thiếu gia! Em sai rồi? Anh bảo hấn đứng dậy đi!” Họ Lý bắt đầu khóc nức nở .

“Sao có thể làm vậy được, tuy rằng chúng ta chỉ là dân nghiệp dư nhưng cũng phải có tinh thần nghề nghiệp a. Đến, lão tứ, dùng lực a. Mày xem Lý thiếu gia vẫn còn sức nói chuyện, hầu hạ như vậy mà coi được à!”

Lão tứ vừa nghe xong, dứt khoát ngoắc chân Lý thiếu gia qua đùi, bắt đầu liều mạng chạy nước rút. Tròng mắt Lý thiếu gia khê đảo, âm thanh cũng không tính khó nghe.

Trong lòng gã lúc này vừa hối hận lại vừa hận!

Hối hận chính là, đã sớm nghe nói Trang Nghiêm không phải người dễ chọc, nhưng gã vẫn nghĩ Trang Nghiêm chẳng qua chỉ là một thiếu gia ngang ngược, một thằng nhóc mới 19 tuổi thì có thể lợi hại như thế nào? Hiện tại gã mới hiểu, hấn chính là người không gì không dám làm a!

Hận chính là, giữa gã và hấn cũng coi như có quen biết. Không nhìn sư cũng nể mặt phật a. Gã không ngờ Trang Nghiêm lại hận gã đến mức làm ra chuyện như vậy. Ai ngờ hấn ăn miếng trả miếng a! Đúng là không có đạo đức mà!

Chờ giọng hát của gã vang tới mức cao nhất, quá trình lăn đi lăn lại cũng coi như kết thúc.

Trang Nghiêm vỗ vai lão Tứ nói :“Khổ cực rồi!”

Sau đó hướng Lý Tư Bình nói : “Ngài có cần xem lại hay không, có muốn xem so với băng của tôi, cái nào đặc sắc hơn không?”

Lý Tư Bình núp trong chăn, khóc giống như vợ bé.

“Đại ca, em sai rồi. Nể giao tình nhiều năm giữa hai chúng ta, anh tha cho em đi!”

“Cuộn băng này tao để lại cho mày, mày nhớ cất giữ cẩn thận, lúc rảnh có thể lấy ra xem tự sướng giải lao. Còn mấy cái khác, nếu để lộ chuyện ra ngoài, tao sẽ cho người chế thành CD-ROM sản xuất số lượng lớn, trên bìa đĩa ghi “Ngọc diện tiểu lang quân đại chiến hắc mao trường thương quái” (anh chàng mặt trắng chiến đấu với quái vật lông đen cầm thương dài .... Nghiêm ca, bí quá =. =||) Ha ha ha, đến lúc đó mày nhất định sẽ nổi tiếng lắm đó!”

Nói xong, Trang Nghiêm còn quan tâm kéo chần cho gã rồi mới quay người rời đi.

Lý Tư Bình nằm thẳng trên giường, vẫn không nhúc nhích, hai mắt đều toát ra vẻ ác độc! Việc này gã sẽ không để yên!

## 28. Chương 28

Những người sống trong hoàn cảnh đặc biệt sẽ có suy nghĩ đặc biệt.

Những người từ nhỏ đã phải sống nhịn nhục, khi làm việc thường lo trước lo sau.

Còn những người luôn thuận buồm xuôi gió, khi làm việc thường không nghĩ ngợi nhiều.

Trang Nghiêm là thiếu gia nhà giàu, từ nhỏ đến lớn gây ra họa cũng có người giúp hắn thu dọn, khiến hắn không biết cái gì gọi là đả kích.

Sau khi rời khỏi hiện trường cường gian, Trang Nghiêm cũng không biết đi đâu cho qua thời gian. Lãng nhãng với người khác, chắc chắn không thể nào. Không phải vì hắn sợ Tiểu Câu, chẳng qua là tạm thời ngoài nhóc thổ sản, với ai hắn cũng không có hứng thú.

Lái xe đến một quán bar quen thuộc, gọi bia, ngồi ở quầy bar buồn chán nhìn đám trai gái nhảy nhót. Có vài người quen biết tới chào hỏi, tất cả đều là bộ dáng muốn nói mà không dám.

Trang thiếu gia lạnh lùng nói : “Bộ nhà bọn mày có người chết à? Có gì nói mau lên!”

Người bị chửi liềm môi nói : “Thì ... Gã Lý Tư Bình nói, tối nay mời mọi người tới khách sạn Tinh Hoa ... “

Uống một hợp bia, Trang Nghiêm âm hiểm cười : “Chỉ sợ hắn không đi được, Lý ca bị trĩ rồi, không xuống giường được đâu.”

Mọi người nghe vậy trong lòng đều nghĩ : Tội nghiệp! Số hắn đen đủi rồi.

Có người hiểu chuyện bắt đầu nịnh nọt : “Tôi đã nói họ Lý chỉ giỏi khoác lác thôi mà, Trang thiếu gia sao có thể xin lỗi hắn chứ! Vậy mà hắn còn nói sẽ bắt tên nhà quê ... A!”

Lời nói còn chưa nói hết, người đã bị Trang Nghiêm nắm cổ áo nhấc lên.

“Mày nói cái gì? Hắn muốn bắt ai?”

“Hôm nay..... sáng nay, tôi thấy hắn bảo thuộc hạ đi theo thẳng nhóc nông thôn kia lên xe bus .... “

Trang Nghiêm cầm chìa khóa xe, như cơn gió xông ra ngoài.

Kỳ thật cũng không phải Lý Tư Bình có khả năng biết trước sự việc. Chỉ là gã sợ Trang Nghiêm nhất thời đổi ý, nên lúc đó mới lên phái người theo sau.

Bắt Trang Nghiêm cúi đầu không phải chuyện đơn giản, đương nhiên gã phải nắm chắc cơ hội, lên mặt một phen. Vì vậy một mặt phái người đi bắt Tiểu Câu, một mặt mở Hồng Môn Yến chờ Trang Nghiêm đến giờ sẽ giết gà lấy máu.

Nhưng Trang Nghiêm lại ngằm gài bẫy gã, Tiểu Câu giống như vật trút giận đưa tới cửa. Gã sẽ tra tấn thẳng nhóc như thế nào?

Trang Nghiêm ngay cả nghĩ cũng không dám.

Trên đường đi, hắn lái xe phóng như bay.

Còn chưa qua cổng thôn đã thấy một người tóc tai bù xù chạy ra. Nhìn kỹ, đúng là Ngô Việt. Trái tim Trang Nghiêm như bị ai bóp một cái. Hắn vội vàng xuống xe chặn Ngô Việt.

Ngô Việt nhìn chăm chăm Trang Nghiêm, luôn miệng nói : “Em trai tôi bị người ta bắt đi rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Bọn họ nói gì?”

“Cái gì cũng không nói, vừa vào phòng đã trói người, sau đó sẽ mang Tiểu Câu đi. Tôi cũng bị bọn họ trói lại, mãi mới cắt đứt được dây thừng ....”

Trang Nghiêm không còn tâm tình nghe những lời kể tiếp, vội nói : “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ đem Tiểu Câu về.” Xoay người muốn lên xe.

Ngô Việt theo sát phía sau hắn nói : “Tôi cũng đi!”

Nha đầu béo bình thường thấy Trang Nghiêm đều nói không ra lời, nhưng gặp chuyện liên quan tới em trai lại vô cùng cố chấp.

Trang Nghiêm không có thời gian dây dưa với Ngô Việt, đành để cô lên xe.

Muốn tìm bọn bắt cóc kỳ thật rất đơn giản, dù sao bọn chúng cũng không phải dân chuyên nghiệp. Mấy thứ liên quan tới Lý Tư Bình, chỉ cần nhờ người tra một chút là biết.

Gọi điện thoại cho một người bạn của Lý Tư Bình, gõ vài cái là biết gã có căn biệt thự ở ngoại ô, gần đây họ Lý thường xuyên tới đó làm mấy chuyện phạm pháp.

Đến nơi đã là 7 giờ sáng.

Trang Nghiêm kêu vài người phá cửa. Ngô Việt bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ run, có lẽ vì cô liên tưởng tới lão cha say rượu đập cửa, nhưng vẫn lấy hết can đảm theo sau bọn họ.

Vào phòng, người ở bên trong xông ra ngoài, bị thuộc hạ Trang Nghiêm chặn lại.

Trang Nghiêm không để ý tới lũ lâu la, xông thẳng vào phòng ngủ trong cùng.

Ngô Việt theo sau chỉ nghe thấy tiếng kêu thét ghê rợn : “Thao — mẹ — chúng — mày!”

Nhìn qua vai Trang Nghiêm, Ngô Việt thấy em trai mình đang nằm trên sàn, nửa người dưới trần truồng, máu chảy ra đọng trên đất đã hóa thành màu đen. Ngoại trừ máu, trên người Tiểu Câu còn có chất lỏng màu trắng.

Ngô Việt không biết Tiểu Câu gặp phải chuyện gì, nhưng Trang Nghiêm biết rõ.

Tiểu Câu của hắn! Lúc nào cũng như chú lừa nhỏ bướng bỉnh vênh lỗ tai, dậm chân, không nghe lời người khác, hiện tại lại hôn mê bất tỉnh giữa vũng máu!

Một lũ súc sinh!

Hai mắt Trang Nghiêm đều biến thành màu đỏ, gân xanh trên cổ cũng hiện rõ mồn một.

Lý Tư Bình ở trong phòng luống cuống trốn sau người tên thuộc hạ, đến lúc này vẫn giả vờ kiên cường nói : “Ta ..... từ nay chúng ta coi như huê!”

Trang Nghiêm thuận tay cầm cái ghế ném thẳng về phía hai người, gã thuộc hạ đập người vào góc bàn, hôn mê bất tỉnh, chỉ còn lại Lý Tư Bình hứng trọn cơn giận của hắn.

Người ngoài phòng rất biết điều, khóa cửa phòng lại, đỡ để họ Lý chạy ra.

Trang Nghiêm giống như đầu vô đầu! Ban đầu là cầm ghế, chai rượu đập, sau đó chỉ dùng nắm tay, vẫn chưa hả giận, nắm tóc họ Lý đập đầu vào tường.

Vừa mới bắt đầu, họ Lý kêu la giống như mổ heo, về sau âm thanh ngày càng yếu đi. Ngô Việt vẫn ngồi một bên ôm em trai thấy không ổn, lớn tiếng hô : “Đừng đánh! Mau dừng tay!”

Có lẽ Trang Nghiêm hóa điên rồi, vẫn liên tục đánh vào người Lý Tư Bình.

Ngô Việt dứt khoát nhào tới ôm chặt lấy Trang Nghiêm.

Người trên mặt đất lúc này đã là một đồng bị thịt máu me be bét. Trang Nghiêm dần tỉnh táo lại, giờ chân đá thử, không có phản ứng, lại đặt ngón tay dưới mũi, người đã tắt thở.

Trang Nghiêm hoàn toàn tỉnh táo. Lần này gây ra họa lớn rồi — là tội giết người.....

Chờ đến lúc Tiểu Câu tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Canh giữ trước giường bệnh không phải Trang Nghiêm, cũng không phải chị, mà là cảnh sát. Thấy Tiểu Câu tỉnh liền dùng ngữ điệu lạnh như băng xét hỏi vụ án.

Tiểu Câu có cảm giác bị gạt.

Sau đó vài vị bác sĩ tới, nói cái gì pháp y đến kiểm tra miệng vết thương.

Tiểu Câu nổi giận, chỗ bị thương trên người cậu sao có thể để người khác nhìn thấy? Nhưng mấy người bác sĩ kia lại nói cậu phải hợp tác để điều tra vụ án.

Chờ đến khi kiểm tra toàn bộ vết thương cậu, qua ánh mắt của nhóm bác sĩ, Tiểu Câu nhận thấy có điểm bất thường.

Mặc quần áo xong, chôn mình trong chăn. Cậu từ chối nhớ lại tình cảnh tối đó, yêu cầu của đám cảnh sát kia chẳng khác nào muốn cưỡng gian cậu lần thứ hai.

Tiểu Câu bất an chờ Trang Nghiêm tới đón mình.

Vết thương rất nghiêm trọng, không thể xuống giường. Tiểu Câu da mặt mỏng, muốn đi vệ sinh cũng không dám làm phiền tới mấy cô hộ sĩ. Vài ngày trôi qua nhưng vẫn không có ai tới tìm cậu.

Sau đó luôn có vài hộ sĩ tới nhìn cậu chỉ trỏ. Trong lòng Tiểu Câu rất buồn, cậu đã không còn là Tiểu Câu sạch sẽ trước kia, Trang Nghiêm ca nhất định không muốn cậu nữa. Nghĩ vậy, trong lòng lại cảm thấy đau đớn.

Gọi hộ sĩ, nhờ cô ấy giúp liên lạc với chị mình. Hộ sĩ nghe vậy, ánh mắt lại càng kỳ quái.

Rốt cục, Tiểu Câu cũng biết được đáp án.

Hộ sĩ đưa tờ báo cho Tiểu Câu.

Trên trang đầu tờ báo, theo thường lệ ghi tiêu đề gây chú ý hấp dẫn độc giả — Em trai bị người ta cưỡng dâm, chị gái chính tay đâm kẻ thù!

Còn có một tấm ảnh một cô gái bị còng tay, tuy phần mắt bị làm nhòe, nhưng Tiểu Câu liếc qua đã nhận ra đó chính là chị mình — Ngô Việt!

Tiểu Câu trừng mắt đọc bài báo. Có thể đọc, nhưng cậu lại không hiểu bọn họ muốn nói gì.

Chị cậu sao có thể giết người?

Ai làm ơn tới giải thích giúp cậu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như đây đều là thật sự, liệu chị cậu có bị xử bắn không?

Ai có thể đến giúp cậu đây?

Tiểu Câu chỉ có thể nghĩ đến Trang Nghiêm. Dùng điện thoại bệnh viện gọi tới số Trang Nghiêm, chỉ nghe tiếng thông báo tự động.

Bất chấp vết thương trên người, Tiểu Câu làm ầm ĩ đòi ra viện, cậu phải đi thăm chị. Cậu muốn hỏi rõ, trong lúc mình hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

## 29. Chương 29

Ngồi trong phòng thăm, chị cậu trông thật mệt mỏi. Thấy cậu tới thăm, ánh mắt mới sáng lên đôi chút.

Tiểu Câu ngồi trước mặt chị, lại không biết nên hỏi từ đâu.

Ngược lại Ngô Việt lại là người mở lời : “Vết thương của em đã khỏi chưa? Sao lại xuất viện?”

“Chị ... thực sự giết người sao?”

Ngô Việt thần sắc phức tạp nhìn em trai mình : “Tên súc sinh đó còn không bằng heo chó! Chết là đáng đời!” Xem ra cô đã biết Tiểu Câu gặp chuyện gì.

Tiểu Câu không được tự nhiên xoa xoa mặt bàn, chỉ hận không thể xát thùng mặt bàn. Mặt mũi đàn ông của cậu coi như mất hết! Trong lòng hỗn loạn, chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui xuống. Nhưng trước khi chui vào, nhất định phải hỏi rõ mọi chuyện.

“..... Hôm đó chị làm sao tìm được em?”

“Là Trang Nghiêm tìm được em.” Nhắc tới tên Trang Nghiêm, khuôn mặt của nha đầu béo lại đỏ ửng.

“Vậy sao chị lại đánh chết người?” Vừa nhắc tới chuyện này, chị cậu lại im lặng.

Ngô Việt trời sinh không biết nói dối, Tiểu Câu vừa nhìn mặt chị đã biết trong chuyện này nhất định có ẩn tình.

Tiểu Câu rất tức giận, con mẹ nó, sao họ có thể làm vậy? Để tránh tiếng xấu liên bất người khác chịu tội thay?

Trước khi đến đây, Tiểu Câu đã đến cục cảnh sát hỏi thăm. Họ Lý chết vì bị người khác đánh đập dã man, xương sườn chọc vào phổi. Ngô Việt tuy béo, thoát nhìn rất khỏe, nhưng đều là mỡ, hơn nữa chưa từng đánh người bao giờ, từ nhỏ đến lớn bị người khác trêu chọc đều ôm đầu chạy về nhà.

Nếu người không phải do chị cậu đánh chết, vậy thì là ai?

Tiểu Câu nghĩ đi nghĩ lại, toàn thân đột nhiên đổ mồ hôi lạnh. Không biết nặng nhẹ, ra tay hung ác, có thể khiến chị cậu cam tâm chịu tiếng xấu thay, ngoại trừ Trang Nghiêm còn có ai!

“Có phải là do Trang Nghiêm làm không?!”

Ngô Việt luống cuống, ánh mắt lo sợ liếc người cảnh sát đứng sau lưng.

“Em nói bừa gì thế! Người là do chị đánh chết!”

“Chị! Chị không thể đứng ra gánh tội thay người ta, chị có biết giết người phải đền mạng không hả?”

Ngô Việt nhìn Tiểu Câu nói : “Tiểu Câu, chúng ta phải biết đền ơn ... Chuyện nhà mình, không cần phải kéo người ngoài..... Nghe nói pháp viện có thể chỉ phán chị tội ngộ sát, nhiều lắm là vài năm sẽ được ra tù.”

“Chị nghe ai nói?”

Chị cậu lại không nói.

Tiểu Câu nhìn chỉ muốn sôi máu : Bà chị ngốc, chuyện này đâu dính dáng gì đến chị! Cho dù Trang Nghiêm vì em mới giết người thì người gánh tội thay cũng không phải là em! Trang Nghiêm là thủ phạm, phải làm sao bây giờ? Mình có thể trơ mắt nhìn anh ấy vào tù sao! Trang Nghiêm ca, anh chết đi đâu rồi? Hiện tại em không biết phải làm gì hết!

Bất quá, nghi hoặc trong lòng Tiểu Câu không duy trì lâu. Mới ra khỏi nơi thăm phạm nhân, Tiểu Câu đã thấy một chiếc xe cao cấp có rèm che đậu trước cửa, từ trên xe đi xuống là một nam một nữ, người phụ nữ chính là mẹ của Trang Nghiêm. Bà nhìn thấy Tiểu Câu, ngây ra một lúc rồi mới giật mình, quay lại nói với người đàn ông đi cùng, “Luật sư Vương, ông cứ đi vào trước đi, tôi có chút chuyện.”

Nói xong, quay về phía Tiểu Câu nhẹ gật đầu : “Cậu bé, lên xe đi. Ta có vài lời muốn nói .....”

—————tượng gỗ là phân cách tuyến—————

Đã nói những gì, dường như rất lâu, nội dung rất nghiêm trọng, không thích hợp cho sự phát triển não bộ. Trải qua thời gian dài, phần lớn đều đã quên.

Chuyện cũ trước kia không khác gì một giấc mộng.

Ngủ thẳng cánh tới 5 giờ chiều, tỉnh dậy vẫn không mở nổi mắt. Một lát sau, đồng hồ báo thức reo vang, Tiểu Câu lười biếng bò ra khỏi chăn, không muốn đứng dậy cũng không được, bao tử réo âm ỉ rồi.

Mở tủ lạnh, cơ bản không có gì ăn được.

Cậu nhìn sang điện thoại, con mẹ nó, sao không có thằng ngốc nào gọi điện cho mình, xem ra tiền cơm hôm nay không tiết kiệm được rồi.

Từ tủ quần áo lấy ra một bộ vét màu sáng, bên trong mặc áo sơ mi màu hồng, trên mặt đánh phấn xịt nước hoa, phòng chừng người đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi thức tình trên người.

Người trong gương đầy vẻ phong tình, rốt cuộc không còn nhìn ra dáng vẻ quê mùa lúc trước, ngay cả cặp mắt nhỏ, nhờ trào lưu Hàn gần đây cũng được người ta tâng bốc thành “ánh mắt câu hồn đoạt mệnh”.

Tiểu Câu nhìn gương nghĩ : Qua vài năm, liệu có một môi sứt răng hô không nhỉ? Có lẽ đến lúc đó mình cũng như vậy, ai bảo mình là con người cầu tiến, luôn phục vụ chu đáo.

Vừa ra tới cửa chính, tâm trạng thoải mái khi vừa tỉnh ngủ lập tức tan thành mây khói.

Một chiếc BMWs màu bạc chắn ngang cửa. Cửa kính hạ xuống, lộ ra một cái mặt trắng cùng màu với bộ vét. Thấy Tiểu Câu đi ra, hất cằm, ý bảo cậu lại gần.

Tiểu Câu không có biện pháp, đành phải tới gần xe : “Thật trùng hợp nha, lại gặp cậu ở đây, lúc ngủ tôi còn mơ thấy cậu đó!”

Vét trắng cười lạnh : “Bình thường người nằm mơ thấy tôi đều không gặp được chuyện tốt.”

Tiểu Câu thăm nghĩ : A, hóa ra mày là ôn thần.

Nhưng trên mặt lại bày ra nụ cười quyến rũ, mí mắt nói : “Muốn dọa tôi à? Đẹp trai giống như cậu có thể giết người đó! Cho dù như vậy, tôi cũng cam tâm tình nguyện chết vì cậu ..... “

“Mau thu lại bộ dáng bất nam bất nữ đó đi. Vừa nhìn đã khiến toàn thân nổi sảy.”

Tiểu Câu ngưng cười. Mày này, muốn ông mày cười còn phải trả tiền đó. Đúng là đồ chết tiệt, cần ông mày lại còn ra oai.

Chờ Tiểu Câu lên xe, lái xe chạy về hướng đường cao tốc.

Vét trắng không nói câu nào, Tiểu Câu cũng không lên tiếng. Phong cảnh ngoài cửa sổ trôi vùn vụt về phía sau, Tiểu Câu lơ đãng nhìn ra ngoài.

“Ngô Tiểu Câu, Ngô Câu, hình như là một thanh bảo kiếm thời thượng cổ. Dùng cho anh đúng là phí cả cái tên hay.” Vét trắng đột nhiên nói chuyện.

Ngây ra một lúc, Tiểu Câu mới nhận ra tên kia đang nói mình. Từ nhỏ đến lớn không có mấy người gọi tên đầy đủ của mình, đột nhiên có người nói, nhất thời không phản ứng kịp.

“Mẹ của tôi đặt, có lẽ bà cũng không ngờ tôi lại có tiền đồ như vậy, mới đặt cái tên này.”

“Có biết tôi muốn mang anh đi đâu không?”

Tiểu Câu nở nụ cười : “Không phải là tới gặp Trang Nghiêm sao? Đoán là cậu và anh ta có xung đột, muốn dẫn tôi tới chọc tức anh ta.”

Vét trắng lúc này mới nhìn cậu một cái : “Xem ra anh cũng không phải đồ ngốc.”

Được người ta khen, Tiểu Câu trong lòng rất cao hứng : “Đúng vậy! Tôi thà bị coi thường, cũng không muốn vờ ngốc!”

Cậu lại nói tiếp : “Cậu yên tâm, chỉ cần trả tiền, tôi sẽ coi mình như cục shit, chọc anh ta tức chết!”

Có lẽ vết trắng rất giỏi tư duy, vừa nghe Tiểu Câu nói vậy đã cảm thấy buồn nôn, dịch người cách xa Tiểu Câu một chút.

Dòm biểu tình nhìn Tiểu Câu “thỉ mang tới Bắc Kinh vẫn là thỉ”, ngược lại khiến cậu rất đặc ý.

Trong lòng Tiểu Câu không khỏi cười trộm : Đáng đời đồ sạch sẽ, tao chọc mày tức chết trước!

### 30. Chương 30

Nhìn biển báo trên đường cao tốc, xe đã ra khỏi thành phố B. Chạy hơn một giờ, sang tới thành phố lân cận.

Xe chạy tới khách sạn lớn giữa trung tâm thành phố, từ xa đã có thể trông thấy cổng vòm, phía dưới là tường hoa hồng trắng ghép thành dòng chữ “Tiệc cưới của Trang tiên sinh và Nhâm tiểu thư”. Phía dưới còn có một dòng chữ tiếng anh, có lẽ hai người kết hôn ở nước ngoài, có bạn bè nước ngoài tới tham gia.

Tiểu Câu chớp chớp đầu lưỡi, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt, nhìn xem người ta thật có tiền, trong mùa kết hôn vẫn có thể chiếm cả một tầng khách sạn xa hoa như vậy, có lẽ bữa tiệc đã kéo dài cả ngày, đến tối vẫn còn chưa tan, thực trâu bò a!

Khác xa với đám cưới dân nghèo, ba bốn nhà mở tiệc cưới trong tiệm cơm, khách khứa đến ăn giống như ăn cướp, đến giờ sẽ bị người bán hàng đuổi đi. Có người uống rượu mừng cả nửa buổi, ngẩng đầu thấy cô dâu chú rể mới phát hiện mình ăn sai tiệc.

Bước xuống xe, Tiểu Câu sửa lại cổ áo. Được! Bữa cơm này không thể bỏ qua a!

Đi vào trong khách sạn, một bức ảnh cưới to đùng chắn phía trước. Thừa dịp người phục vụ kiểm tra thiệp mời, Tiểu Câu nhìn kỹ người đàn ông trong bức ảnh. Ân! Không sai, mũi ra mũi, mắt ra mắt, đáng vẻ tuấn tú lịch lãm. Nhìn thể nào cũng là tinh anh, cô dâu trẻ bên cạnh vẻ mặt sáng lạn hạnh phúc như đóa hoa.

Chiêm ngưỡng hết vẻ đẹp của hai người, Tiểu Câu đi theo vết trắng vào đại sảnh. Mắt nhỏ lướt qua đám đông một lượt, a! Người quen không ít a! Xem ra chỉ cần là người có máu mặt đều tụ tập ở đây cả. Có người nhắc thấy Tiểu Câu liền lui ra sau cột trụ, có lẽ vừa trốn vừa nghĩ : Người như vậy sao lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Câu sẽ không vui mừng chạy qua bắt chuyện, mấy người trốn cái gì a! Muốn tôi đổ nước bẩn cũng phải trả tiền đó!

Tiệc rượu cũng đã bắt đầu, đại sảnh đã bố trí rất nhiều rượu và thức ăn. Mọi người chỉ còn hứng thú nói chuyện khiêu vũ. Khó có dịp tầng lớp thượng lưu lại tụ tập đông đủ như vậy, tất cả đều bắt lấy cơ hội giao tiếp làm quen.

Tiệc cưới này không chỉ để chúc mừng, còn nồng nặc mùi chính trị và làm ăn.

Tiếng âm nhạc vang lên, mọi người đều tản ra, nhảy đầu tiên tất nhiên là đôi vợ chồng mới cưới. Cùng đi chuyển, nhẹ nhàng khiêu vũ. Vết trắng dắt Tiểu Câu tới trước mặt đám người vây xem.

“Tiếp theo phải nhìn biểu hiện của anh.” Nhỏ giọng nói, tay lại dùng sức, Tiểu Câu bị đẩy vào trong.

Giữa sàn nhảy, một đôi giai lữ vốn đang nhảy rất đẹp, đột nhiên nhảy ra một người thứ ba, tất cả mọi người lại càng hoảng sợ.

Nhất là chú rể trông thấy Tiểu Câu chẳng khác gì thấy người ngoài hành tinh, con mắt tròn thật lớn, có cảm giác làm hỏng mỹ quan.

Điều kỳ lạ khiến mọi người kinh ngạc lại diễn ra ở giây kế tiếp, chính là biểu hiện của chú rể. Ung dung buông cô dâu, đi tới trước mặt Tiểu Câu. Không đợi Tiểu Câu rơi nước mắt, hắn đã ôm Tiểu Câu vào lòng.

“Anh em tốt, cuối cùng em cũng tới tham gia lễ cưới của anh!” Nói xong ôm cổ Tiểu Câu đi lên lầu.



Tôi thao! Tôi đây còn làm bộ cái gì! Tiểu Câu muốn hét, nhưng bàn tay trên cổ dùng sức quá lớn, cậu muốn thở cũng khó khăn, hét cái rầm!

Bị bắt lên lầu hai, có mấy người vẫn còn đang thay quần áo, chú rể chọn một phòng, “cạch cạch” đóng cửa khóa lại.

Vừa xoay người, vẻ mặt “tha hương gặp cố tri” lập tức biến mất.

Năm năm sau, Trang Nghiêm gặp lại Tiểu Câu, câu nói thứ hai lại là câu nói quen thuộc kia : “Em tới đây làm gì?”

Tiểu Câu nghiêm mặt nói : “Tôi đây bán hạt dẻ.”

Trang Nghiêm hung dữ nhìn chằm chằm Tiểu Câu, mạnh mẽ ôm chặt Tiểu Câu vào ngực, giống như muốn bóp nát xương cốt toàn thân cậu, dùng hết sức cọ xát. Môi mím chặt, nóng bừng, hàm răng sắc bén ra sức cắn xé.

Tiểu Câu nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng lặp lại : “Ông mày thà bị coi thường, cũng không muốn giả ngốc!” Móng tay đã bấm cả vào thịt.

“Năm năm! Không có anh, em sống rất tốt nhỉ!”

“VẬY còn phải xem, ai thiếu ai thì không thể sống a!”

Mắt thấy Trang Nghiêm muốn cởi quần mình, Tiểu Câu lãnh đạm nói một câu : “Hôm nay là ngày đại hỉ của anh, chúng ta làm vậy thích hợp sao?”

Trang Nghiêm tát cậu một cái, xuống tay không hề lưu tình, mặt rất như phải bồng. Người bị ghì xuống đất, Tiểu Câu nằm im chờ cảm giác tê dại qua đi, lại chậm rãi thả bom.

“Anh có mang bao cao su không? Cả năm rồi tôi chưa đi kiểm tra đâu!”

Tay Trang Nghiêm thoáng dừng lại, có lẽ là không hiểu ý lời nói của cậu.

Tiểu Câu từ túi cái áo bị Trang Nghiêm kéo rách lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Trang Nghiêm.

“Tôi đang làm việc trong hộp đêmHavana, ông chủ Trang có rảnh nhớ đến chiếu cố nha!”

Tơ máu chậm rãi bò lên mắt Trang Nghiêm, cánh tay cầm danh thiếp bắt đầu phát run.

Tiểu Câu nghĩ : Năm đó lúc hắn giết người, có phải vẻ mặt cũng giống như vậy?

“Tao thao con mẹ mày! Con mẹ nó, mày lại đi bán mông!”

Thấy Trang Nghiêm muốn kích động, Tiểu Câu vẫn bình thản nói : “Anh đứng dậy trước đã, gần đây phía dưới rất ngứa, không khéo lại mắc bệnh đường sinh dục.”

Trang Nghiêm bắt đầu có cảm giác muốn tìm dây thừng siết chết Tiểu Câu.

Đúng lúc đó thì có người gõ cửa. Trang Nghiêm nhanh chóng tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi : “Là ai?”

“Là tôi! Bên trong đang bận nhỉ?”

Vừa nghe giọng chính tà khó phân đã biết là vét trắng.

Trang Nghiêm cau mày suy nghĩ! Có lẽ đang tìm cách che dấu hiện trường.

Vét trắng cười ra tiếng : “Mở cửa đi, tôi biết các người không mặc quần!”

Trang Nghiêm quay đầu lại trừng mắt liếc Tiểu Câu, sau đó đứng dậy mở cửa.

## 31. Chương 31

Trưng ra bộ mặt tươi cười không rõ ý tứ, vết trắng ung dung đi vào, nói :

“Lâu ngày gặp lại, các người muốn nói lại tình xưa cũng là lẽ thường tình, không cần để ý đến tôi.”

Trang Nghiêm điềm tĩnh ngồi xuống ghế salon.

Trong phòng chỉ còn Tiểu Câu áo không đủ che thân quỳ rạp trên mặt đất. Tiểu Câu thầm nghĩ : Tôi thành như vậy, Lý thiếu gia cậu không thể chê tôi lười việc a!

“Cậu muốn gì?” Trang Nghiêm hỏi gã.

Vết trắng ngồi xuống ghế, đối diện với Trang Nghiêm, nói : “Xin tự giới thiệu, tôi là Lý Tư phàm, là em trai của Lý Tư Bình.”

Tiểu Câu ngoài ý muốn mở to hai mắt nhìn, đây là oan hồn tìm tới cửa sao!

Kỳ thật, khí chất, tướng mạo của Lý Tư Phàm đều khác hẳn anh trai gã. Tuy gã cũng rất biến thái nhưng từ đầu tới chân đều toát ra sự ưu nhã của giới thượng lưu, còn thằng anh lưu manh của gã lại là phường vô lại chính cống.

Trang Nghiêm không nói chuyện, chỉ có lông mày hơi nhíu lại. Thời gian năm năm khiến hấn càng thêm trầm ổn, tuy gặp lại Tiểu Câu nên hơi mất bình tĩnh, nhưng không còn tuổi trẻ bồng bột nữa.

“Năm năm trước trong nhà ta đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, làm cho người nhà ta rất đau khổ. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, Trang thiếu gia lại đột nhiên sang Anh, nếu không vì chuyện kết hôn, có lẽ ngài sẽ không trở về. Không biết hai chuyện này có liên quan tới nhau không?”

Trang Nghiêm vẫn không đổi sắc mặt, nói : “Nói chuyện chính đi!”

Lý nhị thiếu gia mỉm cười; “Trang Nghiêm, hai nhà chúng ta cũng coi như có quen biết. Có một số việc, người lớn chỉ có thể nén giận bắt tay nhau, nhưng trong lòng tôi và anh đều hiểu rõ, chuyện này không phải chỉ tìm người chịu tội thay là xong được.”

Tiểu Câu bắt đầu đứng dậy phủi quần áo, cảm thấy bốn chữ “người chịu tội thay” thật khó nghe.

“Sau đó?” Trang Nghiêm mở miệng đáp, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tiểu Câu đang nhích tới nhích lui.

“Tôi gần đây rất tuân thủ pháp luật, nên không thể nợ máu phải trả bằng máu, nhưng nỗi đau mất anh rất khó biến mất ... “

Trang Nghiêm rút cuộc cũng liếc mắt nhìn Lý Tư Phàm : “Cậu có thể tìm cơ khác được không? Tôi sắp không nhịn nổi cười rồi! Cậu từ nhỏ đã nổi danh là không để người khác vào mắt, sao hôm nay lại có hứng chơi trò tình nghĩa vậy? Mẹ cậu luôn đau đầu chuyện thừa kế tương lai, mấy năm gần đây rốt cuộc đã có thể ăn ngon ngủ yên, không phải sao?”

Tiểu Lý đồng chí nở nụ cười, lúc này không có vẻ tự tiểu phi tiểu nữ (bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười), thoạt nhìn rất dễ khiến người khác động lòng.

“Tôi không phải Lý Tư bình. Chúng ta cùng nhau lớn lên, tính tình của tôi anh hẳn đã biết rõ. Tôi nhắc lại một lần nữa : Anh tôi chết, tôi rất đau lòng.”

“Vậy phải làm sao thì cậu mới vui?”

“Nghe nói trong cửa hồi môn của vợ anh có một bệnh viện.”

“Thao, há miệng to thật! Bệnh viện này có thiết bị tốt nhất nước, còn mất một khoản lớn mời các chuyên gia hàng đầu nước ngoài về. Cậu muốn để làm gì?”

“Cứu người!”

Một tiếng cười hi, bốn con mắt cùng bắn về phía Tiểu Câu. Tiểu Câu vội cúi đầu nắm cạp quần, im miệng là được rồi chứ? Ai bảo chuyện đó làm tôi buồn cười!

“Vết trắng cầu ân” nói tiếp : “Đương nhiên muốn anh nhổ ra miếng thịt béo trong miệng, chỉ dựa vào tình cảm thì không đủ. Tôi không phải là loại ép buộc người khác, chỉ cần anh nhượng lại bệnh viện đó cho tôi, ân oán giữa hai nhà chúng ta xem như xóa bỏ, thứ này tặng anh làm lễ vật.”

“Thứ này” chính là chỉ Tiểu Câu. Nghe vậy sao cậu có thể mặc kệ.

“Lý thiếu gia, không phải nói bao tháng sao? Từ lúc nào đổi thành bao thân vậy?” Thao con mẹ mày! Xem ông mày là thịt bằm sao? Ép người quá đáng!

Lại đổi thành Trang Nghiêm cười mà trong lòng không cười, ánh mắt nhìn Tiểu Câu đặc biệt ác độc, “Cậu dựa vào cái gì cho rằng một con vịt có thể đổi lấy một bệnh viện chứ?”

Tiểu Lý đứng dậy, phủi một đám bụi vô hình nào đó trên quần, cúi đầu suy nghĩ một lát mới nói : “Đúng vậy, vừa vặn tối mai có đoàn du lịch Nhật Bản đến chơi, người Nhật Bản rất thích hoạt động tập thể, đến lúc đó để họ thay phiên chơi chết anh ta, đỡ làm người khác chướng mắt!”

Nói xong liền mang Tiểu Câu đi, Trang Nghiêm vẫn không nhúc nhích, vẽ mặt thâm trầm ngồi lại trong phòng.

Ra đến cửa khách sạn, Tiểu Câu hi hi ha ha nói : “Lý thiếu gia, nhiệm vụ của tôi cũng coi như hoàn thành rồi, cậu cứ về trước đi, tôi còn có chút việc, không dám làm phiền cậu!”

Lý Tư phàm dùng khoe mát mắt liếc Tiểu Câu : “Lỡ tai hỏng rồi hả? Ngày mai đi với tôi tiếp Nhật đoàn!”

Nếu là bình thường, Tiểu Câu nhất định sẽ bội phục gã : Nói được làm được, đúng là trang hảo hán!

Nhưng hiện tại Tiểu Câu rất tức giận, cậu chỉ làm ra chuyện tổn hại nhân cách, còn chưa đủ mặt dày làm ra lợi chuyện tổn hại quốc cách như vậy! Con cháu họ Lý toàn là lũ không có lỗ đ\*t!

Xoay người muốn chạy, lái xe và vệ sĩ lập tức chặn lại, sau đó đem cậu nhét vào xe.

“Kỳ lạ, theo lý thì Trang Nghiêm hẳn phải cảm thấy có lỗi với anh, nhưng hôm nay nhìn thế nào vẫn thấy hắn rất hận anh?” Lý Tư Phàm tự lẩm bầm

Tiểu Câu bị đá vào xe, cuộn người lại. Cúi đầu xoa bụng : Có lỗi? Ai nói những lời này nhỉ?

A! Nghĩ ra rồi. Là mẹ Trang Nghiêm!

Lúc ấy, Tiểu Câu đứng ở bên ngoài phòng bệnh, qua cửa kính nhìn Trang Nghiêm băng bó toàn thân chẳng khác gì xác ướp. Cậu tuyệt đối không nghĩ tới người cậu tìm đủ mọi cách liên lạc lại đang nằm trên giường bệnh. Ông già Trang Nghiêm nghe thằng con quý tử gây ra họa lớn, không thêm nói một câu, từ Bắc Kinh về tới liền đích thân dạy cho thằng con một trận nên thân. Nếu không sao lại là cha con! Đều là ra tay độc ác, không biết nặng nhẹ. Dù là Trang Nghiêm cũng bị đánh bầm dập, đến giờ vẫn không đứng dậy nổi.

Mẹ Trang Nghiêm cũng đoán được Tiểu Câu và con mình có chuyện gì. Cố nén cảm giác chán ghét mà nói với cậu :

“Tiểu Câu, cháu không có lỗi với nhà chúng ta sao? Nghiêm Nghiêm vì ai mà biến thành thế này?”

Mặt dán vào kính thủy tinh, Tiểu Câu im lặng khóc. Tôi có lỗi với ai đây!

Trang Nghiêm vì mình mà giết người, chị mình vì mình mới phải vào tù, cha Trang Nghiêm vì mình mới đánh con ông gần chết.

Sống thật ra trò a, nợ nào không nợ lại nợ cái mông a!

Tiếp đó, mẹ Trang Nghiêm dùng lời nhỏ nhẹ nói kế hoạch tương lai của Trang Nghiêm, nhà họ đã chuẩn bị như thế nào, đột nhiên tai họa lại ập đến quấy rầy. Trang Nghiêm không đáng cũng không thể vào tù!

May là Ngô Việt hiểu chuyện nguyện ý đứng ra gánh tội thay. Trong Lý gia cũng chỉ có cha Lý Tư Bình đau lòng vì cái chết của hắn, ngoài ra không có ai đau lòng. Nên chỉ cần đền bù thỏa đáng, không làm mọi người khó xử, Lý lão gia cũng cho qua chuyện này.

Mẹ Trang Nghiêm lo liệu mọi thứ, tăng thêm người chủ động phối hợp, mọi chuyện cũng coi như êm xuôi, Tiểu Câu lại đột nhiên đòi xuất viện làm loạn, bảo sao mẹ Trang Nghiêm lại không vội.

Tiểu Câu lau nước mũi : “Người nào làm người đó chịu! Cháu sẽ gánh tội thay, bác thả chị cháu ra đi!”

“Cháu đúng là khờ dại! Lúc đó cháu còn đang hôn mê bất tỉnh, sao có thể đánh chết người? Hơn nữa chúng cứ ở hiện trường đều đầy đủ, giờ muốn phản cung là chuyện không thể!”

“Các người đừng ép người quá đáng! Chị tôi không liên quan đến việc này!”

“Chị cháu đứng ra tự thú, thái độ tốt, lại còn có nguyên nhân sự việc, quan tòa đã xử phạt nhẹ, sau này còn có cơ hội giảm thời gian chịu phạt. Chúng ta sẽ không để chị cháu phải nhiều khổ sở.”

Dừng một chút, lại nói tiếp : “Còn có, nếu cháu thật sự thương Trang Nghiêm, thì đừng gặp lại nó nữa! Hai người đàn ông ở cùng một chỗ vốn không có kết quả.”

Nói xong, mẹ Trang Nghiêm từ trong túi lấy ra một chiếc thẻ tín dụng : “Đây là 50 vạn, xem như là chúng ta đền bù cho hai chị em cháu.”

Tiểu Câu trừng cặp mắt nhỏ đỏ ngầu nói : “Chị của tôi không bán!”

Pháp viện tuyên án Ngô Việt cố ý giết người, tội danh thành lập, bỏ tù 15 năm.

Tiểu Câu đến thăm, nói với chị : “Chị, nhà họ đưa tiền, em không lấy.”

“Ừ, chúng ta vốn không phải muốn tiền của họ.” Ngô Việt vào tù thì gầy đi không ít.

“Nhưng chị yên tâm đi, em sẽ đi làm kiếm tiền, chờ chị ra tù, em sẽ trả hết món nợ này cho chị!”

Làm trai bao thì có gì khổ? Chỉ những lúc bị đàn ông đè lên người, Tiểu Câu mới thấy lòng mình yên lặng. Tiểu Câu tự chế tạo một “nhà tù” cho mình, ngăn ngor ở trong đó 5 năm.

## 32. Chương 32

Gian phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ, cửa sổ còn có song sắt. Vì là nhà kho, trên đất vương vãi đinh, búa ... mùi trong phòng cũng rất khó ngửi.

Tiểu Câu dựa vào thùng nước nghĩ cách. Xem ra Lý Tư Phạm đang chuẩn bị chính chết cậu.

Bình thường giờ này Tiểu Câu đang ăn no uống say, chơi vui vẻ. Nhờ phúc của họ Lý, giờ lại có nửa ngày nhàn nhả.

Tựa vào bờ tường nhiễm hơi nước, khuôn mặt Trang Nghiêm chậm rãi hiện lên trong đầu.

Con sói to lớn lên cao lớn thêm không ít.

Năm năm này cũng không uống phí, đi Anh dút thêm một lớp vàng, cưới một người vợ xinh xắn, nghe họ Lý nói, nhà dâu còn rất có tiền.

Đúng là khiến người khác ghen tị muốn chết!

Nhưng Tiểu Câu cậu cũng không kém, cũng coi là người có tiếng trong đám khách làng chơi. Số tiền trong sổ tiết kiệm cũng đủ mua một căn nhà cho chị cậu, rồi mở một cửa hàng nhỏ.

Mua ở đâu? Trong thành sao? Không được! Người thành phố đều thành tinh hết rồi, trong ngực người nào cũng giấu cục gạch, chờ thời cơ đập đầu người khác ăn thịt.

Vẫn là ở nông thôn tốt hơn..... Không thể về quê được, nếu không nguyên nước miếng của mọi người cũng khiến hai chị em cậu chết đuối ... Trước đây cậu đã nói mật mã tài khoản cho chị cậu biết, ngay cả thẻ tín dụng cũng là dùng thân phận của chị cậu để mở tài khoản ...

Nghĩ đi nghĩ lại, còn cười thành tiếng, làm bảo vệ canh cửa giật mình.

“Có cái gì vui mà cười hả? Bị đánh tới hồ đồ rồi sao?”

Tiểu Câu đưa tay ra đấm lưng, bộ dạng kỳ quái nói : “Tôi đã rửa mông sạch sẽ, sẵn sàng tiếp khách!”

Bảo vệ há hốc miệng nửa ngày mới giong ngón cái : “Mày đúng là đồ không biết xấu hổ!”

Đoàn khách Nhật Bản bao trọn hai tầng lầu hộp đêm, đến lúc Tiểu Câu tới, bọn họ đều uống tới ngã trái ngã phải, thở không thông. Thấy Tiểu Câu vào, ánh mắt của bọn họ lập tức không ổn. Có lẽ là một đám biến thái ở trong nước ghen lâu ngày, tính dục không được thỏa mãn.

Có người nói thầm vài câu vào tai bọn họ, mấy lão già lập tức đứng dậy, lôi Tiểu Câu vào trong phòng. Một bàn tay nhăn nhoe da lổm đổm dúi mỗi thò vào đũng quần Tiểu Câu, dùng sức vuốt ve.

Tiểu Câu trong miệng hừ hừ, tay lại vòng ra sau thắt lưng, nắm chặt một cây đinh to dài, đâm thẳng vào mắt lão già kia!

“Thằng chó! Tao đại biểu mười ba tỷ dân Trung Quốc đóng đinh mày!” Mẹ kiếp! Giết chết bọn mày! Một mình tao cũng đủ rồi!

Nếu nói ngôn ngữ có biên giới, vậy thì tiếng kêu thảm thiết thật đúng là không có biên giới. Như tiếng sói tru cực kỳ thê thảm. Người trong phòng đều choáng váng, nhìn lão già đau đớn lăn lộn trên đất.

Đúng lúc này bên ngoài đại loạn, một đám cảnh sát tiến vào.

“Tất cả giong tay lên!”

Lau bàn tay dính đầy máu vào quần, Tiểu Câu thảm máng một tiếng : “Mẹ nó, sao lại không tới sớm một chút!”

Gặp cảnh sát không phải lần một lần hai, không có cách nào, cảnh sát và trai bao giống như cùng đơn vị a. Nhưng Tiểu Câu chưa từng hành diện như hôm nay.

Cảnh sát một mẻ bắt gọn ổ mại dâm, người mua người bán đều vào xe cảnh sát, Tiểu Câu có thể đến thẳng tòa án, không cần ngồi xổm trên mặt đất, anh hùng dân tộc a!

Đến cục cảnh sát, phiên dịch chỉ vào Tiểu Câu muốn cảnh sát làm chủ! Làm bị thương khách du lịch nước ngoài, đây chính là sự kiện quốc tế a!

Đồng chí cảnh sát nghiêm mặt nói : “Ngồi xổm giong tay úp mặt vào tường!” Lúc xoay người mới máng một câu : “Thuần chủng Hán gian!”

Sau khi lấy khẩu cung, Tiểu Câu còn tưởng rằng phải qua đêm trong cục cảnh sát, ai ngờ lại được dẫn thẳng ra cửa.

Một chiếc xe đen bóng đỗ bên đường, Trang Nghiêm nghiêm mặt ngồi trong xe.

Hèn gì lại được thả ra dễ dàng như vậy!

Nhưng chú rể như hấn không đi động phòng, tới nơi này làm gì?

Tiểu Câu lau mặt, muốn xoay người rời đi. Gặp người này đúng là không biết nói gì.

Xem ra Trang Nghiêm cũng nhất trí với cậu, đi qua túm Tiểu Câu vào xe, lái xe rời đi, một câu nói nhảm cũng không có.

Tiểu Câu dựa đầu vào ghế, giằng co một đêm, vừa đói vừa mệt, đẩy kính xe lên rồi cứ thế ngáy ro ro.

Cũng không biết qua bao lâu, bị người thô lỗ lắc tỉnh, duỗi cổ đã nhìn thấy bệnh viện.

Cả người mơ mơ màng màng theo sát Trang Nghiêm vào bệnh viện.

Xem ra bệnh viện này rất được, điều kiện rất tốt, thời gian không còn sớm, không còn nhiều người. Người tới đây xem đều là mấy thứ bệnh không tiện mở miệng nói, cũng không dễ dàng gặp được người quen.

Chờ đến lúc vào khoa bệnh lây qua đường sinh dục, trên người lạnh run, rồi cuộc đã tỉnh táo trở lại.

Còn tưởng không còn bác sĩ, mở cửa, trong phòng đã sớm có vài bác sĩ và y tá đứng chờ.

Ngồi trước mặt bác sĩ tóc bạc trắng, đầu tiên là cởi quần kiểm tra, sau đó mới lấy máu xét nghiệm. Trang Nghiêm ngồi bên cạnh nghiêm túc hỏi thăm bác sĩ.

“Tuy chưa có kết quả xét nghiệm máu, nhưng hẳn là không có vấn đề gì lớn, tất cả cơ bản đều bình thường.....” Nghe thế, Trang Nghiêm dùng khước mắt liếc Tiểu Câu một cái.

Tiểu Câu trong lòng cười lạnh : Đúng là xem lời mình là thật! Sớm biết vậy đã nói mình bị AIDS!

“Nhưng .....” Lão tiên sinh thở dài, Trang Nghiêm nghe xong, lông mày nhíu lại.

“Không nên ỷ vào tuổi trẻ mà không tiết chế tính dục, sức khỏe đều bị hao hết.” Nghe xong lời này, Tiểu Câu không sao cả nhếch miệng, Trang Nghiêm thì quay mặt về phía ngoài cửa sổ, hai vai căng cứng.

Kế tiếp, bác sĩ nói một số thứ cần chú ý, lấy một ít thuốc bổ, xem ra là cách chữa Đông Tây kết hợp, phương thuốc còn dài như vậy, Trang thiếu gia đều nhất nhất ghi nhớ.

Ra bệnh viện, Tiểu Câu muốn cùng hẳn khách khí : “Ngài xem, ngay cả đêm tân hôn cũng làm phiền ngài như vậy, chắc cô dâu mới đang chờ đó, ngài mau về đi!”

Trang Nghiêm trừng mắt hẳn, nửa ngày mới đến thượng một câu : “Con mẹ nó, cậu bây giờ còn là Tiểu Câu sao!”

Tiểu Câu phật phật áo, không cười, bình tĩnh nói : “Cậu ta? Đã sớm chết!”

### 33. Chương 33

Đồng chí Trang Nghiêm là loại người vô thần, ngoại trừ cha mình thì không sợ một ai.

Mở cửa “xe tang” màu đen, lôi Tiểu Câu đã sớm “qua đời” đi tới một khu chung cư ở trung tâm thành phố.

Vào phòng, Tiểu Câu nhìn một lượt nội thất, bày trí đúng là đơn giản, ngoài giường và một số vật dụng thì không còn gì khác, cảm giác có phần trống trải, nhất là khi bụng Tiểu Câu kêu lên, giống như dư âm còn vang vọng trong phòng.

Xem ra Trang Nghiêm tạm thời sẽ không để cậu đi. Tiểu Câu cũng không thừa lời, trực tiếp cởi quần áo nằm xuống giường đuổi người.

Mấy năm này đã giúp cậu học được một luật thép : Đừng đấu với đại gia!

Trang Nghiêm vào nhà bếp, đem xoong nồi bát đĩa ra khua khoảng một hồi. Xem ra Trang thiếu gia đi Anh một chuyến đã luyện được công phu nấu nướng không tồi.

Một lát sau, người đi ra, trong tay bưng một cái chén đưa cho Tiểu Câu.

Tiểu Câu nhắc người khỏi giường, lười biếng tiếp nhận chén, tay đột nhiên ngưng giữa không trung.

Trong chén là ba hột chè trứng gà, hình rất tròn, trong trắng lộ vàng. Độ lửa khống chế tốt, cắn một miếng nhất định nước trứng sẽ bắn ra.

Nhất thời lại nhớ tới buổi chiều dịu dàng hôm đó, ánh mặt trời rơi nghiêng trên mặt đất, chính mình làm nũng nằm trên giường bệnh, nghe người kia nhẹ giọng dỗ dành, một miếng lại một miếng ăn chè trứng gà.

Cảnh còn người mất, thì ra chính là chuyện như vậy.

Lại xúc động muốn trào nước mắt đã sớm khô cạn. Tay không ngừng run rẩy, “Cạch” một tiếng, chén bị quăng xuống đất.

Tiểu Câu đỏ mắt la hét : “Chỉ có đồ ngốc mới ăn thứ này!”

Trang Nghiêm trừng mắt nhìn cậu, tay mấy lần nâng lên rồi lại hạ xuống, cuối cùng vẫn cúi người nhặt mảnh vỡ tung tóe trên đất.

Tiểu Câu xoay người nằm xuống, chôn mặt vào gối, không tiếng động nghẹn ngào. Trong nội tâm lớn tiếng tự mắng chửi : Con mẹ nó mày lại bắt đầu bị coi thường! Sao lại không nhịn xuống! Sao lại không nhịn xuống!

Phần đệm sau lưng lún xuống, một đôi tay siết chặt lấy thân mình.

“Năm đó, anh đánh chết người, ba anh đánh anh gần chết. Anh biết rõ lần này mình gây ra họa lớn ..... Nhưng nếu lại có lần nữa, anh vẫn sẽ đánh chết thằng chó đó! Nhìn thấy em lúc đó, anh không tỉnh táo nổi!”

Gối đầu chặn hết miệng mũi, Tiểu Câu hy vọng mình không có thể không hít thở.

“Khi biết chị em nhận tội thay mình, anh chỉ hận không thể lập tức vọt tới cục cảnh sát. Sau đó, rốt cục có thể miễn cưỡng đứng lên đi tìm em, nhưng em lại để anh thấy cái gì!”

Có thể thấy cái gì? Đúng rồi, lúc ấy mẹ Trang Nghiêm khóc lóc, vừa dấm vừa xoa yêu cầu mình cùng Trang Nghiêm nhất đao lưỡng đoạn.

Thực ra còn cần bà ấy nói sao! Cho dù có cứu được chị cậu, cậu cũng không thể cùng một chỗ với Trang Nghiêm.

Trang Nghiêm là một giấc mộng đẹp của chị cậu, là niềm an ủi nho nhỏ giữa cuộc sống kham khổ cơ cực. Mà chính cậu lại bắt chị mình tỉnh mộng, cảm giác tội lỗi mãnh liệt cũng làm cậu tỉnh mộng.

Mẹ Trang Nghiêm nhìn quen sóng gió quan trường thương trường bao năm qua, kết tinh trí tuệ đều dùng hết để uốn nắn đưa con khỏi con đường sai trái. Đầu tiên là vờ lơ đãng nói cho Trang Nghiêm biết, Tiểu Câu chạy tới đòi 100 vạn. (100 vạn = 1.000.000 tệ = 3,5 tỷ D)

Kết quả Trang Nghiêm hấp hấp cái mũi nói, còn thiếu! Làm cho mẹ hấn tức giận mắng hấn là thằng phá gia.

Trang Nghiêm nghĩ thầm : Tất nhiên là còn thiếu, nếu không tương lai hai người sẽ sống như thế nào?

Trang đại thiếu gia suy nghĩ thật rất đơn giản : Cứu Ngô Việt khỏi ngục giam, sau đó tiếp tục cùng một chỗ với Tiểu Câu, hòa hảo sống chung. Nếu người trong nhà phản đối, vậy chơi trò bỏ nhà ra đi.

Về phần Tiểu Câu thống khổ day dứt như thế nào, hấn hoàn toàn không nghĩ đến.

Về sau mẹ Trang Nghiêm nói Tiểu Câu muốn chia tay với hấn.

Trang Nghiêm nghe xong cười đến đau bụng, mẹ à, có thể lấy có khác được không? Con của mẹ đã mê người ta đến thần hồn điên đảo, có muốn bỏ cũng bỏ không được.

Bị ba nhốt trong nhà không cho đi ra ngoài, hấn liền thay đổi phương pháp, chuyển bước về phía bệnh viện tâm thần.

Cuối cùng mẹ hấn thật sự chịu không được, đồng ý thả hấn ra, nhưng vẫn phái hai vệ sĩ đi theo hấn.

Kích động chạy tới trường học, kết quả lại hỏi được tin Tiểu Câu đã sớm thôi học, nghe nói đang sống chung với một người đàn ông ở bên ngoài, nói có đầu có đuôi, trên mặt Trang Nghiêm bắt đầu lộ vẻ không yên.

Nghe một hồi, sau đó chạy tới một khu chung cư cao cấp thấy được Tiểu Câu. Cậu quả nhiên đang ở cạnh một người đàn ông cao to đẹp trai, giữa ban ngày ban mặt lại không biết ngại ôm ấp áp áp.

Tròng mắt Trang Nghiêm đều trũng đến sắp rách, toàn thân như mũi tên lao về phía trước. Nhưng lại bị vệ sĩ ngăn cản.

“Các người buông tay ra!” Hai vị vệ sĩ không phải ngồi không, công việc bình thường chính là so chiêu với bọn bắt cóc. Vì vậy ba người lẫn xả thành một đoàn.

Tiểu Câu nghe tiếng lôi kéo ầm ĩ của bọn họ, theo phản xạ quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Trang Nghiêm ngừng giây dựa, hấn chờ Tiểu Câu tới giải thích. Tiểu Câu đã tới, trong tay còn kéo theo người đàn ông kia.

“Chúng ta đã nói những gì! Em làm như vậy mà là ‘thủ thân như ngọc’ sao?”

Tiểu Câu vui mừng, nhưng biểu hiện lại như muốn khóc : “Tôi không còn ngọc để giữ .....” Để người ta thay phiên làm rồi, còn muốn giả cái gì thanh thuần thiếu niên a!

“Anh biết, là em cố tình muốn chọc anh giận có không phải? Chuyện trước kia cứ coi như bị chó cắn, em để ý làm gì! Sao lại tìm thằng ngốc này đến chọc giận anh?” Xoay người lại hỏi người đàn ông kia : “Anh là diễn viên đoàn kịch nào, bao nhiêu tiền một giờ?”

Người đàn ông nghiêm túc nói : “Tôi là luật sư của Ngô Việt, xin cậu chú ý lời nói và việc làm của mình.”

Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, Trang Nghiêm không lên tiếng, lông mày càng nhăn càng chặt.

“Trang Nghiêm, hai chị em chúng tôi cũng không phụ anh! Mạng anh quá cứng, tôi lại không đủ sức phạm với anh. Đến lúc xảy ra chuyện, tôi mới nhận ra, anh còn không bằng cái rắm!”

Trang thiếu gia từ nhỏ đến lớn luôn sống bừa bãi, một con cua lúc nào cũng có thể giương càng dọa người, lần đầu tiên trong đời bị sóng đánh dập đầu. Biến cố lớn đột nhiên xảy ra hoàn toàn vượt khỏi tầm khống chế của hắn.

Hiện tại trong mắt Tiểu Câu, hắn chỉ là một kẻ bất lực!

Trang Nghiêm chợt hiểu ra, mặt giống như bị ngâm nước tiêu nóng, hết đỏ lại tím. Tiểu Câu tát thẳng vào mặt hắn. Lần đầu tiên Trang Nghiêm không dám chống lại cặp mắt híp kia, hai chữ “cái rắm” dán trên mặt muốn kéo xuống cũng kéo không được!

Đầu lưỡi vòng vo vài vòng trong miệng, hắn rốt cục cứng ngắc hỏi : “Em có ý gì?”

“Ngài đừng có liên lụy tôi nữa, tôi còn muốn sống tốt thêm mấy năm. Anh cũng thật là, đã lớn như vậy rồi còn phải để người ta nói thẳng ra mới chịu hiểu!”

“\*\*\* mẹ mày! Không cần mày phải giáo huấn tao! Xoay người nhanh thật a! Đúng là làm được cái được!” Trang Nghiêm lại muốn lao lên, hai người vệ sĩ phải dùng hết sức mới giữ hắn lại được.

Tiểu Câu xoay người rồi đi, sau lưng truyền đến tiếng kêu như phát điên của Trang Nghiêm : “Ngô – Tiểu – Câu! Mày chờ đó!”

Chờ một lúc sau, Vương luật sư mới buông tay Tiểu Câu, lo lắng hỏi : “Liệu cậu ta có trở lại tìm cậu không?”

Tiểu Câu không đáp, tìm làm gì chứ? Trang Nghiêm là người sĩ diện, đã làm đến mức này, cả hai đều không còn sức rồi!

Lần này cậu và Trang Nghiêm xong thật rồi.....

## 34. Chương 34

Cánh tay trên người càng quắn càng chặt, Tiểu Câu nhả gói đầu há mồm thở dốc!

“Anh là cái rắm? Em nói không sai, rời khỏi nhà mình, anh ngay cả phân cũng không bằng! Anh sang Anh phần đầu năm năm, không đụng tới một phân tiền quản gia đưa, liều mạng gây dựng sự nghiệp. Là vì cái gì? Hả?”

Anh đi rửa bát đĩa ở nhà hàng! Anh mẹ nó đi cọ bôn cầu nhà người ta! Anh buôn lậu hàng cấm, bị cảnh sát rượt chạy ba con phố! Mẹ nó đều là vì cái gì?

Anh đã nói ‘em chờ đó’.

Chính là muốn có một ngày để tên nhà quê em hiểu, chỉ có người mù mới bỏ qua một người như anh!”



Trang Nghiêm nói đến nghiêng răng nghiêng lợi. Dùng sức ôm chặt lấy Tiểu Câu, hơi thở dồn dập phả xuống mặt cậu : “Anh rút cuộc có thể áo gấm về quê! Có sự nghiệp, có địa vị, có vợ đẹp! Anh muốn để em thấy! Để em biết cái gì là hối hận! Nhưng em lại nói cái gì? Sớm – chết? Anh mặc kệ! Mặc kệ!”

Tiểu Câu một mực nhắm chặt hai mắt, lại vẫn cảm thấy từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt mình, lúc đầu rất nóng, sau đó là lạnh.

Trang Nghiêm khóc, giống như một đứa trẻ con gào khóc.

Thật ủy khuất! Nghẹn đủ rồi! Kết quả người ta thật độc ác, không chịu ở yên đó, trực tiếp đi bán cái mộng! Đánh cho hần quăng mũ cưỡi giáp, kiên trì đều bong hết!

“Em giỏi lắm! Sao lại nghe lời mẹ anh như vậy? Bảo em làm cái gì thì làm cái đó sao? Muốn làm anh đau lòng? Không có cửa đâu!” Lời nói cứng rắn, nước mắt nước mũi lại lau hết lên người người ta.

Chờ khóc đủ rồi, Trang Nghiêm chớp mắt vài cái. Nắm chặt Tiểu Câu cũng khóc đến rồi tỉnh rồi mà nói : “Hiện tại anh đã có đủ năng lực phạm với em! Em thành thật ngốc ở đây cho anh! Không được nghĩ tới chuyện khác!”

Ánh mắt kia giống như bị ma nhập, Tiểu Câu nhìn không được giật mình.

“Anh vừa kết hôn mà đã quên rồi sao?”

“Anh kết hôn liên quan gì tới em?”

Được! Tiểu Câu sụp đổ đã trở lại, thương cảm trở thành hư không. Điều trưởng thành cả rồi, còn muốn diễn mấy hồi kịch nữa sao?

Người sống thật không dễ dàng, ngẫu nhiên nhớ lại quá khứ cũng không sao, đến lúc dụi mắt tỉnh lại vẫn phải tiến về phía trước.

“Lúc đó chúng ta đều còn nhỏ không hiểu chuyện. Nếu còn muốn tiếp tục, sẽ không còn sức?”

Trang Nghiêm đi rửa mặt, không đáp lời cậu.

“Em muốn ăn cái gì? Làm cho em món không phải đồ ngốc ăn nhé.”

“.....”

Hai người ngủ cùng một giường, có lẽ vì chưa có kết quả kiểm tra máu nên Trang Nghiêm đặc biệt thành thật, quy củ ngủ một đêm, không có nửa điểm lôi kéo.

Tiểu Câu không sao cả, tự động nằm một bên giường, không cần vẫy bắt người ta!

Trời còn chưa sáng, chuông cửa đã vang ầm ỉ. Trang thiếu gia cũng không biết ngủ kiểu gì mà hai mắt đều đỏ tởm máu, để nguyên quả đầu rồi bù ra mở cửa.

Lý Tư Phàm mang theo hai tên thuộc hạ đứng chờ bên ngoài, giống như xã hội đen đến đòi nợ.

Trang Nghiêm chẳng buồn hỏi sao gã biết chỗ này. Tên này sinh vào thời hòa bình đúng là đáng tiếc, nếu không chính là một gã Gestapo chính hiệu, chỉ cần ngửi mùi là có thể tìm tới.

(Gestapo là tên gọi tắt của Geheime Staatspolizei, là lực lượng cảnh sát bí mật (hoặc Mật vụ) của tổ chức SS do Đức Quốc xã lập ra.)

Hôm nay tiểu Lý thiếu gia mang theo cặp công văn, vào nhà, phủi bụi trên ghế sa lon, ngồi xuống, lấy ra một văn kiện để Trang Nghiêm ký tên. Trang Nghiêm cầm bút, chữ ký như rồng bay phượng múa.

Trong miệng vẫn nhin không được mấy câu mỉa mai : “Còn sợ ta chạy mất sao, mới sáng sớm đã đến lừa đảo, không sợ bị xe kẹt chết!”

Công phu dưỡng khí của Tiểu Lý Tử rất cao, ra vẻ không để tâm nói : “Người yên tâm, trước khi chết ta sẽ để lại di chúc, nếu Trang thiếu gia bị Aids, bệnh viện của chúng ta sẽ miễn phí toàn bộ phí trị liệu.”

Tiểu Câu ở trong nhà nghe xong, âm thầm kinh ngạc : Chẳng lẽ Trang Nghiêm đồng ý với đề nghị của Lý Tư Phàm? Mấy năm không gặp, như vậy đã chịu thua?

Đuổi cổ Lý Tư phàm, Trang Nghiêm lại chui vào chăn. Vừa mất một bệnh viện vẫn làm như không có chuyện gì, nằm xuống ngáp một cái có vẻ buồn ngủ. Tiểu Câu bỏ tay hất ra, tìm quần áo rơi vãi trên sàn.

Trang Nghiêm nhô đầu ra khỏi chăn hỏi cậu : “Dậy sớm như vậy làm gì?”

“Trở về!”

Trang thiếu gia vọt xuống giường : “Nghĩ gì thế! Em thành thật ngốc ở đây cho anh. Còn dám trở lại câu lạc bộ đêm đó, anh sẽ cho một mẻ lửa thiêu cháy nó!”

Tiểu Câu cân nhắc một hồi, người ta vừa mới từ bệnh viện nhặt ra cái hàng nát như mình, dù thế nào cũng không được phụ lòng người ta a! Vì vậy ném quần áo, chui vào chăn, trơn trượt quần lầy Trang Nghiêm.

Sáng sớm vốn là thời điểm đàn ông dễ bị kích thích nhất. Tiểu Câu mới vừa quần một cái, hạ thân Trang Nghiêm đã dựng đứng, nên thở gấp liền thở gấp, nên cứng ngắc liền cứng ngắc! Thoáng cái đã tiến vào trạng thái chiến đấu, nhưng hắt dù nghen thành như vậy vẫn không tìm tới cửa dưới, chỉ dùng bộ vị cương cứng nóng hầm hập cọ vào đùi Tiểu Câu.

Coi đùi ông mày là đá cọ chắc! Mất Tiểu Câu đau đau, cậu biết lý do Trang Nghiêm do dự. Mông của cậu thực bần!

Vì vậy mỗi Tiểu Câu trực tiếp dọc theo bờ ngực rắn chắc dời xuống dưới, không chút do dự ngậm lấy tiểu đệ đệ của Trang Nghiêm. Trang Nghiêm không ngờ Tiểu Câu lại làm như vậy, thiếu chút nữa đã bắn ra.

Tiểu Câu làm như liếm kem sẵn sọc vật trong miệng, đầu lưỡi có thể nói là vô cùng linh hoạt, mỗi lần liếm lại như ủi một đường lên vật nóng bỏng đầy gân xanh đang co giật dữ dội, đúng là làm cho người ta phát điên.

Nói đúng ra thì Trang thiếu gia có chuyện gì mà chưa từng thử qua! Nhưng bị Tiểu Câu làm như vậy chính là chịu không được, lực bền bị khảo nghiệm nghiêm trọng. Không tới vài lần đã hạ vũ khí đầu hàng.

Tiểu Câu cũng cả kinh, sao lại nhanh như vậy? Chưa già đã yếu sao?

Đương nhiên những lời này không thể nói ra, trái với đạo đức nghề nghiệp a!

Lấy tờ khăn giấy, Trang Nghiêm xoay người lau sạch hạ thân, không để Tiểu Câu nhìn thấy vẻ mặt u ám của hắn.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Câu dùng miệng làm cho hắn, chuyện trước kia có đánh chết thằng nhóc cũng không chịu làm, nhưng bây giờ lại làm được thuần thục giống như ngựa quen đường cũ.

Năm năm..... thời gian năm năm có thể thay đổi một người đến mức này sao?

Hắn một mực không muốn nghĩ tới sự thật đã bày ra trước mắt:

Năm năm của hắn là năm năm lặn lội đoạt lấy tiền tài quyền lực, mà năm năm của Tiểu Câu lại là lặn lội với một đồng đàn ông.

Cả hai người đều đã thay đổi, trong sự quen thuộc lộ ra đáng vẻ lạ lẫm khiến lòng người đau nhức, mờ mịt.

Trang Nghiêm dùng sức chà lau, hạ thân hồng thành một mảnh .....

## 35. Chương 35

Nhâm Gia Tuệ là một vị công chúa.

So sánh có vẻ dung tục, nhưng sự thực chính là như vậy. Từ thời thơ ấu đã nghe nhạc Chopin như tiếng hát ru, mười hai tuổi thì biết đeo giày Chanel có thể khiến chân nhìn như dài hơn. Những kẻ ngốc khác mới chạm vào trang sức đá quý đã vội vàng muốn đeo vào người, trên cổ cô đã có dây chuyền kim cương.

Gia Tuệ từ lúc sinh ra đã luôn là một người đứng trên người khác.

Nhưng một vị tiểu thư cao quý như vậy khi chọn chồng lại khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Trong thời gian Nhâm tiểu thư du học tại Anh quốc đã gặp gỡ Trang thiếu gia. Ánh mắt u buồn của Trang Nghiêm, râu ria không được cạo sạch lại không hề thô tục, tựa như đom đóm trong đêm tối, mê hoặc vị công chúa sống trong tháp ngà.

Vốn tưởng rằng Trang Nghiêm chỉ là một tên côn đồ trong phố người Hoa, chỉ có thể là nỗi tiếc nuối của tuổi thanh xuân, không ngờ hẳn lại là “chân nhân bất lộ tướng”, trong nước có bối cảnh kinh người. Càng khiến Nhâm tiểu thư rơi vào bẫy, lúc đầu là bồng bềnh trôi nổi, sau đó thực sự chìm sâu không thể thoát.

Trang Nghiêm ôn hoà, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, duy trì quan hệ bạn bè với cô, mập mờ không rõ, tra tấn đại tiểu thư đến mức dung nhan tiều tụy.

Về sau Trang Nghiêm rốt cục tới nhà cô cầu hôn, thật sự là khiến cô vui mừng không kể đầu cho xiết! Đồ cưới không cần phải nói, bệnh viện thừa kế của mẹ cô dưới danh nghĩa của hồi môn cứ thế chuyển cho Trang Nghiêm.

Bạn bè đều thầm tiếc cho cô.

Không phải vì Trang Nghiêm không xứng. Nhưng công chúa với lăng tử, mọi người nói có hợp không? Nhất là vị lăng tử kia sống nguội không kị, ăn chơi đàng điếm. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra hẳn chẳng quan tâm gì tới Gia Tuệ. Nhưng tình yêu vốn không phải chuyện có thể khuyên răn.

Nhâm tiểu thư không chùn bước trước đạo nghĩa, quyết tâm phải gả cho Trang Nghiêm.

Đáng tiếc hôn lễ không được hoàn mỹ, đột nhiên nhảy ra một người đàn ông mắt híp, Trang Nghiêm vừa nhìn thấy y thì giống như trúng tà, vội vàng lôi kéo người đó lên lầu.

Lúc ấy không biết vì sao, mí mắt Nhâm tiểu thư giật giật.

Sau đó Trang Nghiêm rốt cuộc đi xuống, tinh thần hoảng hốt, biểu tình như người mất hồn. May mắn lúc đó cha mẹ đều có mặt, nếu không thật chẳng khác gì người vừa chết cha chết mẹ. Sau khi hôn lễ kết thúc, Trang Nghiêm chỉ quăng lại một câu : “Anh có việc gấp, em về trước đi!” rồi bỏ mặc cô dâu trốn mất dạng.

Lúc ấy mặt mẹ Trang Nghiêm đen như mực, nhưng cái gì cũng không nói.

Gia Tuệ chợt hiểu : Nhà họ có bí mật, một bí mật mà nàng dâu mới là cô không hề hay biết.

Cùng với ba ngày không thấy bóng dáng chồng, trong lòng cô nổi lên ngọn lửa vô danh.

Đến ngày thứ tư, sau khi nhận một cú điện thoại, Nhâm tiểu thư tức giận đến phát ngất — bệnh viện nhà mình bị Trang Nghiêm không nói một tiếng coi như quà tặng cho người khác! Cho dù có là người rụt rè cũng không thể ngồi yên, cô gọi điện thoại khắp nơi tìm Trang Nghiêm.

Mẹ Trang Nghiêm cũng tức giận mắng con đẻ, gấp đến độ tóc bà lại thêm vài sợi bạc trắng.

Thật vất vả, Trang Nghiêm lão đảo xuất hiện.

Mặc cho Gia Tuệ ghen cục tức chờ hẳn giải thích, kết quả người ta không buồn liếc cô một cái, bình tĩnh nói : “Nếu em đau lòng, anh sẽ theo giá thị trường trả lại tiền, sau đó chúng ta ly hôn!”

Nhâm tiểu thư ngược lại hít một ngụm khí lạnh, sao trước kia lại không phát hiện Trang Nghiêm là một kẻ khôn khéo như vậy chứ!

Mẹ Trang Nghiêm đứng bên cạnh sốt ruột, nghĩ khuyên răn đứa con : “Con nói gì vậy! Nào có người vừa kết hôn đã đòi ly hôn? Đã làm sai còn mạnh miệng!” Nói xong quay lưng về phía con dâu liễu mạng nhảy mất với hẳn, ý muốn đứa con linh động một chút.

“Mẹ, mắt mẹ bị co giật kìa?”

Mẹ Trang Nghiêm bắt đầu nhìn bốn phía tìm dép lê, sinh đứa con hư hỏng như vậy đúng là tổn thọ mà!

Từ khi quen biết Trang Nghiêm, Nhâm tiểu thư chưa từng chiếm được lợi thế.

Hiện tại trong nhà có hai trưởng bối làm hậu thuẫn, cô cảm thấy an tâm hơn. Nhất định là Trang Nghiêm đang nói nhảm, sao có thể là thật được? Nhưng chuyện kia tuyệt đối không thể phát sinh, bằng không trong nhà có núi vàng núi bạc cũng không đủ cho Trang Nghiêm tiêu xài.

“Trang Nghiêm, anh cũng phải nói có đạo lý một chút mới được chứ, anh không có quyền một mình sử dụng tài sản chung của chúng ta.”

Tiểu công chúa cao giọng lên mặt, lại có vài phần đáng vẻ chị hai.

Trang Nghiêm không thích nghe tiếp, phụ nữ thì nên yếu đuối một chút, cô ta lớn tiếng như vậy là muốn hù dọa ai? Cho là Trang Nghiêm hấn ăn cơm mềm? (ý là sợ vợ, hoặc sống nhờ vào vợ) Mấy năm nay lăn lộn bên ngoài, hấn đã sớm có vương quốc của riêng mình. Cho dù nhà Gia Tuệ có tiền, nhưng nhà họ Nhâm rải sạp quá lớn, chiến tuyến quá dài, đã không thể quay vòng tài chính.

Hiện tại không phải Trang Nghiêm hấn dựa vào Nhâm gia, mà là Nhâm gia không thể rời khỏi Trang Nghiêm.

Lại nói tới cái bệnh viện kia, hừ! Chỉ giỏi làm bộ làm tịch! Thiết bị tiên tiến với lại chả chuyên gia nổi tiếng. Mở bệnh viện như vậy để cho ai xem?

Người có tiền đều thích ra nước ngoài khám bệnh, người không có tiền thì không nỡ bỏ tiền đến đó xem bệnh. Lên không được mà xuống cũng chẳng xong, sắp trở thành ví dụ phản diện cho tiết mục kinh tế và tài chính trên kênh CCTV rồi.

Nhâm gia bọn họ đúng là rất giỏi, ném củ khoai lang phồng tay này cho hấn.

Vừa vặn tiểu Lý thiếu gia gần đây chú ý tới sự nghiệp y học, tự đưa mình đứng trước họng súng, nhắm vào bệnh viện có tiếng kia, không hề gây khó dễ, ngược lại còn tặng thêm tiền.

Nhưng vừa gặp mặt thì Trang Nghiêm bị Tiểu Câu chọc giận không nhẹ, mấy câu độc ác đều nói ra, trong lòng lại hối hận. Sau đó tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho bạn bè trong cục cảnh sát, nhờ bọn họ chú ý dấu hiệu của các du khách Nhật Bản.

Cũng không biết họ Lý gấp cái gì, thấy Trang Nghiêm không để ý tới Tiểu Câu liền tăng thêm ưu đãi, đưa ra một cái giá, giống như bắt buộc cũng phải làm. Trang Nghiêm tranh thủ thuận sườn núi đẩy con lừ, thấy lợi liền thu, tất cả đều vui vẻ.

Vốn kiếm được một món lớn, Nhâm tiểu thư lại chỉ trích hấn. Trang Nghiêm thấy phiền, vung tay nói :

“Không cần nói nữa, lỵ hôn đi!”

Nhâm tiểu thư lập tức biến sắc. Trong mắt tràn ngập hơi nước, mờ mịt nhìn mẹ chồng.

Chính lúc này, chuông điện thoại của Trang Nghiêm vang lên. Lấy điện thoại ra xem thì thấy số điện thoại bàn.

“Uy, anh về ngay ... Tất nhiên phải khóa cửa lại, con mẹ nó đúng là khiến người ta không yên tâm ..... Cái gì? Đừng ăn mì tôm! Lát nữa mua canh chua cho em uống ..... Em thì biết cái gì! Thứ đó mới bổ..... Được, anh lập tức về ngay.”

Nội dung cuộc điện thoại, người vợ nghe không hiểu gì, nhưng mẹ chồng nghe xong thì trong lòng tràn đầy mây đen.

Gia Tuệ nghĩ trong lòng : “Không biết là ai? Thái độ không giống nói chuyện với phụ nữ, nhưng chắc chắn người này có quan hệ thân thiết với Trang Nghiêm, bằng không darling của cô cũng không quan tâm người đó như vậy.”

Về phần trăm ngàn ý nghĩ trong lòng mẹ chồng, tùy tiện chọn ra một cái cũng đủ bạo lực.

Trang Nghiêm nháo đến gà bay chó sủa loạn nhà, chỉ vì muốn đi ra ngoài.

Trước khi đi hấn còn nói với mẹ : “Mẹ, con mẹ đau khổ năm năm, còn có người so với con mẹ còn khổ hơn. Là nhà chúng ta nợ cậu ấy, ép tới nỗi con không thở nổi. Nếu mẹ còn muốn đưa con trai này, vậy phiền mẹ hô đồ một lần, mở một mắt nhắm một mắt cho qua chuyện này. Nếu không cũng không biết con trai mẹ sẽ còn làm ra loại chuyện gì đâu!”

Khiến mẹ hấn tức giận đến toàn thân co rút, hấn mới lái xe rời đi – đi thành nam mua canh rùa a!

Rùa aka vương bát (trong câu “vương bát dẫn” = tên khốn / kẻ cứng đầu ...vv ...í ) -> Nghiêm ca “măng khéo” Tiểu Câu =)) Ảnh mà không khóa cửa thì ẻm đã chuồn từ lâu rồi.

### 36. Chương 36

Về tới nhà trọ, liền thấy Tiểu Câu đang ngồi xếp bằng trên ghế sa lon sì sụp húp mì!

Trang Nghiêm giờ gói to trên tay : “Đừng ăn, uống canh rùa đi.”

“Không thích uống, có mùi đất.”

Trang Nghiêm lại lấy ra hai hộp móng giò với thịt kho tàu, hai mắt Tiểu Câu lập tức phát sáng.

Sau khi uống hết bát canh như uống phải thuốc đắng, Tiểu Câu ôm móng heo gặm lầy gặm để, vừa gặm vừa hỏi : “Hôm nay anh tới bệnh viện lấy giấy xét nghiệm đúng không?”

Trang Nghiêm đổ nốt số canh còn lại ra bát : “Lấy rồi, không bị gì.”

“A.....”

Sau khi tẩy rửa rồi nằm lên giường, tay chân Tiểu Câu lại nhích tới nhích lui dưới chăn, ngón chân giống như hữu ý vô tình trêu chọc đùi Trang Nghiêm.

Xung quanh đều tối đen như mực, mắt Trang Nghiêm lại lấp lánh ánh sáng. Nhịn không được liền bay sang đề lên người Tiểu Câu, cách một lớp quần cộ vài cái, dễ dàng nhận thấy thứ trong quần đã sớm dựng đứng, chờ chiều dài nhiệt độ vừa đủ, Tiểu Câu chuẩn bị ra tay đào củ khoai nóng.

Nhưng người kia lại xoay người xuống ngựa, trùm kín chăn, nói oang oang : “Hôm nay mệt rồi, mau ngủ sớm đi ... “

Tiểu Câu trừng to mắt cố gắng nhìn hình ảnh điêu khắc trên trần trong bóng tối đen kịt, tiếng chuông đồng hồ tích tắc dần to hơn.

Một người trên giường cũng đủ náo nhiệt.

Một người không nhúc nhích trọn tròn mắt ngủ một đêm, một người khác thì như bánh rán lật qua lật lại.

Cái này thì gọi là gì? Đồng sàng dị mộng?

Tới buổi sáng, Trang Nghiêm ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh hút thuốc.

Tiểu Câu quanh quẩn bên móc treo quần áo, rốt cuộc tìm thấy giấy xét nghiệm. Nhìn một hồi, lại để lại chỗ cũ.

Chờ Trang Nghiêm đi ra, Tiểu Câu mới nói với hấn : “Hôm nay tôi phải ra ngoài.”

“Không được.”

“Tôi muốn đi thăm tù.”

Trang Nghiêm không nói nữa.

Ngô Việt gầy đi rất nhiều, không còn là nha đầu thô béo năm năm trước.

“Chị, đây là mấy quyển sách lần trước chị bảo, chị xem còn thiếu gì nữa không?”

Đúng là vàng thật ở chỗ nào cũng có thể phát sáng! Ngô Việt dù ở trong tù cũng có thể học hết Chương trình cao trung, còn cầm bằng cấp chính quy. Ngay cả Ngô Việt cũng nói, nếu không vào ngục giam chưa chắc đã được học tiếp như vậy!

Mỗi lần gặp Tiểu Câu đều làm ra vẻ cao hứng.

Tiểu Câu cũng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, cùng coi ngục giam như nhà trẻ mà hi hi ha ha.

Người thành thật như chị cậu đến đâu mà không bị người ta khi dễ chứ? Có một đoạn thời gian, Tiểu Câu ghen đủ thứ lớn bé đều dút tiền nhưng mấy lần vào thăm vẫn thấy quần áo chị cậu không che nổi vết bầm tím trên người.

Rõ ràng là ủ rũ mệt mỏi, thấy em trai còn có nặn ra nụ cười. Tiểu Câu đau lòng, vừa ra khỏi cửa ngục giam liền ngồi dựa vào tường gào khóc.

Sau này đi khách, tìm được một người có chức vị trong ngục giam, vị lãnh đạo này thích chơi SM, Tiểu Câu cũng đem nửa cái mạng ra cho ông ta chơi đùa. Rốt cuộc lúc người này thất lại thất lạng mới nói : “Phục vụ rất tốt, nói đi, cần gì?”

Tiểu Câu cúi đầu khom lưng nói : “Chị của tôi phạm tội ở trong tù, mong ngài chiếu cố cho!”

Chọc vị lãnh đạo cười thành tiếng ồm ồm như cóc kêu, nói : “Nhà người ta đều là nam trộm nữ xướng, nhà các người lại ngược đời, nữ trộm nam xướng sao?”

Tiểu Câu cũng cười theo : “Không phải như vậy! Cũng không biết nên nói thế nào mới phải.”

Cứ như vậy, vị lãnh đạo kia đưa Ngô Việt đến khu tội phạm kinh tế, cuộc sống của chị mới đỡ hơn một chút.

“Ừ, đủ hết rồi, có tốn nhiều tiền không?” Chị cậu nhìn chồng sách, có chút áy náy, sợ tăng thêm gánh nặng cho cậu.

“Không có việc gì, em vừa lĩnh tiền thưởng tháng này.”

Tiểu Câu vẫn nói mình đi làm ở tiệm vịt nướng, chị cậu cũng không nghi ngờ.

“..... Chị, Trang Nghiêm đã trở lại.” Tiểu Câu cảm thấy mình phải nói cho Ngô Việt biết.

Ngô Việt lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, có lẽ tại nơi gần cách này, người ta cũng có thể trở nên hiện thực hơn.

“A, rất tốt, anh ta..... Còn tìm em không?” Lúc Ngô Việt hỏi câu này vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Câu. Chuyện năm năm trước, dù người hàm hậu như thế nào cũng sẽ nghĩ tới chuyện này.

Tiểu Câu cũng nhìn thẳng vào mắt chị, vốn muốn nói xạo, nhưng lời nói đến miệng lại không biết nên nói như thế nào, đành nuốt trở lại.

“Anh ta tới tìm em.”

“..... Tiểu Câu, Trang Nghiêm là người tốt, nhưng anh ta không giống chúng ta. Chúng ta có thể nằm mơ, nhưng không thể sống trong mơ cả đời được. Em là con trai duy nhất của Ngô gia, nhất định phải nối dõi tông đường!”

Mặt Tiểu Câu không đỏ, cậu đã lâu không đỏ mặt. Hiện tại mặt cậu lại tái nhợt.

Ngô Việt giống như cảm thấy mình nói hơi nặng, không biết làm sao nhìn em trai. Cô đã quen với tính cứng đầu cứng cổ của Tiểu Câu, con người giống như sắp gục ngã trước mặt này làm cô sợ.

Sau đó chị cậu còn nói những gì, cậu căn bản không nghe vào.

## 37. Chương 37

Bên ngoài trại giam, Trang Nghiêm ngồi trong xe thấy Tiểu Câu đi ra liền phóng xe tới.

Muốn hỏi Tiểu Câu “chị em có khỏe không?” nhưng tự thấy không được thích hợp, thử hỏi có người nào ở trong tù mà còn tốt được chứ, vì vậy dứt khoát câm miệng.

Hai người ngồi trong xe đều thâm trầm, không khí nặng nề, phối hợp với màu đen của chiếc xe càng khiến nó giống một cái xe tang.

“Đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm nhé!” Trang Nghiêm lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Tiểu Câu không nói, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc đến một nhà hàng đã qua giờ ăn trưa cao điểm, nhưng giá cả đắt đỏ của nhà hàng sang trọng này cũng không thể giảm bớt số lượng lớn khách hàng.

Thật vất vả chờ tới lúc có một bàn trống, hai người ngồi xuống gọi món ăn. Xung quanh có không ít ánh mắt dừng lại trên người bọn họ.

Phàm là người có tiền đều muốn thể hiện chính mình không giống người thường, vì vậy những người có quen biết với Trang Nghiêm cơ bản đều ăn uống ngủ nghỉ tại mấy nơi sang trọng như vậy.

Có chuyện gì vậy, nhìn một hồi liền phát hiện hai người này nom thật quen mặt! Một người mới về nước cưới vợ, chính là Trang thiếu gia; Một người là hàng ngon giá rẻ, vừa tao vừa lãng, con vịt nhỏ! (ý nói Tiểu Câu là trai bao)

Có xì-căng-đan! Vì vậy cả đám người đều âm thầm hưng phấn, vừa ăn cơm vừa bàn tán chuyện xấu nhà quyền quý.

Trang Nghiêm không thèm để ý, lấy menu gọi món ăn. Tiểu Câu cúi thấp đầu, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì!

Ăn được một nửa, Tiểu Câu vào toilet, vừa cởi quần định giải quyết thì có người bất ngờ từ đằng sau ôm chầm lấy cậu, dọa Tiểu Câu giật thót.

Quay đầu nhìn, là một thằng nhóc loè loẹt, trước kia là khách quen của cậu.

“Đồ hư hỏng này, từ xa đã ngửi thấy mùi dâm dăng của cậu rồi. Giữa ban ngày ban mặt cũng dám thông dâm với Trang Nghiêm. Nói, để hần làm mấy lần rồi?”

Tâm tình vốn đã đủ xấu, thấy kẻ này lại càng thêm phiền.

“Buông ra, tôi muốn đi tiểu.”

Không phải lúc đi làm, cậu chẳng còn tâm trạng nào mà ra vẻ đáng thương.

Tên khốn đầu bóng lưỡng còn chưa chơi đủ, cầm lấy thứ lộ ra ngoài quần Tiểu Câu xoa nắn.

Tiểu Câu chẳng buồn nói, dùng sức “xì xì” tiểu luôn ra tay đối phương. Hai ngày nay nóng trong người, nước tiểu vàng sậm, mùi lại khai, toàn bộ gịội hết lên tay con heo kia, không lãng phí chút nào.

“Tao thao! Con mẹ nó mày lại dám!”

“Không phải cậu thích ngửi mùi sao? Cho cậu ngửi đủ đó.”

Tên kia nghe xong chỉ muốn chửi, đúng là muốn tạo phản mà! Mẹ kiếp, còn không tự nhìn lại thân phận mình! Gã vẩy nước tiểu trong tay một cái rồi vung nắm đấm đánh Tiểu Câu.

Tiểu Câu cũng không đánh trả, mắt nhỏ liếc tới cái thông WC trong góc tường, nghĩ một lát phải dùng thứ đó úp lên đầu thằng chó này, xem còn ra vẻ lưu manh được nữa không.

Đúng lúc đó thì Trang Nghiêm xuất hiện. Nhìn thấy Tiểu Câu ngồi xổm trên sàn để người ta đánh, lông mày liền dựng đứng! Trang đại thiếu gia ở nước ngoài không thiếu những vụ đánh lộn, nắm đấm càng ngày càng hung ác.

Xách cổ áo thằng khốn kia bắt đầu đập, đánh cho nó kêu cha gọi mẹ.

Tiểu Câu vuốt vuốt vết sưng trên mặt, làm ra vẻ người đứng xem chuyện không liên quan đến mình. Sau đó mới chậm rãi buông một câu : “Nhẹ một chút, đừng đánh chết hần. Nếu không lại phải tìm người chịu tội thay ngài!”

Trang Nghiêm ngừng đánh, buông tay ra, mặc kệ tên khốn kia chạy khỏi toilet.

“Rốt cục cũng nói ra, ghen trong lòng lâu rồi đúng không!”

“Đúng, mẹ kiếp, mỗi lần nhìn thấy anh là tôi lại thấy phiền. Làm như tôi mắc nợ anh á? Sao anh cứ dính lấy tôi không buông vậy hả?”

“Anh mà chính là muốn dây dưa như vậy đó!”

Tiểu Câu nhảy lên xách cổ áo Trang Nghiêm gào : “Còn có để cho người khác sống không hả! Anh thành công như vậy còn đến cười tôi thê thảm mới vừa lòng đúng không? Mẹ nó tôi khiến anh có cảm giác thành tựu như vậy sao? Dây dưa với một kẻ bán mộng, anh không sợ bản thân hạ giá sao?”

Trang Nghiêm nghiêng răng nói : “Em biết không xứng với anh là được rồi, ngoan ngoãn một chút, anh sẽ cho em cơ hội quý báu này.”

Tiểu Câu thật muốn đem đồ thông bồn cầu ụp lên đầu Trang thiếu gia.

“Ngài là đang giúp đỡ người nghèo sao? Làm như vậy vui lắm hả? Nói cho anh biết, đừng tưởng chỉ có anh mới kết hôn, mẹ nó tôi cũng phải kết hôn! Không thể lấy thiên kim tiểu thư, vậy tìm một người ngu ngốc! Sau đó sinh con để cái!”

Trang Nghiêm sắp tức giận đến trào máu não. Hai người cứ thế ở trong toilet diễn vai võ phụ. (vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ)

Ngoài cửa có một hàng dài người đang đứng chờ, tay người nào cũng ôm chặt đũng quần, rốt cuộc có một người nhịn không nổi, mới cả gan nói : “Các người không thể ra ngoài giải quyết được sao? Chúng tôi đều sắp tè ra quần rồi đây này!”

“.....”

## 38. Chương 38

Ra khỏi nhà hàng, Tiểu Câu bực bội lao ra trước, Trang Nghiêm vội kéo cậu lại : “Định đi đâu đó?”

“Về nhà!” Tính tình con lừa của Tiểu Câu mà nổi lên thì có mười Trang Nghiêm cũng kéo không lại.

Trang Nghiêm mặt dày mày dạn đi theo Tiểu Câu về nhà cậu, lúc đi qua hành lang âm u không nhìn được nhú mày.

Không đợi vào tới nhà, người đã bị đẩy ra bên ngoài, cái mũi thiếu chút nữa cũng bị cửa đập gãy.

Trang Nghiêm đứng bên ngoài đập cửa rầm rầm làm ồn cả khu chung cư, khiến một đám bác gái sống xung quanh xông ra mắng té tát.

Tuy Trang thiếu gia là một tên khốn nhưng vẫn còn biết kính già yêu trẻ. Mưa xuân phun ào ào vào mặt cũng không mở miệng đáp trả, chỉ dùng vẻ mặt vô tội nói : “Cháu xin lỗi! Cháu sẽ chú ý đập nhẹ hơn.”

Đám bác gái nghe vậy càng mắng như tát nước, người nào có bệnh tim thì mắt trợn trắng phát bệnh tại chỗ.

Tàn nhẫn nhất chính là người đang ngồi trong phòng, bên ngoài sắp đánh nhau tới nơi mà người đó vẫn bình chân như vại, làm như không có việc gì.



Một lát sau, không thấy bên ngoài có động tĩnh gì nữa, đoán chừng mọi người đều đã đi hết rồi.

Tiểu Câu ngồi trên giường, mắt mở thao láo suy nghĩ thật kĩ.

Cậu và Trang Nghiêm không thể trở lại như trước đây.

Suy nghĩ một hồi, rõ ràng con mẹ nó có điểm tuyệt vọng.

Hiện tại Trang Nghiêm đối xử tốt với cậu, đơn giản là vì vẫn còn chút tình cảm xưa kia và cảm thấy áy náy vì chuyện cũ.

Nếu còn tưởng bỏ, vậy thử nhìn lại coi!

Hai người an ổn ngủ cùng một giường không khác gì hai anh em ruột chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Lúc đầu còn tưởng mình bị bệnh nan y, ai ngờ mở xét nghiệm ra xem mới biết “bệnh nan y” chính là – thiếu máu! Thao!

Buồn cười nhất chính là bản thân còn hy vọng xét nghiệm ghi một loại bệnh nào đó, như vậy ít nhất cũng còn một cái cớ, không phải người ta ghét bỏ cậu làm trai bao, chẳng qua tại cậu mắc bệnh nan y mà thôi!

Người a! Có thể bị coi thường, nhưng ngàn vạn lần không được vờ ngớ ngẩn. Nhưng tại sao cậu lại vừa tiện vừa ngốc nghếch như vậy?

Cứ ngồi đực mặt ra như vậy hết cả buổi chiều. Lúc rời khách sạn vẫn chưa ăn được cái gì, giờ bụng réo ùng ục, trong phòng lại chẳng còn thứ gì để ăn. Tiểu Câu a, có thể chịu được cực khổ, nhưng không chịu được đói.

Mặc xong quần áo ra mở cửa, quả nhiên người đã đi mất.

Xuống dưới lầu. Được lắm! Trang thiếu gia đang ung dung ngồi đánh cờ với Trương lão, bên cạnh còn có một nhóm bồ lão trợ giúp.

Khỏi cần nói cũng biết một chàng trai trẻ mặc tây trang ngoan ngoãn hầu cờ các cụ được mọi người yêu quý như thế nào.

Trang Nghiêm vừa ngẩng đầu thấy Tiểu Câu đi xuống, lập tức hạ cờ chạy ra đón, trong tay còn cầm theo hai hộp cơm, làm như không có việc gì kéo Tiểu Câu :

“Anh mua vịt nướng rồi, vào phòng ăn đi!”

Đằng sau còn nghe tiếng mấy ông cụ hô : “Thằng nhóc này, lần sau đừng ngủ say như chết nữa nghe chưa! Anh hai mày gõ cửa nửa ngày mà cũng không nghe thấy!”

Trang Nghiêm tinh mắt chớp lấy chìa khóa trên người Tiểu Câu, vội vàng kẹp cổ cậu lôi về phòng.

“Thả tay ra!”

Tiểu Câu mặc kệ Trang Nghiêm, mở cơm hộp. Tuy người mua rất đáng ghét nhưng thức ăn là vô tội, phải đối xử khác nhau a!

“Anh về nhà nói chuyện ly hôn rồi!”

Tiểu Câu đang nhai thịt vịt thoáng dừng lại, sau đó lại tiếp tục nhai.

“Hôm qua lúc anh tới bệnh viện, tên ngốc Lý Tư Phàm mới đùa với anh.....“

“.....”

“Hắn lấy một tờ xét nghiệm bệnh AIDS ghi tên em đưa cho anh xem.”

Không có người phản ứng, Trang Nghiêm tự cười một mình.

“Làm anh bị người ta cười một trận. Con mẹ nó người trong vòng trăm dặm quanh bệnh viện đều nghe thấy tiếng anh gào thét, mọi người đều dùng ánh mắt “đồ thần kinh” nhìn anh. Sau đó họ Lý mới nói chỉ là giỡn mà thôi! Nếu không phải lúc đó bên cạnh hắn có bốn vệ sĩ đi theo thì anh đã đánh cho hắn bò xuống đất nhặt răng rồi!”

Ra bệnh viện, anh mới nghĩ : “Thì ra trên đời này cũng có chuyện như vậy. Gào thét để làm cái gì chứ! Về nhà nhất định phải ly hôn!”

Tiểu Câu không ăn tiếp, lấy ngón tay chọc chọc chỗ tương ngọt trong hộp.

“Anh biết bây giờ tình cảm của em đối với anh không giống như trước kia, nhưng anh sẽ cố gắng khiến em yêu anh! Nếu em muốn có con, sau này anh sẽ giúp em làm thụ tinh ống nghiệm. Còn nếu không, em khỏi cần lo lắng, anh đời này không cần con cháu, sẽ đoạn tử tuyệt tôn với em!”

Tiểu Câu thành thật ngả đầu qua, cậu chịu không nổi câu này.

Trang Nghiêm đối với cậu quá tốt, giống như một người đông cứng trong tuyết đã lâu mới tiếp xúc với đồng lửa, thứ đầu tiên cảm nhận được không phải là ấm áp, mà là đau đớn khi có lại cảm giác.

Trang Nghiêm bưng mặt cậu hỏi : “Thế nào?”

Tiểu Câu chăm chú nhìn vào mắt Trang Nghiêm :

“..... Chúng ta còn có thể trở lại như trước đây sao?”

“Có thể! Nhất định là có thể! Bây giờ anh sẽ không đi nữa, sẽ mãi mãi ở bên cạnh em!” Trang Nghiêm nói chắc như đinh đóng cột.

Tiểu Câu tựa đầu vào vai Trang Nghiêm, không lên tiếng, chỉ một lát, vai áo đã ướt một mảng.

“Chúng ta có thể trở lại sao?”

“Có thể!”

“Có thể trở lại thật sao?”

“Có thể!”

Trang Nghiêm ôm chặt lấy Tiểu Câu, không ngừng lặp lại câu trả lời, cũng không thấy loại đối thoại này đặc biệt ngu ngốc. Cảm giác ẩm ướt trên vai làm ẩm lại trái tim giá lạnh.

Khe nứt năm năm cứ như vậy được lấp đầy.

Trên đường hai người lái xe trở lại nhà trọ, Tiểu Câu nói : “Đừng về vội, phải tìm một bệnh viện khác kiểm tra lại đã!”

Cậu cảm thấy lo lắng, vị tiểu Lý thiếu gia này thật thật giả giả, nếu hắn bày kế lừa Trang Nghiêm thì làm sao bây giờ?

Trang Nghiêm khoát tay chặn lại, không cần kiểm tra.

Tiểu Câu nghĩ thầm : Không cần kiểm tra? Vậy sao thiếu gia ngài trời tối cũng không tán công?

Không muốn suy nghĩ nhiều bèn hỏi thẳng.

Trang Nghiêm vừa nghe xong, cánh mũi liền phập phồng : “Lỡ tai em là vật trang trí à?!! Không nghe bác sĩ nói em phải cấm dục hả! Muốn cải thiện cuộc sống thì phải bảo vệ lương thực trước! Bộ anh sống dễ lắm hả? Nửa đêm tỉnh dậy uống nước lạnh, sáng sớm bắt đầu tiêu chảy! Còn dám kêu ca, không muốn nghỉ ngơi nữa chứ gì?”

Nói xong liền lái xe vào một ngõ nhỏ, chuẩn bị rung xe.

Tiểu Câu nóng nảy : “Anh lên cơn động kinh à! Mau lái xe đi!”

Trang Nghiêm không để ý phản ứng của Tiểu Câu, tôn nghiêm của đàn ông không thể bị xâm phạm. Hắn muốn dùng hành động thực tế để chứng minh.

Không gian trong xe vốn chật hẹp, Trang Nghiêm phải áp người xuống để cởi khóa quần Tiểu Câu. Tuy Tiểu Câu thâm mắng Trang Nghiêm nhưng vẫn cảm thấy kích thích, tiểu đệ đệ trong quần cũng e lệ ngừng đầu.

Trang Nghiêm nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt chỉ muốn chảy máu mũi, xoay mình đè lên người Tiểu Câu, kết quả không xác định tốt vị trí, mông đè lên còi ô tô, hai tiếng “Bíp Bíp” vang thật xa.

Tiểu Câu nhin không được bật cười : “Bụng của anh tốt thật đấy? Đánh rầm lớn tiếng như vậy!”

Trang Nghiêm thật muốn véo Tiểu Câu một cái.

Kết quả có một vị cảnh sát đi tới, gõ cửa kính nói : “Hai người mau xuống xe! Không được đánh nhau!”

Chờ hai người đi ra, ánh mắt đồng chí cảnh sát càng tỏ vẻ khinh bỉ. Nhìn chăm chăm vào đũng quần hai người nghĩ : Tưởng gì! Hóa ra là quần ảo, “hai to” đánh “hai nhỏ”!

Trang Nghiêm đã quen xử lý mấy tình huống đặc biệt, bình tĩnh chào hỏi, sau đó còn đưa danh thiếp cho đồng chí cảnh sát kia.

Trông mắt đồng chí cảnh sát thiếu điều muốn rút xuống! Người như vậy mà lại dính dáng tới thứ kia, lại còn là đàn ông nữa!

Tiểu Câu nghĩ thầm : Đẹp mặt chưa, không biết có bị gọi phóng viên đến phỏng vấn không nữa?

Sau đó, Tiểu Câu lén lút tới một bệnh viện kiểm tra lại. Không phải để bản thân yên tâm, cậu chỉ sợ mình thực sự mắc bệnh gì đó, lỡ truyền cho Trang Nghiêm thì chết.

Kỳ thật trong lòng cậu luôn hiểu rõ, mọi thứ đều đổi thay, chỉ có phần yếu mềm kia là không thay đổi. Cậu vẫn luôn hy vọng Trang Nghiêm ca sống thật tốt, ngược lại chưa từng lo lắng cho bản thân mình.

Có thể trở lại thật sao? Tiểu Câu thầm nghĩ.

“Còn nếu không, em khỏi cần lo lắng, anh đời này không cần con cháu, sẽ đoạn tử tuyệt tôn với em!”

Trang Nghiêm, hảo lão công \*0\* Vì câu này, em sẽ tha thứ mọi lỗi lầm trước kia của anh.

Kỳ thật trong lòng cậu luôn hiểu rõ, mọi thứ đều đổi thay, chỉ có phần yếu mềm kia là không thay đổi. Cậu vẫn luôn hy vọng Trang Nghiêm ca sống thật tốt, ngược lại chưa từng lo lắng cho bản thân mình.

Ô ô ô, Tiểu Câu a, hảo tiểu thụ a ;\_\_\_\_;

.

PS : Còn 5 chap và 3 PN – khoảng 40 trang word nữa thôi, sắp phải chia tay với Tiểu Câu và Trang Nghiêm rồi :\_\_\_\_:

Lúc đầu ta nhầm không đếm cái chap Kết Cục (chap 45) nên mới tưởng truyện có 44 chap, thật ra thì nó cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm, chỉ muốn nói lại cho rõ thôi.

Ngoài ra ta cũng đã down được kịch truyền thanh của Câu Dẫn rồi, nhưng đáng tiếc là nó mới có Kỳ 1 (chia làm P1 và P2) dừng ở đoạn hồi nhỏ, khi Trang Nghiêm đánh chết Lý Tư Bình cứu Tiểu Câu, Kỳ 2 hình như hem dc làm a ;\_\_\_\_; tệ hơn nữa là ko có phần lời kịch bản, tức là ta sẽ lại phải chơi trò nghe hình ghép tiếng a \*ôm hụi chết đây\* Có ai giúp ta hem?

## 39. Chương 39

Thời gian cứ như vậy không dính chút đau khổ qua đi, Tiểu Câu tận lực không nghĩ tới những chuyện khác. Đầu năm nay, kẻ ngốc đều sống rất tốt.

Trang Nghiêm mua một đồng táo to về cho Tiểu Câu ăn, nói là để bổ máu.

Tiểu Câu nói : “Sao anh không mua gạo với trứng luôn đi? Khẩu phần dành cho thai phụ không phải càng bổ hơn sao?”

Trang thiếu gia vuốt bụng Tiểu Câu nói : “Sao có thể như vậy! Sau này nếu em có thai mới có thể hưởng thụ đời ngộ tốt như vậy!”

Tiểu Câu lăn lên giường, dang tay dang chân hình chữ đại : “Vậy thì mau đến đây! Chúng ta bắt đầu tạo em bé!”

Trang Nghiêm bấm ngón tay : “Đợi một chút, để anh tính ngày đã!”

“Mẹ kiếp, anh có nhanh lên không thì bảo! Kinh nguyệt cũng sắp có rồi!”

“.....”

Mấy ngày gần đây Trang Nghiêm đều bận rộn thu xếp chuyện giảm án của Ngô Việt.

Tiểu Câu giả bộ không biết, vạ nhất chuyện không thành cũng không đến nỗi trở mặt.

Người a, kỳ thật không sợ bận bịu chỉ sợ rảnh rỗi, cả ngày ăn táo to tạo em bé, tay chân đều có cảm giác sắp sinh giời đến nơi.

Hiện tại cũng không còn ai gọi cho Tiểu Câu, thì điện thoại bị Trang Nghiêm ném vô bồn cầu rồi còn đâu, ngay cả một số cũng không cho lưu lại.

Chỉ có Trang Nghiêm là cảm thấy như vậy rất tốt. Cho dù là người dễ tính như thế nào, một đêm nhận được bảy tám cuộc điện thoại quấy rầy, không mất cân bằng nội tiết tố (ý là nóng giận) mới là lạ!

Trang Nghiêm cầm điện thoại Tiểu Câu, cố gắng điều chỉnh hô hấp.

“Bảo bối, mau tới đây giúp hạ thân của anh được thoải mái nào!” Giọng lè nhè của kẻ uống rượu, không cần loa phóng thanh cũng có thể truyền thật xa.

Tiểu Câu trùm kín chăn cuộn chặt người lại, đem lỗ tai dán vào gối xem có thể cách âm hay không.

Chỉ nghe thấy tiếng Trang Nghiêm tắt điện thoại di động, sau đó là tiếng xả nước trong toilet.

Đối với những chuyện xảy ra trong năm năm qua của Tiểu Câu, Trang Nghiêm chưa bao giờ chủ động hỏi tới, cho dù đưa tới cửa cũng áp dụng thái độ làm như không thấy. Hai người đều cẩn thận lảng tránh đề tài này.

Ban ngày, Trang Nghiêm bận rộn chuyện công việc, chỉ có Tiểu Câu một mình ở nhà đối diện với bốn bức tường.

Không có gì để làm, Tiểu Câu liền thường xuyên xuống vườn hoa dưới khu chung cư, cùng một đám ông lão bà lão gặp lưng vắn eo. Thói quen ngày ngủ đêm thức mấy năm nay cũng dần thay đổi.

Hôm nay, Tiểu Câu giống như mọi ngày ra chỗ xà đơn tập dân người. Dưới xà đơn đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp ngồi cổ nhìn chăm chăm Tiểu Câu, ánh mắt giống như đang nhìn một củ khoai tây mọc ra hai cái lỗ tai.

Tiểu Câu bị nhìn tới mức trong lòng cảm thấy sợ hãi, bèn từ phía trên nhảy xuống.

“Ngài là Ngô Câu tiên sinh có đúng không?”

“A? Là tôi, còn cô là?” Nhìn thế nào cũng cảm thấy quen quen.

Người phụ nữ kia rất phóng khoáng duỗi ra bàn tay trắng nõn : “Tôi là Gia Tuệ, vợ của Trang Nghiêm.”

Hèn gì, trong hôn lễ cậu đã nhìn thấy cô ấy!

Công viên không phải nơi thích hợp để nói chuyện, Trang phu nhân đề nghị tới quán cafe bên cạnh. Tiểu Câu mở ví tiền, chỉ còn có 10 đồng, nếu để phụ nữ trả tiền thì có vẻ không tốt cho lắm!

Kết quả người ta chỉ mỉm cười, nói tiền của tôi cũng là tiền của Trang Nghiêm, ai trong hai ta trả cũng vậy thôi.

Tiểu Câu ghen không nhẹ, nhưng cũng chỉ dám nuốt nước miếng. Tiểu Câu từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương của mẹ, sau này lớn lên trở thành căn bệnh không thể đối phó với phụ nữ.

Đợi sau khi ngồi xuống, cách làn hương trà, Trang phu nhân dùng cặp mắt to hàm chứa vô vàn ai oán nhìn chăm chăm Tiểu Câu.

“Lúc nhìn thấy cậu, tôi thấy mình giống như đang nằm mơ, nội dung giấc mơ cực kỳ ngớ ngẩn. Tôi phải tranh chồng với một người đàn ông.”

Tiểu Câu cảm thấy tính cách của Gia Tuệ cũng rất tốt, đổi lại là người khác nhất định sẽ nói — Tôi phải tranh chồng với một thằng điên.

“Tôi và Trang Nghiêm vừa mới kết hôn, vậy mà anh ấy lại muốn ly hôn. Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì để bị trừng phạt như vậy?” Nói hết mấy lời ghen ngào, hai hàng nước mắt cũng chảy xuôi theo gò má.

Tiểu Câu rất cục hiểu cái gì gọi là như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Muốn khuyên nhủ lại mở không nổi miệng, muốn rời đi lại nhấc không nổi chân. Bao nhiêu lộc lổ giữa đám đàn ông mấy năm qua hoàn toàn bị vài giọt nước mắt phụ nữ oanh tạc thành mây khói.

Trên đời này trơ trẽn nhất là mặt dày không trả nợ người ta, nhưng bản thân lại hết lần này tới lần khác mắc phải món nợ tình cảm không thể trả.

Ngón tay dính nước trà vô ý thức vẽ mấy đường trên mặt bàn, hiện tại đầu óc Tiểu Câu đã đình chỉ hoạt động.

Nhưng Trang phu nhân lại không hề biết. Cô ngừng nước mắt, âm thầm kinh hãi, người này thật không đơn giản, dùng bất biến ứng vạn biến, làm cho cô có phần không nắm chắc phần thắng.

“Rốt cuộc cậu muốn gì mới đồng ý rời khỏi chồng tôi?” Vừa dứt lời, Gia Tuệ quả thật chỉ muốn cắn lưỡi. Nói như vậy quá bị động!

Tiểu Câu ngẩng đầu lên nói : “Tôi có thể không đi được không?”

Trang phu nhân sắc mặt xanh mét, này không phải là chẳng có gì thay đổi sao!

“Tôi biết chúng tôi rất có lỗi với cô, nhưng chúng tôi thật sự không thể rời khỏi nhau, tôi đã cố gắng thử, thật đấy!” Suốt năm năm a! Bộ tưởng là đùa giỡn chắc? Làm sao có thể trở lại được đây?

Nói xong, Tiểu Câu rầm một tiếng quỳ xuống đất.

“Đời này coi như tôi thiếu nợ cô, kiếp sau nhất định sẽ trả lại!” Nói xong liền đập đầu như đập hạch đào.

Bên cạnh có không ít người không rõ chuyện, còn đứng lên vỗ tay âm ỉ : “Cô mau đồng ý với cậu ấy đi! Người ta thực lòng như vậy rồi còn muốn gì nữa!”

Trang phu nhân lại lã chã rơi lệ : Bộ người đối phương cần là tôi sao? Đây là theo tôi đoạt chồng a!

“Đồ lưu manh!” Ném lại một câu nói nặng nhất trong đời, nàng chạy trốn chết.

Tiểu Câu quỳ trên mặt đất nửa ngày không đứng dậy, trong lòng chỉ cảm thấy trống rỗng.

## 40. Chương 40

Buổi tối, gần 12 giờ Trang Nghiêm mới về tới nhà. Đơn giản rửa mặt rồi trèo lên giường, cũng không quản Tiểu Câu có ngủ hay không đã cúi đầu hôn cậu. Lúc Trang Nghiêm hôn vào trán, Tiểu Câu bị đau mới tỉnh dậy.

Trang Nghiêm vội giở chăn ra xem, trời! Cái trán của Tiểu Câu đã sưng không khác gì bột bánh bao lên men.

“Sao lại bị thế này?”

“Không cẩn thận rơi khỏi xà đơn.”

Trang Nghiêm cũng không hỏi nhiều, dùng ngón cái xoa nắn trán Tiểu Câu để chỗ máu tụ tan ra. Chờ xoa đến lúc nóng lên, mới nhẹ nhàng hôn lên chỗ đau. Hai người miệng đối miệng hôn một hồi, tay Trang Nghiêm bắt đầu sờ xuống dưới, Tiểu Câu vội vàng kẹp chặt chân lại.

“Mẹ anh đến đây à?”

“Em mệt rồi, chúng ta ngủ sớm đi!”

Tay Trang Nghiêm vẫn cố chấp chui vào trong quần Tiểu Câu, quần đùi bị tụt xuống, sau đó hai đùi cậu bị nhấc lên vai hẳn.

Tiểu Câu trừng mắt mắng : “Chết tiệt, anh ăn trứng cái gì vậy? Có để người ta ngủ không hả!”

Vừa mở mắt đã nhìn thấy vẻ mặt Trang Nghiêm giống như Trư Bát Giới ăn được nhân sâm – vô cùng phấn khích!

“Thằng nhóc hư hỏng, cho anh là cái rắm phóng một hai cái là coi như xong à! Lúc tối mẹ anh đã bắt anh ngồi nghe bà kêu ca suốt ba tiếng đồng hồ đó, chủ đề chính là có một kẻ vô lại quỳ giữa đường, bắt nạt con dâu của bà.”

Nói xong còn ha ha cười ra tiếng, tay lại sờ sờ cục u : “Cái bánh bao này có bao nhiêu vinh quang a!”

Tiểu Câu đẩy hẳn sang bên cạnh : “Biết rõ rồi còn hỏi!”

“Còn không phải vì muốn nghe chính miệng em nói đặc biệt quan tâm anh sao!”

“Như vậy mà anh vẫn muốn em nói sao! Em thực sự cảm thấy có lỗi với vợ anh.” Tiểu Câu không khỏi lại nhú mày.

Trang Nghiêm nằm đè lên người cậu nói : “Lúc biết mẹ anh bảo cô ta đi tìm em, anh thực sự rất tức giận, nhưng lại không nhịn được sung sướng. Em đã từng chịu nhún nhường trước ai đâu, vậy mà em lại vì anh mà quỳ xuống trước mặt nhiều người như vậy. Từ nay về sau anh có thể yên tâm rồi. Lão bà, nói, hiện tại muốn lão công lên núi đao hay là xuống biển lửa?”

“Anh chỉ cần thả chân em xuống là được rồi.”

“No! Cái này thì không được! Anh phải chậm rãi “yêu” em đã.”

Nói xong, Trang Nghiêm cười dâm dăng, cúi người xách thương ra trận.

Tiểu Câu ngoài miệng mắng chửi, cơ thể lại tự động đáp trả. Trên chiếc giường lớn, hai người đàn ông quần lấy nhau. Tiểu Câu không ngừng bị đẩy về phía trước, ga giường bị vo thành một nắm, lại bị thể dịch không ngừng tiết ra làm ướt. Hai người nằm trên giường kích động không ngừng thở gấp.

“Không hề thay đổi, em vẫn là Tiểu Câu của anh..... của anh..... A.....”

Cuối cùng Tiểu Câu vô lực nằm rũ ra : “Không được..... Không đủ sức .....”

Trang Nghiêm nằm bên cạnh, bộ dạng cơm no ấm cật : “Ngày mai sẽ hằm móng heo cho em ăn bổ sung ‘lòng trắng trứng’.”

Cảm giác mệt mỏi sau khi phát tiết dục vọng dần dần làm đầu óc trở nên mù mịt.

Tiểu Câu nhắm mắt lại nói : “Sau khi trở về, em vẫn một mực áy náy, nhưng hiện tại cuối cùng cũng đã thông suốt, là mình “dĩ thân tự hổ” (đưa thịt mình cho hổ ăn), cứu vô số phụ nữ Trung Quốc.”

Trang Nghiêm cũng không quản trên người dính đầy mồ hôi, lồng ngực dán chặt vào lưng Tiểu Câu.

“Vì vậy em không được rời khỏi anh, đỡ để anh làm hại người khác. Chúng ta cứ như vậy là được rồi, không ai được rời đi!”

“..... Ừ.”

“Móc tay thắt cổ, một trăm năm cũng không thay đổi!”

“..... Ừ.”

Tiểu Câu xoay người lại, ôm lấy Trang Nghiêm, hai trái tim chậm rãi tựa vào nhau.

Lúc mới về nước, Trang Nghiêm dùng cửa cải tích góp trong mấy năm ở nước ngoài thành lập một công ty mạo dịch nhỏ.

Ban đầu chỉ là chơi cổ phiếu linh tinh, nhưng sau đó có một số người quen thấy có lợi nên muốn tham gia làm cổ đông. Trang Nghiêm cũng không khách khí, thu nhận tất cả tiền đưa tới cửa.

Có được nguồn tài chính lớn, quan hệ với các cơ quan chính phủ lại rất tốt, hơn nữa tầm nhìn cũng không tồi, các điều kiện của gian thương Trang Nghiêm đều có đủ, cứ như vậy từ một công ty nhỏ càng chơi càng lớn.

Gần đây trung tâm thành phố quy hoạch lại đất đai, Trang Nghiêm đang tính đến chuyện tiến quân vào bất động sản, muốn nuốt miếng thịt béo bao người thèm thường này. Nhưng không ngờ hết lần này đến lần khác đụng phải đối thủ – Lý Tư Phàm.

Lý nhị thiếu gia đúng là tâm cơ đàn bà, khắp nơi hạ bẫy rập ngáng chân, thiếu chút nữa làm cho Trang Nghiêm mất hết cả vốn.

Trang thiếu gia liều mạng đổ mắt, ngay cả nói mớ cũng biến thành “Thằng chó họ Lý! Mày chờ đó!”

Cuối cùng vẫn là Trang Nghiêm thắng.

Tại buổi đấu thầu, Trang Nghiêm trả giá thành công giả mù sa mưa vỗ vai Lý thiếu gia. “Tiểu quý, người còn trẻ, còn có hy vọng, bất quá thương trường cũng không phải nơi để trẻ con chơi!”

Lý Tư Phàm bộ dáng ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, chậm rãi nói : “Miếng thịt béo như vậy, coi chừng ngậy chết đó.”

Miếng thịt này quả thật không dễ nuốt như vậy. Bản thiết kế đã chuẩn bị tốt, tài chính cũng đủ, lệnh cưỡng chế cũng đã ra.

Nguyên bản vốn là khu nhà cửa hai tầng kiến trúc Liên Xô kiểu cũ nên các hộ gia đình ở đây đều sửa sang lại lầu một làm cửa hàng bán lẻ .. vv. .. Đây lại là khu vực trung tâm nên làm ăn rất phát đạt.

Nhưng hiện tại chính phủ lại muốn xây dựng khu này thành trung tâm thương mại, bắt mọi người ra vùng ngoại thành ở. Công việc buôn bán bị cắt đứt, ai có thể ngồi yên?

Cư dân chống lại việc xây dựng, cho dù bị cắt điện nước, nhà bụi đầy đất cũng không chịu dời đi.

Trang Nghiêm vừa phải đối phó với “diêm vương” họ Lý, vừa phải xử lý đám “tiểu quý” kia, quả thực vội đến mức vắt chân lên cổ.

Mấy ngày liền, ngay cả nói mớ cũng biến thành “Các vị tổ tông, mau chuyển đi đi! Miếu mới rất tốt a!”

## 41. Chương 41

Tiểu Câu biết mình không thể giúp gì cho Trang Nghiêm, chỉ có thể vào lúc Trang Nghiêm nói mớ thì vỗ vỗ hấn, làm gối ôm cho hấn ngủ mà thôi.

Sáng nay, Tiểu Câu đeo tạp dề tự xuống bếp nấu cơm. Việc này bình thường đều là do Trang Nghiêm làm, nhưng gần đây hấn thật sự rất bận rộn, lúc ở nhà mới có thể nghỉ ngơi. Hai người không muốn thế giới riêng bị quấy rầy, nên ở nhà sẽ không nói tới chuyện công việc, thành ra việc nhà đều rơi vào người Tiểu Câu.

Nấu chút cháo loãng, lấy bát dưa muối, cộng thêm món chao mình thích. Tiểu Câu bưng mâm vào phòng ngủ.

Trang Nghiêm vẫn đang nằm ngáy đến rung kính cửa sổ.

Tiểu Câu đem thức ăn đặt ở đầu giường, đá dếp lê sang một bên, dùng chân đạp đạp cái khối to dùng nằm giữa chân. Người bị đạp trở mình một cái rồi lại ngủ tiếp.

Vì vậy Tiểu Câu mới bưng đĩa chao để cạnh mũi Trang thiếu gia, trong chốc lát, tiếng ngáy đã biến mất, lại không quá một hồi, Trang Nghiêm đã vọt dậy.

“Con mẹ nó, em lại lấy tất thối dí vào mũi anh!”

Tiểu Câu chớp cặp mắt nhỏ : “Không có a, không phải anh nói như vậy rất mất vệ sinh sao! Lúc này em dùng cái này.....”

Trang Nghiêm dùng vẻ mặt chán ghét nhìn đĩa chao, mắng “Thao!” Sau đó bịt mũi xuống giường rửa mặt.

Lúc Trang Nghiêm quay lại, đĩa chao đã biến mất, cửa sổ cũng được mở ra.

Trang thiếu gia ngồi dựa vào đầu giường, chờ Tiểu Câu bê đồ ăn lên giường. Hai người ngồi đắp chăn, ăn cháo loãng với dưa muối, thỉnh thoảng lại ‘cắn’ nhau mấy cái ...

Đang ăn đến vui vẻ, chuông điện thoại chợt reo.

Trang Nghiêm tiếp điện thoại, hai hàng lông mi chậm rãi dính sát vào nhau. Để điện thoại xuống, mặc quần áo đi ra ngoài.

Tiểu Câu biết đã xảy ra chuyện lớn.

Đúng là đã xảy ra chuyện! Các hộ bị cưỡng chế rời đi phải vài người làm đại biểu đi Bắc Kinh khiếu nại. Vốn khiếu nại cũng không có gì, Trang Nghiêm có rất nhiều cách xử lí.

Nhưng không ngờ mấy người đại biểu đó vừa xuống xe lửa đã bị người ta chặn đánh, có một người bị thương nặng phải vào bệnh viện, cuối cùng không cứu kịp nên đã chết trong bệnh viện. Đám người kia đánh xong còn không tính, phút cuối còn nói mấy câu uy hiếp : “Mẹ kiếp! Bọn mày biết điều thì mau chóng dọn đi! Ai còn dám khiếu nại sẽ bị chém cả nhà!”

Nhóm khiếu nại chán nản quay về, nhưng vẫn có người kiên quyết phải làm cho ra lẽ chuyện này. Không chỉ khiếu nại lên các quan ngành ở Bắc Kinh, còn kinh động tới giới truyền thông. Vì vậy chuyện các hộ gia đình bị đánh đập đe dọa rời đi trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Trang Nghiêm cực kỳ tức giận, bởi vì bọn người đó hoàn toàn không phải do hấn phải đi. Mẹ kiếp, bộ hấn là loại người thiếu não như vậy sao?

Nhưng dư luận đều là đứng về phía kẻ yếu, mà loại chuyện nếu không làm tốt rất dễ ngồi tù này, ai lại đi chủ động giúp người đánh đập đe dọa người ta kia chứ?

Lần “vu oan giá họa” này đúng là đã được chuẩn bị rất kỹ càng!

Người làm “chuyện tốt” không để lại tên này là ai? Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết! Ngoại trừ Lý lão nhị, còn ai có thể nghĩ ra biện pháp thiếu đạo đức như vậy? Giới truyền thông một đường tìm hiểu nguồn gốc Trang Nghiêm, cuối cùng lại tra đến Trang ba ba. Những kẻ có ý đồ riêng thấy vụ này liền vì quyền lợi và tiền tài, nhanh chóng thu thập những chứng cứ khác làm thành báo cáo gửi lên trên.

Nhà Trang Nghiêm đã lấn lộn quan trường nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu chỗ lợi hại của chuyện lần này.

Cuối cùng, Trang ba ba cắn răng tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với Trang Nghiêm, đồng thời bắt tay với các ngành liên quan giải quyết sự việc. Cái sự “quân pháp bất vị thân” này càng khiến Trang Nghiêm bị hấn hại đến không đường phản bác.

Chuyện này vốn có thể đè xuống, cuối cùng lại biến thành ví dụ điển hình cho sự “thiết diện vô tư” của Trang ba ba. Công – kiểm – pháp thay nhau oanh tạc, người làm ăn nào có thể sạch sẽ a? Đồng chuyện nát bét từ ngày xưa cũng bị lật ra hết.

Tài chính công ty bị đóng băng, cổ đông thi nhau bỏ đi. Các công trình trong tay cũng bị bắt chuyển ra.



Lý nhị thiếu gia danh chính ngôn thuận tiếp nhận công trình. Ăn mặc một bộ Tiểu Bạch, đến từng nhà người bị hại tặng gạo tặng mỡ, còn đồng ý chu cấp phòng ở. Trên màn hình tivi, tiểu Lý đồng chí cười đến sáng lạn rạng rỡ.

“Chúng ta đang sống trong xã hội pháp chế (có pháp luật), đối với những người dân không hiểu tầm quan trọng của việc xây dựng thành phố, chúng ta chỉ có thể dùng lời nói, không thể dùng hành động! Chỉ có lưu manh xã hội đen mới dùng tới bạo lực để ... “

“Tít”, Tiểu Câu tắt TV, lo lắng nhìn Trang Nghiêm, vừa rồi bộ dáng Trang Nghiêm trừng mắt nhìn TV giống như chỉ muốn chui vào đó bóp chết người đang nói.

Qua một lúc lâu, sắc mặt Trang Nghiêm mới dần trở lại bình thường.

“Tiểu Câu.....”

“Hử?”

“Trong tài khoản ở nước ngoài của anh vẫn còn chút tiền, anh đã làm hộ chiếu cho em, em sang đó lo liệu mọi chuyện trước, chờ anh qua đợt thẩm tra lần này sẽ sang đó đoàn tụ với em.”

“.....”

“Em nói gì đi chứ!”

“Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Có việc thì cùng nhau giải quyết, ai cũng không rời đi.”

Trang Nghiêm vung tay lên : “Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đám nước bọt đó sao có thể đánh ngã anh!”

Tiểu Câu không đáp, chỉ híp mắt nhỏ nhìn Trang Nghiêm.

Trang Nghiêm cười khổ : “Đi a, anh không muốn mất mặt trước mặt em. Lần này chỉ sợ sẽ phải vào tù. Anh phải lo liệu chuyện của em cho tốt, chỉ sợ họ Lý không bỏ qua em thôi. Em ra nước ngoài rồi anh sẽ yên tâm hơn.”

“..... Em cũng không đi, lúc này chúng ta ai cũng không thể rời người kia! Nếu anh còn đuổi em, em ra nước ngoài sẽ lại đi hầu hạ lão nhị!”

Trang Nghiêm tức giận đến mức muốn cho Tiểu Câu một bạt tai, nhưng nhìn đến bộ dạng bướng bỉnh đã lâu không thấy của cậu, dù thế nào cũng không xuống tay được.

Trang Nghiêm thở dài, kéo Tiểu Câu vào lòng.

“Vậy nếu anh vào ngục, em phải mang cặp lồng đi thăm nuôi anh.”

Tiểu Câu khẽ gật đầu, trong lòng muốn khóc nhưng vẫn cố nhịn.

Tội giết người có rất nhiều điểm mơ hồ, tuy trong số những người khiếu nại đã chết một người nhưng đến nay thủ phạm chính vẫn chưa sa lưới. Cho dù tất cả dấu vết đều chỉ về phía Trang Nghiêm, nhưng không có chứng cứ xác thực, cảnh sát cũng không thể bắt Trang Nghiêm quy án.

Tất cả tài chính đều bị đóng băng, Trang Nghiêm không thể chịu được phí luật sư khổng lồ.

Mẹ và vợ mấy lần gọi điện tới, Trang thiếu gia dứt khoát không tiếp. Nếu nói đoạn tuyệt quan hệ, vậy phải cắt đứt hoàn toàn!

Tiểu Câu vô thanh vô tức lấy số tiền tích góp nhiều năm của mình đưa cho Trang Nghiêm. Cầm tờ chi phiếu trong tay, Trang Nghiêm thiếu chút nữa lật bàn.

“Em bảo anh dùng số tiền này! Sao em không trực tiếp lấy dao đâm anh cho rồi!”

“Thì sao! Chê tiền của em không sạch sẽ bằng tiền nhà anh sao?” Tiểu Câu trực tiếp lật bàn, cốc chén trên bàn đều rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trang Nghiêm không lên tiếng, Tiểu Câu biết mình không nên nổi giận, lại cầm chổi quét đồng thủy tinh trên sàn.

Đêm đó, hai người lần đầu tiên chia phòng ngủ.

Trang Nghiêm một đêm không ngủ, dậy thật sớm, đi bộ trên đường cái. Mới hơn 7 giờ sáng, các cửa hàng trong khu vực đều chưa mở cửa, chỉ có mấy cửa hàng ăn nhanh là bắt đầu buôn bán.

Trang Nghiêm có điểm dúi bụng, sờ sờ 20 nguyên (=70K) trong túi quần, vừa bước chân vào KFC đã lập tức lùi lại.

Đúng là sáng sớm đã gặp quỷ, đoán xem hắn nhìn thấy ai!

Lý lão nhị đang bưng khay đồ ăn lên tầng 2. Một giám đốc mặc vest thắt caravat sáng sớm đã chạy đến tiệm ăn nhanh làm cái gì?

Trang Nghiêm bí mật bám theo sau, chỉ thấy Lý Tư Phàm đi về phía một bàn trong khu giải trí của trẻ em, một người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng nhận khay thức ăn trong tay gã, sau đó xoay người gọi một cậu bé : “Tranh Tranh, mau lại đây ăn sáng!”

Trang Nghiêm nắm chặt áo, ánh mắt Lý Tư Phàm nhìn người đàn ông đeo kính kia làm hắn nổi cả da gà. Tuy thỉnh thoảng hắn và Tiểu Câu cũng mất đi mảy may, nhưng tuyệt đối không đến trình độ ‘liếc mắt đưa tình’ như vị này, nào còn mặt mũi đàn ông nữa!

“Trẻ con ham chơi, anh cứ ăn trước đi!” Lý Tư Phàm nói xong, cầm Hamburger đưa đến miệng người kia. Mắt Kính ngượng ngùng, khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ bừng.

Ánh mắt Lý thiếu gia càng thêm đói khát, giống như một hồ ly phát xuân (động dục) đang suy nghĩ sẽ hạ miệng ở chỗ nào. Mắt Kính dính tương salad trên mép, gã nhanh tay lẹ mắt dùng đầu ngón tay quệt đi, phút cuối còn cho tay vào miệng mút.

Khỏi cần phải nói, bộ dáng hạ lưu của Lý lão nhị lúc này như đúc ra cùng một khuôn với đại ca gã.

Trang Nghiêm vui vẻ vô cùng, Lý thiếu gia bình thường giống như không dính bụi trần, khác với người thường, kết quả lại là bí mật theo đuổi cha một đứa trẻ a.

Cái đuôi này, hắn nắm chắc rồi. Còn muốn dùng tên ca ca đáng chết đến vơ vét tài sản của ông, ông phải cho mày biết cái gì gọi là cảnh giới cao nhất của tay không bắt sói!

## 42. Chương 42

Tiểu Câu buổi sáng thức dậy mới phát hiện không thấy Trang Nghiêm đâu cả. Trong thư phòng chỉ còn lại tàn thuốc vương vãi trên sàn. Tiểu Câu coi tàn thuốc như đầu Trang Nghiêm, ra sức giẫm.

Đang giẫm hăng say, điện thoại lại vang lên.

“Xin chào, lâu rồi không liên lạc, còn nhận ra bác là ai chứ?” Thanh âm đặc biệt có giáo dục – là mẹ Trang Nghiêm.

Khi Tiểu Câu tới chỗ hẹn, Trang ma ma đã ngồi sẵn trong quán cà phê. Bị thằng con dày vò như vậy mà không thấy bà già đi chút nào, cũng coi như là kỳ tích.

“Hai chúng ta ngồi cùng một chỗ luôn là vì chuyện của Nghiêm Nghiêm, cũng không biết cái này có được tính là duyên phận không nữa?”

Tiểu Câu không lên tiếng, chớp mắt lắng nghe.

“Bởi vì chuyện của hai đứa, ba Trang Nghiêm rất tức giận, cộng với việc nó cãi lại rồi dọn ra ngoài, ba nó đã quyết định mặc kệ chuyện của nó. Cha nó có thể nhẫn tâm như vậy, nhưng người làm mẹ này không bỏ con được!”

Khóe mắt Trang ma ma ươn ướt, bà vội lấy khăn lụa lau nước mắt rồi mới nói tiếp : “Nghe lời bác, hai đứa cùng một chỗ không có kết quả đâu, chia tay đi, chuyện này mới có khả năng xoay chuyển, cháu cũng không nhần tâm nhìn Nghiêm Nghiêm vào tù mà đứng không!”

Tiểu Câu thả mấy cục đường vào chén cà phê.

Đến lúc cà phê sắp tràn ra, cậu mới ngẩng đầu lên.

“Các người làm cha mẹ lại không bảo vệ anh ấy, dựa vào cái gì bắt cháu phải làm?”

“Cậu nói cái gì?” Trang ma ma có điểm không tin vào lỗ tai mình, ngoại trừ đứa con, từ trước đến nay chưa có ai dám nói với bà như vậy!

Tiểu Câu biết mình đang nổi giận!

Cho dù thấy con giận cũng không cần lấy thuốc trừ sâu DDVP đuổi tận giết tuyệt như vậy. Trong giọng nói của mẹ Trang Nghiêm lộ ra vẻ khinh miệt, cậu có thể thấy được. Những lời này vẫn giống hệt năm năm trước!

Lúc đó cậu lựa chọn rời đi, nhưng lần này không thể giống như vậy.

“Ý của cháu là bác hãy nhìn cho rõ, cháu không bám con bác, Trang Nghiêm có chân, anh ấy có thể tự đi!”

Hiện tại Trang lão thái thái mới biết vì sao con dâu khóc chạy về nhà, người này đúng là không biết xấu hổ!

Tiểu Câu một ngụm uống cạn cốc cà phê thả sáu viên đường. Chết tiệt! Ngọt đến độ có thể lấy mạng người!

“Con của bác tuy không phải dạng người tốt lành gì, nhưng lần này anh ấy thật sự bị oan. Các người không cần anh ấy, vậy cháu cần!”

Trang lão thái thái không thêm tiếp lời, cầm ví đứng dậy.

Tiểu Câu kéo áo bà : “Kia..... Bác còn chưa trả cháu tiền!”

“A —”

\*\*\*

Trang Nghiêm về đến nhà, Tiểu Câu đang ngồi trên sofa đọc báo. Hắn kích động đi tới ôm lấy cậu.

“Lão bà, chuẩn bị xem lão công trở mình a ... “

Tiểu Câu mặt mày cau có, quăng thẻ ra : “Cầm lấy đi! Đây là tiền nhà anh, rất sạch sẽ !”

Trang Nghiêm nghi hoặc tiếp nhận thẻ tín dụng : “Ở đâu ra?”

“Mẹ anh đưa.”

“Bộp” Thẻ bị vút vào góc tường : “Em lại hứa gì với mẹ anh? A? Em lại muốn bỏ đi sao? Không có cửa đâu!”

Tiểu Câu dựa vào ghế sofa, thái độ hờ hững .

“Không phải, vậy sao em lại nhận tiền của bà?”

“Tiền lương chị tôi ngồi tù – 50 vạn.”

Trang Nghiêm nói không nên lời, thằng nhóc năm đó đánh chết cũng không nhận tiền, vì sao bây giờ lại quay lại lấy? Trong lòng hắn biết rõ đáp án.

Có đôi khi, Trang Nghiêm cũng tự hỏi mình tại sao lại yêu cậu. Có thể là vì Tiểu Câu giống như con chuột nhỏ ngày ngày đào một cái洞 trong lòng hắn, lấy cái gì chán cũng không ngừng lại, chỉ cần nhớ tới là lại thấy đau.

“Tiểu Câu, anh thấy là em muốn bức anh kiếp sau làm một con trâu, để em kéo cả đời!”

“Kiếp sau cái gì? Anh làm kiếp này đi! Mau đi quét nhà cho em, tàn thuốc vung đây ra kia kia!”

Trang Nghiêm dùng sức hôn Tiểu Câu một cái thật kêu : “Chỉ cần em không rời xa anh, chuyện gì anh cũng làm được!”

Tiểu Câu quay lại ôm hắn : “Vậy anh cũng đừng bỏ em, đừng rời đi.”

Trang Nghiêm nhếch khóe miệng, cười đến có chút âm trầm : “Yên tâm, anh không đi được đâu.”

## 43. Chương 43

Mặc dù hiện tại đã có tiền, nhưng số tiền này đều phải xài vào những khoản cần thiết.

Tiền luật sư phải chi, tiền quan hệ cần chuẩn bị, tiền thuốc men cho người bệnh nằm bệnh viện cũng phải trả. Tiền của Tiểu Câu, Trang Nghiêm nói chết cũng không cầm. Cuối cùng dứt khoát bán căn hộ, toàn bộ dọn về phòng cũ của Tiểu Câu. Hai người bắt đầu kế hoạch bớt chi tiêu. Bình thường đều dùng mì ăn liền làm bữa chính, đi lại di chuyển cũng đều chen chúc trên xe công cộng.

Trang Nghiêm cảm thấy không đủ mặt mũi, thường thường giận dữ nói : “Đến lúc nào anh mới có thể nở mày nở mặt trước mặt em đây?”

Có cái này làm động lực, cho dù làm chuyện xấu cũng đặc biệt hùng hồn.

Tiểu Câu cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, ba tháng sau, đầu tiên là tài chính công ty được sử dụng trở lại, sau đó án tử cũng được giải quyết. Trang thiếu gia lại bắt đầu đường làm quan rộng mở.

Vì khoảng thời gian trước đều rất đen đủi nên Trang Nghiêm suy nghĩ cách giải xui. Tra hoàng lịch chọn ngày tốt làm lễ mừng công ty hoạt động trở lại.

Ngày cất băng, trước cửa công ty đặc biệt náo nhiệt. Đám bạn thân gần đây không thấy mặt hôm nay cũng lộ mặt ra.

Nguyên một đám đều chạy đến tức giận nói : “Trang Nghiêm, cậu gặp rắc rối sao không đến tìm tôi mà lại tự mình giải quyết như vậy, quá khách khí, thiếu suy nghĩ a!”

Trang Nghiêm thiếu chút nữa bật cười : “Không phải sợ làm phiền các cậu sao?” Mẹ kiếp, lúc đó tìm được bọn mày chắc? Trốn so với BinLaden còn kĩ hơn!

Lúc này, một cỗ xe BMWs màu bạc dừng trước cửa công ty. Lý nhị thiếu gia ưu nhã bước xuống xe.

“Hôm nay công ty ngài mở tiệc khai trương, sao tôi dám không đến chúc mừng!”

Trang Nghiêm cùng gã ‘tay bắt mặt mừng’ : “Thật vinh hạnh!”

“Hôm nay tôi có chuẩn bị một phần đại lễ cho ngài!”

“Làm ngài tổn kém rồi!” Đáng tiếc ánh mắt hai người không có một tia thiện cảm, cả hai đều dùng sức ‘bóp’ tay nhau.

Tiểu Câu đi ra, thấy Lý nhị thiếu gia ở đó nên không đi qua. Không biết tại sao, mỗi lần trông thấy người này, trong lòng cậu đều đặc biệt không thoải mái, cảm giác lạnh run chạy dọc sống lưng.

Hàn huyền xong, Trang Nghiêm xoay người đón tiếp những người khác. Sau đó bắt đầu nghi thức cất băng. Trang Nghiêm mỉm cười đối diện ống kính, còn tranh thủ thời gian quay đầu liếc Tiểu Câu, dùng miệng làm khẩu hình nói : “Lão bà, thấy anh đẹp trai không!”

Tiểu Câu nở nụ cười.

Giữa trưa, ánh nắng gay gắt chiếu rọi mọi vật. Phía trước Trang Nghiêm đột nhiên xuất hiện ánh sáng phản quang làm hắn chói mắt. Trang Nghiêm trông thấy cặp mắt híp lại vì cười của Tiểu Câu từ từ giãn ra, sau đó cậu liền mạng chạy về phía hắn.

Hắn tự động quay đầu lại, trông thấy một lưỡi dao sắc bén mang theo gió đã đến trước mắt.

“Đồ gian thương! Mau đền mạng cho con tao!”

Hắn không tránh, xoay người đẩy Tiểu Câu đang bổ nhào về phía mình.

Khi mũi dao đầu tiên đâm vào cơ thể, hắn nhìn thấy Tiểu Câu bị đẩy ngã trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, cách đó không xa là bản mặt tươi cười âm độc của Lý Tư Phàm. Trên người giống như bị người ta đóng cọc, một nhát, hai nhát, ba nhát ...

Cảm giác đau đớn lan khắp cơ thể. Khi đầu Trang Nghiêm chạm xuống đất, chỉ có một ý nghĩ duy nhất : Lần này ông mày không để lão bà đỡ hộ ... ha ha ...

\*\*\*

Vỏ táo gọt càng ngày càng dài, hiện tại Tiểu Câu có thể gọt hết một quả táo trong một phút. Dưới chân cậu có một túi táo to đã gọt hết vỏ.

Có một cụ ông ngồi ở quây nước ven đường cảm thán : “Cậu ta chắc không được bình thường, suốt cả tháng nay đều ngồi trước cổng bệnh viện gọt táo, còn trẻ như vậy mà đã bị điên rồi ... Haizz, đáng tiếc.”

Tiểu Câu không nghe thấy, cậu vẫn đang chuyên tâm gọt vỏ táo. Vỏ táo tuyệt đối không thể bị đứt, nếu bị đứt có nghĩa là ...

Từ lúc Trang Nghiêm bị đâm đã một tháng, khi Trang Nghiêm toàn thân máu me đầm đìa ngã xuống đất, cậu đã làm cái gì? Dù nghĩ thế nào cũng không nhớ ra. Chỉ biết lúc cậu tỉnh táo lại, người đã được đưa vào bệnh viện, trong lòng là Trang Nghiêm vẫn đang chảy máu. Cậu mơ hồ nghe thấy tiếng bác sĩ ra lệnh đưa người bị thương vào phòng cấp cứu, tiếng người cùng đi tới bệnh viện nói chuyện về hung thủ – chính là cha của người đi khiếu nại bị đánh chết.

Khi người nhà Trang Nghiêm chạy đến thì việc đầu tiên chính là đuổi Tiểu Câu ra ngoài.

Tiểu Câu ra sức gào thét : “Tôi cầu xin các người, để cho tôi ở cùng anh ấy, tôi đã hứa với anh ấy sẽ không rời đi! Không đi! Dù thế nào cũng không đi!”

Cho dù kêu động lòng người đến mức nào, cậu vẫn bị ném ra ngoài phòng bệnh.

Cậu đập đầu trước cửa phòng bệnh, máu nhuộm hồng gạch men. Bảo vệ của bệnh viện liền đuổi cậu ra khỏi bệnh viện.

Tiểu Câu biết bọn họ chắc chắn sẽ không để mình gặp Trang Nghiêm.

Cậu liền mua một đồng táo đỏ Fuji mà Trang Nghiêm thích ăn, ngồi trông coi trước cửa bệnh viện.

Mỗi lần người nhà Trang Nghiêm ra vào bệnh viện cũng không quên nhỏ nước bọt vào người Tiểu Câu. Nhưng Tiểu Câu vẫn rất vui vẻ, chỉ cần bọn họ còn ra vào bệnh viện tức là Trang Nghiêm vẫn còn sống.

Nghe hộ sĩ trong bệnh viện mềm lòng nói cho cậu biết : “Trang Nghiêm vẫn còn đang hôn mê, chưa thoát khỏi thời kì nguy hiểm, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.”

Lỗ nhỏ trên tay dần dần tăng, bỏ đầu ngón tay chảy máu vào miệng mút mút, sau đó lại tiếp tục gọt.

Từ lúc Trang Nghiêm vào bệnh viện, Tiểu Câu chưa từng rời đi, đói bụng thì gặm táo, mệt thì dựa vào góc tường ngủ. Không khác gì ăn mày.

Tiểu Câu thật sự rất hận bản thân, vì sao lúc đó lại không chạy nhanh một chút? Cậu tình nguyện người hiện tại nằm trên giường bệnh là mình a!

Trang Nghiêm! Thao mẹ anh! Bắt tôi phải chịu tội như thế này, lại không có cách nào xử lí anh.

Trong tay vừa dùng sức, vỏ táo đã bị đứt. Hai mắt ngây ngốc của Tiểu Câu trợn to!

Ngô Tiểu Câu, tay mày bị sao vậy? Ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng làm không xong!

Cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng, giờ tay cầm dao lên, Tiểu Câu hung hăng đánh vào tay mình!

Một bàn tay ngăn lại hành động tự ngược của Tiểu Câu.

“Vợ của anh..... mà em cũng dám đánh? Lá gan..... không nhỏ a!” Thanh âm suy yếu nhưng đậm chất du côn vang bên tai.

Tiểu Câu cảm giác đầu mình có chút choáng váng.

Cậu ngẩng đầu, nghẹn ngào nói : “Anh chờ đấy! Không chết thì phải theo em cả đời!”

## 44. Chương 44: Phien Ngoại 1

Đổi tên

Hai giường bệnh hợp lại thành một chiếc giường lớn, Tiểu Câu bọc kín chăn bông thành một cuộn tròn tròn.

Người mỗi một quá độ thì đặc biệt dễ dàng ngáy ngủ. Tiếng ngáy như phá núi vang khắp phòng bệnh thật sự không thích hợp với người bệnh nặng.

Nhưng dù bác sĩ có quyền lực đến đâu cũng không thể lay chuyển được Trang Nghiêm, người ta mà không thấy vợ là khô héo quắt queo rũ rượi a.

Mẹ Trang Nghiêm xem như sợ đứa con, chỉ có thể đẩy Tiểu Câu vào phòng tắm tẩy độc. Tiểu Câu ngồi trước cửa bệnh viện suốt một tháng, lúc đi đường cũng có thể ngủ ngon lành, còn phải tìm mấy người tới giúp cậu tắm rửa. Nghe mấy người đó nói, tắm cho cậu chẳng khác gì lột trứng muối, xác bùn dầy kinh lên được! Vất vả lắm mới tắm rửa sạch sẽ, Tiểu Câu ôm tay Trang Nghiêm ngủ ngon lành. Trang Nghiêm hôn mê suốt một thời gian dài như vậy ngược lại không hề buồn ngủ.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Trang Nghiêm nhìn người tới, vết thương lập tức đau nhói. Lý thiếu gia mặc âu phục trắng cười cười chẳng khác gì Bạch Vô Thường.

“Tỉnh rồi sao? Thật khiến mọi người phải thay ngài lo lắng.” Lý Tư Phàm kéo một cái ghế, bắt chéo hai chân ngồi xuống cạnh giường.

“Phiền cậu cách xa tôi một chút được không? Vì khuẩn tới gần dễ khiến miệng vết thương lở loét.”

Lý thiếu gia lại kéo ghế gần thêm một chút. Mẹ kiếp, sạch sẽ chết tiệt đến chết vẫn còn mạnh miệng.

“Ý gì đây? Ngại ông già kia không dùng được, chuẩn bị tự mình chém vài đao?”

Họ Lý quá không đàn ông, lại dùng chiêu mượn dao giết người.

Lý thiếu gia nở nụ cười: “Còn cảm thấy ủy khuất nữa sao? Thủ đoạn anh dùng so với việc đâm tôi còn độc ác hơn!”

Trang Nghiêm liếc mắt nhìn: “Cho dù không có ân oán giữa chúng ta, tôi cũng không thể bỏ qua cho cậu. Tôi đã cảm thấy bản thân đủ xấu xa, nhưng những việc cậu làm thực mẹ nó khốn kiếp, nếu sớm biết như vậy thì lúc trước tôi đã không bán bệnh viện cho cậu!”

Ánh mắt Lý Tư Phàm lướt qua Trang Nghiêm dừng lại trên mặt Tiểu Câu.

“Chúng ta còn so đo sao? Ai trên tay không dính máu, không cần anh đeo cánh trắng giả làm thiên sứ. Muốn cần ngược lại tôi? Anh còn chưa đủ đạo hạnh!”

Nói xong, Lý thiếu gia ghé sát tai Trang Nghiêm: “Chuyện bệnh viện anh cũng giả không ít thủ đoạn, tôi cũng không muốn tính toán, tôi cũng không đành lòng nhìn chú Trang người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Nhưng nếu anh còn tiếp tục dây dưa, tôi không dám đảm bảo an toàn của người bên cạnh anh đâu.”

“Rầm” Cánh tay Trang Nghiêm vừa dùng sức, cái giá treo ống truyền dịch liền bị kéo ngã xuống đất, kim tiêm văng ra mang theo tia máu.

“Mày dám?” Trang Nghiêm muốn xuống giường đánh thằng khốn này.

Lúc này hộ sĩ ở bên ngoài đi vào kiểm tra phòng thấy cảnh tượng hỗn loạn như vậy thì không khỏi kêu lên.

Lý Tư Phàm cười cười xoay người rời đi.

Trang Nghiêm tùy ý hộ sĩ xử lý miệng vết thương, thần sắc phức tạp nhìn theo bóng lưng Lý Tư Phàm.

Thực nhìn không ra, tên này cũng là người dám vì tình mà không ngại xuống địa ngục.

Bất quá, Trang Nghiêm thực đồng tình với người bị tên này để ý .....

Người ta thường nói người đã từng đi qua quỷ môn quan đều có thể nhìn thấu mọi chuyện trên đời.

Trang Nghiêm nhìn rất rõ! Mình mẹ nó nhất định không thể chết trước Tiểu Câu. Anh đây còn chưa có chết mà nhóc thối đã giống tượng đất thế này, lỡ mà anh chết thật thì không phải là Mạnh Khương Nữ khóc trường thành sao?!![1]

Kỳ thật con người mới là thứ phá hoại nhất, đến thời điểm, thiên tai nhân họa nói không có thì sẽ không có.

Hắn vì Tiểu Câu quyết định dừng tay chừa đường lui.

Khi miệng vết thương đã khép lại, Trang Nghiêm vội vàng xuất viện gặp luật sư.

Việc đầu tiên là vội vàng ly hôn. Lúc đầu Nhâm tiểu thư vẫn không đồng ý, nhưng chứng kiến chồng bị đâm chẳng khác gì đồng hồ cát, đến khi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đảo qua một vòng những người chung quanh, câu đầu tiên lại là: “Tiểu Câu đâu?”

Nhìn thấy người chồng đứng còn không vững gượng dậy đi tìm người đàn ông kia, Gia Tuệ biết mình thực sự đã hết hy vọng. Mà mẹ Trang Nghiêm trong lòng vẫn còn sợ hãi, chỉ cần con mình có thể sống yên ổn, thích yêu ai thì yêu a!

Vào ngày ly hôn, Trang Nghiêm kéo Tiểu Câu vào khách sạn mở tiệc chúc mừng hắn khôi phục cuộc sống độc thân.

Cảnh đêm mờ ảo, trên tầng thượng khách sạn chỉ đơn độc một chiếc bàn trải khăn trắng, giá nến xa hoa, còn có một nhạc công kéo đàn violon.

Tiểu Câu ngồi trên ghế, toàn thân không được tự nhiên. Hai ông chú đã có tuổi buổi tối lại leo lên nóc nhà chơi trò tình cảm lãng mạn, nhìn thế nào cũng không thích hợp.

“Chúng ta về nhà được không? Làm một đĩa lạc, tai heo, lại uống chút rượu xái, rất thú vị. Tại sao phải ở trên nóc nhà hứng gió chứ?”

“Hôm nay rốt cục anh đây cũng khôi phục thân phận độc thân, gian tình của hai ta cuối cùng cũng có thể bỏ cáo thiên hạ, phải chúc mừng long trọng mới được. Anh cũng không ngại dọa người, em còn kêu ca cái gì!”

Nói xong, Trang Nghiêm hướng về phía nhạc công ồn ào: “Có nhìn thấy không, người mắt híp này chính là vợ tôi đó!”

Nhạc công vừa nhìn chỉ thấy mắt mất, cũng không đáp lại hắn, chớp mũi hướng về cây đàn, ra sức kéo.

Tiểu Câu ngậm miệng lại, kinh nghiệm nói cho cậu biết, đến lúc Trang Nghiêm nổi hứng điên cuồng, ai cũng không ngăn được.

Chờ ăn cơm xong rồi, Trang Nghiêm mới lấy ra một chiếc hộp thắt lụa hồng đưa cho Tiểu Câu.

Được! Muốn diễn đủ vở kịch buồn nôn này a.

Tiểu Câu nghĩ thầm ngàn vạn lần chính là nhẫn a! Chưa chịu hổng nổi luôn.

Nhưng đến lúc mở hộp ra xem – bên trong lại chỉ có một tờ giấy.

Xem chữ viết trên giấy, sắc mặt Tiểu Câu lại thay đổi. Kỳ thật trên giấy cũng không viết gì nhiều, chính là một phần di chúc cùng số tiền bảo hiểm khổng lồ.

Người được lợi lớn nhất chính là cậu, Tiểu Câu. Còn người viết di chúc chính là — Ngô Nghiêm?

Người này là ai?!?

“Dù sao ba anh cũng không muốn anh, nên anh đổi luôn thành con thừa tự của Ngô gia, như vậy tương lai sẽ không xảy ra việc tranh chấp tài sản thừa kế!”

“..... Mẹ anh có bị anh làm tức chết không vậy?”

“Không có việc gì! Mẹ anh có sóng gió nào mà chưa từng trải qua.”

“Vậy sau này..... anh chính là anh của em?”

“Ừ thì là vậy đó! Vốn anh muốn để em nhận anh làm con thừa tự, nhưng tuổi lại không đủ!” Nói xong còn bày ra bộ dáng rất chi là tiếc hận.

Tiểu Câu “A” một tiếng. Sau đó lau miệng: “Không còn sớm, trở về thôi!”

Trang Nghiêm kéo tay Tiểu Câu nói: “Anh đã đặt sẵn một phòng tổng thống dưới lầu, lát nữa chúng ta lăn vài vòng trên giường lớn, tiệc chúc mừng mới coi như đầy đủ a!”

Tiểu Câu bỏ qua “Ngô Nghiêm”, cũng không quay đầu lại đi trước.

“Không được! Anh đã thành con thừa tự nhà em, như vậy là loạn luân đó!”

Con lớn Ngô gia rốt cục nghe ra điểm bất thường, dùng sức giữ chặt thân thể Tiểu Câu. Trên mặt Tiểu Câu toàn là nước mắt.

“Trang Nghiêm! Tôi tha con mẹ nhà anh! Bộ anh không có mắt hử, còn học vĩ nhân sớm làm di chúc! Một tháng qua tôi sống khổ sở như vậy là vì cái gì? Mỗi thời mỗi khắc, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, nếu anh chết thì phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Di chúc để làm gì? Nói cho anh biết, anh chết càng sớm càng tốt! Anh mà chết, tôi sẽ lấy tiền của anh mua một con thuyền dạo chơi một vòng quanh Thái Bình Dương!”

Trang Nghiêm bị chửi thì trợn tròn mắt: “Anh đây không phải là..... đây không phải là, vạn nhất có cái gì sơ xuất, sợ người khác ức hiếp em sao?”

Tiểu Câu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi muốn cái gì? Chẳng lẽ anh còn không biết sao?”

Nói xong liền xoay người đi vào thang máy.

Khi về nhà, ngay cả xe cũng không gọi, hai người một trước một sau đi trên đường.

Ngọn đèn hắt bóng hai người xuống nền đường, trong bụi cỏ ven đường, tiếng dế kêu râm râm, lại nói, nửa đêm đi đường như vậy so với ở trên sân thượng hóng gió còn có ý vị hơn nhiều!

Trang Nghiêm nhìn chằm chằm vào xoáy tóc người đi trước, đầy một bụng ủy khuất: Thấy không? Có tới 1,3 tỷ người, hần chọn ai không chọn, lại đi chọn con lừa bướng bỉnh này! Ánh mắt kiểu gì không biết!

Đang bước tới trước, Trang Nghiêm đột nhiên kêu “Ai u”, miệng vết thương tuy đã khép lại nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ đau nhức. Bình thường hần chỉ cần môi găng nhịn, nhưng hôm nay không biết tại sao lại kêu to như vậy.

Tiểu Câu ngừng lại, khẽ cắn môi, vẫy tay gọi một chiếc taxi. Chờ cậu ngồi vào ghế sau, thấy Trang Nghiêm bất động, lập tức trừng mắt: “Còn đứng đó nhìn cái gì nữa! Không mau vào!”

Trang Nghiêm vui vẻ, vội vàng chui vào xe, ôm lấy Tiểu Câu bên cạnh cọ cọ.

Về đến nhà, Trang Nghiêm ôm Tiểu Câu lên giường. Quần nhanh chóng được cởi ra.



Tiểu Câu giơ chân đạp hấn, hấn liền hừ mũi: “Vợ à, cũng gần 2 tháng rồi, em mà không để anh làm là sẽ nghẹn thành tai nạn chết người đó!”

Chuyện phòng the lớn hơn cả trời, Đại Ngộ đề Nhị Ngộ bắt đầu một hồi vận động ma sát.

Nửa người dưới bị lửa nóng phun ra nuốt vào, Tiểu Câu nặng nề thở gấp nắm lấy tóc Trang Nghiêm.

Trang Nghiêm lau nước miếng, nhắm thẳng động nhỏ của Tiểu Câu động một cái tiến vào.

“Đệt! Anh làm nhẹ thôi!”

“Anh nhịn không được, em thả lỏng đi! Chặt như vậy khiến anh muốn bắn, anh còn muốn đổi vài tư thế nữa a!”

“.....”

Tiểu Câu thầm mắng một tiếng đồ lưu manh, nhưng toàn thân đều bị người đè phía trên đốt lửa. Hai người dính sát vào nhau, mồ hôi nóng ẩm giao hòa, trao cho nhau thứ tình cảm mãnh liệt sôi trào ...

Cao trào qua đi, Trang Nghiêm ôm Tiểu Câu nói: “Em muốn cái gì, dĩ nhiên là anh biết! Anh sẽ luôn ở bên cạnh em..... Đúng rồi, tháng sau là chị em có thể ra tù.”

Tiểu Câu vội ngẩng đầu nhìn Trang Nghiêm: “Thật sao?”

“Anh nợ hai chị em em quá nhiều! Anh nhất định sẽ nhớ kỹ mình là con trâu vàng của em, sẽ quý trọng tính mạng, để em canh anh cả đời chính là nhiệm vụ của anh! Em hãy xem tờ di chúc đó là lời thề của anh! Vì em – anh lúc nào cũng sẵn sàng!” Nói xong, đồng chí Đại Ngộ còn giơ tay làm tư thế chào trong quân đội!

Tiểu Câu không nhịn được phì cười.

Mẹ Trang Nghiêm thì không cười nổi, bà đeo kính lão nhìn cái tên bị gạch bỏ trong sổ hộ khẩu.

Trong biệt thự đột nhiên vang lên tiếng hét như tiếng sấm.

“Trang Nghiêm, mày đúng là đồ bất hiếu! Tức chết tôi rồi!”

## 45. Chương 45: Phiên Ngoại 2

Gây dựng sự nghiệp

Nhìn con số trên tờ lịch từng ngày nhảy về phía trước, Tiểu Câu cụp mắt âu sầu.

Chị mình được ra tù, đáng nhẽ cậu phải cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng vấn đề cũng nổi gót theo sau.

Sau khi Ngộ Việt ra tù nhất định sẽ hỏi: “Tiểu Câu, em đang ở đâu?”

Cứ nói thẳng ra là cậu đang ở chung với Trang Nghiêm? Không được a!

Nếu bị hỏi: “Quán vịt nướng em làm ở chỗ nào?”

Chả nhẽ lại bảo chị trực tiếp xóa chữ “nướng”, chính là “áp điểm” a! Vậy một trong hai người nhất định sẽ hóa điên mất.

Những vấn đề này cũng làm cho tiểu Ngộ nhiều đêm mất ngủ.

Trang Nghiêm phát hiện Tiểu Câu hai ngày nay đặc biệt chăm chỉ học tập. Mỗi ngày ở đằng kia loạt loạt lật báo, đầu dính vào hai chữ quảng cáo sẽ không thềm ngừng lên.

Cuối cùng Tiểu Câu vỗ bàn: “Chính là nó!”

Tiểu Câu nói cho Trang Nghiêm biết trước cổng chợ dưới nhà có một quán ăn sắp sửa sang tên đổi thành quán vịt nướng.

Đại Ngô đồng chí thập phần mất hứng, nằm ở trên giường đem chân gác lên bụng đồng chí Tiểu Ngô: “Chủ hộ trong hộ khẩu không phải là anh sao? Chuyện lớn như vậy cũng không bàn với anh một tiếng, vợ nhỏ, cánh dài rồi hả!”

“Cút qua một bên, tôi sau này sẽ là nông dân xí nghiệp gia, anh phải khách khí một chút!”

Bản thân người vợ muốn xuất đầu lộ diện, ở bên đường bán vịt, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Tiểu Câu hào hứng bưng bưng lấy sổ tiết kiệm, chọn nguyên vật liệu, lắp đặt thiết bị mặt tiền cửa hàng, xin gia nhập liên minh “chảy nước miếng” làm đại lí vịt nướng.

Sau khi giao một vạn nguyên phí gia nhập liên minh, thiết bị nướng liền được chở thẳng tới quán, còn tặng kèm một quyển bí quyết điều chế, còn có túi đóng gói, áp-phích ... vv...Kế tiếp chính là mở lò nướng luyện tập. Qua thời kì luyện tập, Trang Nghiêm chỉ cần nghe thấy mấy chữ vịt nướng “chảy nước miếng” thì trên mặt liền đỏ mề hôi.

Khi Tiểu Câu chính thức mở cửa buôn bán, trên người Trang thiếu gia lúc nào cũng là mùi vịt nướng.

Bởi vì địa điểm lựa chọn rất tốt, vừa khai trương đã có khởi đầu tốt đẹp, vắn vắn một ngày đã bán được 20 con vịt. Tiểu Câu cân nhắc lượng công việc sau liền thuê một cô gái nông thôn tới phụ việc. Mặt tiền cửa hàng thiết lập dưới lầu một khu dân cư, 3 hộ phòng ở lầu hai cũng bị Tiểu Câu mua, toàn bộ đã thông đổi thành một hộ.

Mọi thứ đều chuẩn bị thật tốt, chờ bà chị đi ra.

Cô gái mới thuê tên là Lan Lan, khuôn mặt đỏ hồng vừa nhìn đã biết là một người rất thực dụng. Miệng ngày nào cũng gọi Ngô ca ngọt xót. Trong mắt cô, ông chủ của mình là một người rất thần bí.

Mở hàng quán nhỏ, tiền kiếm được tính từng đồng một, cần nhất là cần cù tiết kiệm.

Nhưng ông chủ có thể vì mỗi cân thịt vịt tăng 5 xu mà tranh cãi với người khác tới mức đỏ mặt tía tai lại có thể mất cũng không nháy cảm 10 vạn nguyên mua thêm một bộ đồ điện gia dụng cho căn hộ trên lầu.

Hơn nữa trong tiệm có đôi khi thiếu nguyên liệu, gọi một cú điện thoại, lập tức có một anh đẹp trai vén rèm xe xa hoa tới đưa hàng. Mỗi khi nhìn thấy từng bó hành tây được lôi ra từ cốp xe BMW, người trên đường lại đổ rạp từng hàng.

Có người thường xuyên đi chợ rảnh rồi bàn tán: “Nhìn thấy chưa? Xe vận chuyển là dùng BMWs đó! Còn ai dám cười vịt nướng là làm ăn nhỏ chứ!”

Có chút ruồi bọ ngửi thấy mùi liền tới tìm.

Hôm đó có mấy tên thanh niên cắt đầu đinh vào trong tiệm.

“Các người mở tiệm ở đây đã đến thông báo với ban trị sự Liên Hợp Thực Phẩm Thành Tây chưa hả?”

“Gi? Liên hiệp quốc á?” Lan Lan nghe không rõ.

Tên cầm đầu đẩy cô qua một bên: “Mẹ kiếp! Tưởng trốn đi là xong à? Gọi ông chủ của mày ra đây!”

Tiểu Câu lau tay vào tạp dề, trên tay còn cầm que xiên vịt nướng từ trong nhà đi ra.

“Có việc gì?”

“Các người mỗi tháng phải nộp 200 nguyên phí quản lý, hiện tại hàng quán nhiều như vậy, cậu xem nhân viên quản lý chúng tôi mệt mỗi biết bao!”

Nhìn bộ dáng mỗi người đều cầm tấm xĩa răng hếch bụng bia là biết “mệt” muốn chết rồi!

Tiểu Câu là con khỉ đã thành tinh sao còn không nhìn ra đối phương bày trận thế gì?

Bề ngoài giả bộ cười nói: “Mấy hôm nay trời nóng như vậy, các cậu còn phải đi thị sát, thật là vất vả. Mấy cậu cũng thấy chúng tôi chỉ là làm ăn nhỏ, lời lãi chẳng được mấy đồng. Nếu không thì ... các cậu cầm mấy con vịt nướng về nhà tắm bổ nhé!”

Nhóm “ủy viên” vừa nghe lời này liền hùng hùng hổ hổ muốn đập bẻ gì đó.

Lan Lan vội vàng ngăn cản bọn họ.

Có một “ủy viên” duỗi móng vuốt sờ mặt cô bé, “Ăn vẹt quá ngấy, nếu đổi lại là cô bé này thì còn tạm được.” Những người khác lập tức phát ra tràng cười khả ố.

Cô gái tuổi còn trẻ, chưa từng gặp qua chuyện như vậy, lập tức cho tên kia một bạt tai. Lần này chọc đúng tổ ong vò vẽ, gã bị đánh liên hồi kéo cô bé lên lầu. Đám người đằng sau còn reo hò cổ vũ.

“”Làm việc” văn minh một chút a!”

Tiểu Câu không nhìn được cảnh này, cậu từ nhỏ đã được dạy phải nhường nhịn bảo vệ con gái.

Đầu nóng lên, cái xiên trong tay liền bay ra ngoài, thiếu chút nữa đem gã kia ghim trên tường.

Nhóm ủy viên nổi giận, “thị sát” nhiều cửa hàng như vậy, lần đầu thấy có người dám phản kháng. Bọn chúng tuyệt đối không thể chấp nhận có gió thổi lệch, cả đám xắn tay áo xông vào bao vây Tiểu Câu, bắt đầu tiến hành “giáo dục”.

Vừa “giảng dạy”, bọn lưu manh mới phát hiện thằng chủ tiệm vẹt rất khó đánh a! Mẹ kiếp, bị 5 người hội đồng mà vẫn cương quyết không rên một tiếng, trong tay nắm được cái gì liền dùng cái đó đập lại, vừa nhìn đã biết là kẻ chuyên đánh nhau!

Lan Lan lao ra ngoài cửa hàng vội vàng chạy đi báo nguy. Chờ cảnh sát đến nơi, lưu manh cũng đã đi hết.

Buổi tối, Trang Nghiêm tới đón Tiểu Câu. Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong tiệm, toàn thân em trai thì bầm tím.

“Sao lại bị như vậy?”

Lan Lan vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi sự việc. Trang Nghiêm mím môi nghe, gân xanh trên huyết thái dương co giật, sau đó lôi kéo Tiểu Câu vào xe đi bệnh viện.

May mắn chỉ là bị thương ngoài da. Trên đường từ bệnh viện về đến nhà, Tiểu Câu ngồi một góc không nói lời nào, đáng tiếc Trang Nghiêm chính là không phản ứng với cậu.

Tiểu Câu ngượng ngùng, đành ngậm miệng. Cậu biết rõ Trang Nghiêm tức giận, giận cậu mở cửa hàng, không có việc gì lại tự tìm việc. Buổi tối, trên người có thương tích không thể dính nước, Trang Nghiêm cầm khăn lông ướt giúp cậu lau người.

Tiểu Ngô nhìn chuẩn cơ hội, nhắm ngực Đại Ngô chui vào.

“Đừng giận, em cũng không muốn lưu manh tới quấy rối a!”

Trang Nghiêm vẫn nhăn mặt đẩy Tiểu Câu ra.

Tiểu Câu gỡ thói xấu, nằm sấp trong ngực anh trai không chịu đứng dậy.

Cuối cùng Trang Nghiêm không có biện pháp: “Ngày mai anh giúp em sang lại quán, em nhàn rồi không có việc gì thì tới làm trong công ty của anh, nếu không thì cứ ở trong nhà! Anh cũng không phải nuôi không nổi em!”

Tiểu Câu từ trong lòng ngực của hắn leo ra .

“Không được! Cửa hàng là của em, không cần anh quan tâm!” Được! Hoà đàm tuyên cáo chấm dứt.

Ngày hôm sau, Trang Nghiêm đứng dậy mặc quần áo đi làm. Tiểu Câu nằm trên giường giả bộ ngủ. Chờ Trang Nghiêm đi khỏi, cậu cũng đứng dậy. Nhưng Trang Nghiêm vừa ra khỏi cửa lại có tiếng chìa khóa lách cách vang lên.

Tiểu Câu vừa nghe thấy tiếng liền cảm thấy không ổn. Vội vàng vọt dậy đi mở cửa. Hay lắm! Cửa bị khóa trái rồi!

Tiểu Câu phẫn nộ: Đây là muốn diễn kịch giam cầm với cậu sao!

Trang Nghiêm ra khỏi thang máy, chợt nghe bên ngoài nhà trọ có tiếng “loảng xoảng”. Đợi đến khi mở cửa nhìn ra ngoài, trên đất toàn là mảnh sứ vỡ, đều nhìn rất quen mắt, có thể lơ mờ nhận ra vết tích của bình gốm đời Đường mà hần dưng 28 vạn cạnh tranh gay gắt mới mua về được.

Gì cũng khỏi cần nói, mau về nhà!

Đóng cửa thang máy, Trang Nghiêm lần nữa thăm mắng mình: Thấy không? Trong 1,3 tỷ người, hần lại chọn trúng kẻ phá hoại như vậy!

Đến khi mở cửa ra, Tiểu Câu đã mang theo túi xách chờ ở cửa. Mắt thấy cửa vừa mở ra, không nói câu nào lập tức xông ra ngoài.

“Em có ý gì? Đập bể cửa cái của anh xong rồi còn muốn chạy?”

Trang Nghiêm dùng sức kéo Tiểu Câu lại. Mẹ kiếp, cái đồ đầy tật xấu này! Không được, hôm nay nhất định phải dùng gia quy.

Không đợi hần đem dựng thẳng lông mày, vành mắt Tiểu Câu đã hồng lên.

“Trang Nghiêm, anh tưởng mình làm ra tiền thì hay ho lắm sao? Tôi con mẹ nó bộ là đàn bà à mà cần anh nuôi! Tại sao tôi lại nhịn 5 năm? Còn không phải vì muốn chứng minh Ngô Tiểu Câu tôi cũng có thể dựa vào chính mình để chị tôi có cuộc sống tốt đẹp sao! Dựa vào cái gì mà anh nói một câu tôi phải sang lại quán hả? Con mẹ nó bộ anh là thượng đế chắc?!!”

Trang Nghiêm từ trước tới nay chưa bao giờ quen nhượng bộ, theo phản xạ gờ tay lên vung về phía Tiểu Câu, giữa đường lại ngoặt lại, tát mạnh vào mặt mình.

Cái tát này mạnh đến độ khiến hai người đều tỉnh táo lại.

Tiểu Câu lại gần xoa xoa miệng Trang Nghiêm, bị Trang Nghiêm kéo ra.

“Đi! Anh đưa em đến quán.”

Đến quán, Trang Nghiêm trầm mặt lái xe đi. Lan Lan rụt cổ nhìn chiếc xe đi mất hút.

Trong bụng cô thầm nghĩ: Bình thường hai người cũng không biết có chuyện gì nói không hết, nửa ngày cũng chia không ra. Thỉnh thoảng còn lên lầu nói tiếp. Hôm nay ngược lại đi rất dứt khoát a.

Ngô ca của cô thì dùng vẻ mặt thâm thù đại hận thu thập tàn cuộc trong tiệm.

Còn chưa phí sức đã có vài công nhân đến quán, nói là Trang tổng kêu bọn họ tới thay cửa kính. Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, rất nhanh đã làm xong.

Bởi vì ngày hôm qua có lưu manh tới quấy rối, hôm nay trong tiệm có chút quanh quẽ. Tiểu Câu cả ngày như người mất hồn, sau khi nướng xong 5 con vịt, cậu cầm túi nhựa bọc một con chạy ra khỏi quán.

Công ty Trang Nghiêm nằm ở trung tâm khu phố sầm uất. Tiểu Câu vẫn thường qua đây, thủ hạ Trang Nghiêm là nhân viên đều biết rõ quan hệ của bọn họ, đối với cậu đặc biệt khách khí.

“Ngài tới thật không khéo, Trang tổng vừa đi ra ngoài ...”

Tiểu Câu an vị ngồi chờ ở phòng tiếp khách. Hết buổi sáng mới thấy Trang Nghiêm từ thang máy đi ra, toàn thân như vừa ở trong thủy lao, góc áo lơ mờ có vết máu.

“Sao lại bị như vậy?” Tiểu Câu chạy vội tới cạnh Trang Nghiêm cao thấp xem xét.

Trang Nghiêm cũng không nói lời nào, cứ như vậy cười nhìn Tiểu Câu.

Cậu nhóc nóng nảy: “Anh mau nói đi chứ!”

“Hôm qua lúc anh nhìn thấy em cũng có tâm trạng giống như em bây giờ.”

“.....” Tiểu Câu im lặng.

“Anh kỳ thật là giận bản thân mình, vì sao luôn không bảo vệ được em. Ngăn em mở quán là anh không đúng, anh quên Tiểu Câu của anh thật sự là một người đàn ông chân chính, cậu ấy không cần phải dựa vào ai cũng có thể sống tốt. Anh không nên xem em giống như đồ cổ sợ đụng cái là vỡ.”

Vừa nghe tới hai chữ đồ cổ, Tiểu Câu lại khẽ rụt cổ.

“Từ nay về sau em chỉ cần xông pha phía trước, chẳng phải mọi người thường nói sau lưng bà vợ thành công đều có một ông chồng chịu uất ức sao. Sau lưng Tiểu Câu em vĩnh viễn có một người đàn ông lòng dạ bao dung như biển thâm lặng ủng hộ em.”

Trang Nghiêm nói được nghiêm túc như vậy khiến cho Tiểu Câu cảm động tới mức nổi cả da gà.

Tiểu Câu đưa túi vị nướng cầm trong tay cho Trang Nghiêm: “Ăn đi! Cố ý mang cho anh đó.”

Trang Nghiêm khóc: “Không phải chứ, bà xã, anh không nên nổi giận với em, anh biết lỗi rồi không được sao? Chúng ta đổi món khác được không, ông xã em sắp mọc lông vịt rồi .....”

Về phần tại sao quần áo Trang Nghiêm lại dính máu, cứ nhìn một đám lưu manh ngày ngày nhăn mặt âu sầu đến mua vịt nướng là rõ.

Vì vậy những người rảnh rỗi trong chợ lại lưu truyền tin đồn mới – có một đại ca xã hội đen tới chợ trời trải nghiệm cuộc sống, nếu đụng đến hắn, cẩn thận bị đàn em của hắn đánh cho tàn phế a ...

## 46. Chương 46: Phiên Ngoại 3

Đi xem mặt

Trang Nghiêm ghen ngào ủy khuất.

Thân thể cùng tâm hồn đều suy sụp. Mỗi ngày về đến nhà chính là một mình đối mặt với gian phòng trống trải.

Vợ hắn không cần hắn nữa rồi!

Ông già Tiểu Câu bốn năm trước vì uống rượu quá nhiều mà trúng độc cồn sang thế giới bên kia du lịch, nhà họ Ngô liền không còn gì vướng bận, chuyển hết lên thành phố.

Từ lúc Ngô Việt ra tù, Tiểu Câu liền đưa cô đến quán vịt nướng, cậu cũng chuyển tới ở cùng chị trong căn hộ trên lầu quán vịt.

“Nói cho em biết! Muốn chuyển đi? Không có cửa đâu! Muốn đi thì phải bước qua xác anh đã.”

“Chị em vừa mới ra tù, sao có thể kích thích chị ấy?”

“Vậy từ từ nói chuyện của chúng ta cho chị em biết không được sao?”

Tiểu Câu khẽ đảo mắt: “Việc này không bàn nữa! Chờ chị em ổn định, em sẽ tìm cơ hội nói chuyện với chị ấy sau.” Cuối cùng lại lo lắng bổ sung một câu, “Không được tới tìm em!”

Trang thiếu gia ai oán nhìn vợ xách túi rời đi. Từ đó đành chấp nhận kiếp sống oán phu, ngay cả việc giao hành tẩu cũng bị bắt thôi. Mỗi ngày chỉ có thể lén lút gọi điện thoại để an ủi nỗi khổ tương tư.

Nhưng sáng nay vừa tỉnh dậy, cảm quần lót ướt đẫm, Trang Nghiêm không kiềm chế nổi cơn giận nữa!

Hắn mà cũng có lúc rơi vào tình cảnh này sao? Đã là lão gia hai trăm tuổi còn như lũ gà giò xuất tinh trong mộng!

Hung hăng xông tới quán vịt nướng, vừa đẩy cửa vào đã đụng phải Ngô Việt. Ngô ti tỉ không có phòng bị, vừa nói câu hoan nghênh quý khách liền ngã ngửa cả người.

Trang Nghiêm vẫn duy trì vẻ vui mừng: “Bạn rộn a?” Thiếu chút nữa không nhận ra cô, nha đầu này gây đi không ít.

Trông thấy Ngô tử tử, Đại Ngô lập tức cúi đầu.

Hai người nhất thời không có lời nào để nói, đúng lúc Tiểu Câu vừa đi ra. Trang Nghiêm vội vàng nghênh đón.

“Anh tới đây làm gì?” Tiểu Câu vừa nói vừa chớp mắt lia lịa với Trang Nghiêm.

“A..... Công ty của chúng ta sắp có tiệc mừng, cần tổ chức liên hoan nên đến đây đặt vịt nướng.” Cái này gọi là cái khó ló cái khôn.

Cuối cùng Trang Nghiêm thu xếp ba người tới khách sạn “ăn cơm bàn công việc”, bàn chuyện đặt vịt nướng.

Trên bàn cơm, Ngô Việt rất bứt rứt. Bất an đánh giá Trang Nghiêm cùng Tiểu Câu.

Sự miễn cảm của phụ nữ khiến cô cảm giác được hành động không bình thường giữa Trang Nghiêm và em trai mình. Tỷ như lúc lấy muối, hai bàn tay cầm bình muối sờ tới sờ lui. Nhất là Trang Nghiêm, đều sờ tay em trai cô đến trầy da.

Đợi đến lúc Tiểu Câu đi toilet, Ngô Việt rốt cục lấy hết dũng khí mở miệng hỏi: “Anh..... cùng Tiểu Câu.....” Không đợi hỏi xong, mặt cô đã đỏ bừng.

Trang Nghiêm nhìn cô nói: “Tôi yêu Tiểu Câu, muốn sống cùng cậu ấy cả đời, cậu ấy cũng vậy, nhưng lại không dám cho cô biết.”

“Hai người..... Hai người đều là đàn ông .....”

“Ngô Việt, là do tôi chủ động trêu chọc Tiểu Câu, việc này không liên quan tới cậu ấy. Cô muốn mắng thì cứ mắng một mình tôi là đủ rồi. Tình cảm của chúng tôi là thật. Nếu có thể, chúng tôi đã sớm chia tay. Tính tình Tiểu Câu không phải cô không biết, cậu ấy từ trước tới nay vẫn cố chấp như vậy, nếu cô không đồng ý, tôi và cậu ấy chỉ có thể lén lút cả đời.”

Ngô Việt không nói gì.

Chờ cơm nước xong, hai chị em phải về. Trang Nghiêm mặt dày muốn đi cùng. Tiểu Câu trừng hai mắt nhỏ giọng nói: “Mau về đi, buổi tối em tới tìm anh.”

Về đến nhà, Tiểu Câu tắm rửa xong, đi đi lại lại một chút cho tiêu mỡ, cuối cùng còn xịt chút nước hoa. Thay tốt quần áo chuẩn bị đi ra ngoài, cửa phòng ngủ chợt mở ra.

Ngô Việt dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Câu: “Chị có chuyện muốn nói với em.....”

Lúc này Trang Nghiêm đang ở trong nhà tạo bầu không khí. Lấy ra mấy cây nến lần trước mua ở siêu thị, mở thêm một chai rượu vang. Chớ nghĩ cuộc sống của hai gã đàn ông bình thường rất qua loa, Trang thiếu gia về phương diện này vẫn luôn nghiêm túc yêu cầu cao, đến lúc chơi trò tình cảm thì tuyệt không hàm hồ. Vừa châm nến lên, trong phòng liền quanh quẩn một bầu không khí thú vị.

Chờ lão bà về liền uống chút rượu, hương vị tăng lên, sau đó mới là lúc Trang Nghiêm hẩn cởi quần áo ăn món ngon.

Nghĩ một hồi, Trang thiếu gia cười đến dâm dăng, trong đầu xẹt qua một đồng hình ảnh cấm trẻ em.

Nhưng chờ tới chờ lui, thúc tới tình dục hẩn tăng vọt, đập phẳng nền nhà cũng không thấy bóng dáng lão bà. Gọi điện thoại cả nửa ngày mới có người tiếp.

“Gì vậy? Sao vẫn còn chưa sang đây?”

“Em đêm nay không qua, anh đi ngủ sớm một chút.”

“Em dám lừa anh à? Có tin tối nay anh trèo cửa sổ vào phòng em không hả!”

“Thao mẹ anh, em vừa chống lũ giải nguy về đó. Đều là chuyện tốt do anh gây ra! Chị em khóc thực thảm!”

“Chị em nói gì? Anh nói cho em biết, cái gì cũng đừng đáp ứng! Anh..... Uy! Uy!”

Điện thoại bên kia đã sớm ngắt máy.

Trang Nghiêm tức giận quăng điện thoại, đùng! Sân sau cháy![2]

Giận dữ hai ngày, cũng không thấy có người chủ động đến nhận lỗi.

Trang Nghiêm cân nhắc không thể một đòn diệt gọn, tự mình phải đứng ra lo liệu, cho Tiểu Câu thêm một cơ hội. Tìm có xong liền giả lơ chủ động đến thăm Tiểu Câu.

Nhưng đến quán vịt lại chỉ thấy mình Lan Lan. Tiểu nha đầu thấy trai đẹp thì đặc biệt ân cần.

“Anh Trang, sao anh lại tới đây?”

“A, không phải mấy hôm trước tới đặt vịt nướng sao! Muốn đến xem thử như thế nào.”

Lan Lan vỗ tay một cái: “Anh đến thật không đúng lúc, Tiểu Câu cùng đại tỉ đi xem mặt rồi!”

Nhiệt độ trong quán vịt nháy mắt giảm xuống, Trang Nghiêm nheo mắt lại: “Bọn họ đi xem mặt ở đâu?”

“Để em nhớ đã, hình như ở quán Thiên Xuyên Phì Ngưu .....” Lời còn chưa dứt, trước mắt đã không còn bóng người.

Trùng hợp có lãnh đạo cấp trên đến thị sát công tác, cả tuyến đường chính đều có lệnh giới nghiêm, không đến thời gian tuyệt không cho đi, Trang Nghiêm mắc kẹt trong làn xe không kiên nhẫn la hét om sòm khiến người xung quanh đều trở mắt nhìn.

“Gì vậy? Bộ tính đi đâu thai hay sao?”

Trang Nghiêm hung dữ trừng mắt liếc xéo.

“Mẹ kiếp, nếu không nhanh lên thì đứa con cũng sinh ra luôn rồi.”

Cuối cùng, Trang Nghiêm dứt khoát bỏ xe, mặc âu phục nghiêng răng chạy bộ. Khỏi phải nói một người đàn ông lịch lãm chạy như điên trên đường cái thì thu hút như thế nào, quả thật rất có phong cách a, trên đường còn có không ít phụ nữ ở phía sau huyết sáo.

Chờ đến khách sạn, Trang Nghiêm lau mồ hôi trên mặt, hai con mắt xẹt qua xẹt lại, dừng lại ở một góc nhỏ, Tiểu Câu đang cùng một cô gái cười nói ăn thịt nướng!

Trang Nghiêm cởi áo vét, mặc sơ mi cộc tay đi qua.

“Darling, anh tới chậm.” Trang thiếu gia nói giọng nũng nịu, ngay cả lửa đực cũng phải nhường đường. Tất cả thực khách trong quán đều trợn mắt nhìn.

Chỉ thấy một người đàn ông cao to đẹp trai nhào vào lòng một chàng trai.

Trang Nghiêm khoác tay qua cổ Tiểu Câu không chịu buông, còn hung hăng hôn môi cậu.

Tiểu Câu khiếp sợ, vội vàng đẩy Trang Nghiêm ra: “Anh làm cái trò gì vậy! Chú ý hình tượng!”

Trang Nghiêm nghĩ thầm: Em ngược lại ở trước mặt phụ nữ giả bộ đứng đắn a.

“Darling, em đã nói với cô ấy chưa? Đừng vì áp lực trong nhà mà hại người ta a!”

Sau đó hần quay ra nhìn thẳng vào mắt cô gái kia nói: “Tôi và Tiểu Câu đã sống chung 6 năm. Nếu như cậu ấy có thể sinh con thì đã sinh cho tôi một đứa. Cô thật sự muốn mình trở thành kẻ thứ ba sao?”

Cô gái xấu hổ cười gượng, hai mắt liêu mạng nhìn đi nơi khác, muốn nói với mọi người, cô với kẻ điên này không có quan hệ!

Tiểu Câu kéo Trang Nghiêm từ trên người xuống, tức giận bỏ ra ngoài.

Hừ! So với mình còn kiêu ngạo hơn, Trang Nghiêm nghiêng răng kèn kẹt!

Chờ ra đến bên ngoài, Trang Nghiêm giữ chặt tay Tiểu Câu.

“Em đúng là phản đồ! Trước đây chúng ta đã nói như thế nào? Hừ, chị em vừa nói vài câu, em đã đi xem mặt kết hôn! Nói cho em biết, em mà dám kết hôn, lão tử sẽ phá sập động phòng!”

Tiểu Câu nghiêng đầu nhìn hấn: “Ai bảo anh tôi đi xem mặt?”

“Lan Lan nói hết rồi, em khỏi cần giả bộ đánh trống lảng!”

Đang nói, Ngô Việt cùng một người đàn ông mặc âu phục từ trong quán đi ra.

“Kia..... Ngô tiểu thư, tôi còn có chút việc phải cùng với em gái đi trước. Gặp lại sau!” Nói xong người đàn ông liền kéo cô gái vừa rồi vội vàng rời đi.

Ngô Việt sắc mặt có điểm khó coi, nhưng vẫn đi đến trước mặt hai người, nhỏ nhẹ nói: “Anh hiểu lầm rồi, người đi xem mặt là tôi. Tiểu Câu cùng cô bé kia đều là đến tiếp khách.”

Trang Nghiêm con mắt có điểm thẳng, vừa rồi đi vào tìm Tiểu Câu, thật đúng là không có chú ý tới Ngô Việt. Cứ thế một gây phá uyên ương!

Hấn luống cuống đứng dậy: “Thao! Ngô Việt, cô đánh tôi đi! Tôi con mẹ nó đáng đánh!”

Ngô Việt nở nụ cười: “Nếu thấy nợ tôi thì từ nay về sau nhớ đối xử tốt với em trai tôi là được rồi.”

“Cô..... không phản đối sao?”

“Như lời anh nói, phản đối có tác dụng sao? Hôm đó chúng tôi đã nói chuyện suốt đêm. Người sống trên đời, có thể tìm thấy người thật lòng với mình thật không dễ dàng, tôi chỉ có thể chúc phúc cho hai người. Tuy cả hai không thể sinh con, nhưng con của tôi sau này có thể làm con thừa tự của cả hai, cũng coi như có người kế tục hương khói của Ngô gia.”

Nếu không hai người sao lại là chị em! Ngay cả khoản làm người khác thiếu nợ trả cả đời không hết cũng giống nhau như đúc.

Trang Nghiêm trên mặt có điểm xấu hổ, nhớ lại mình vừa mới làm ra chuyện mất mặt như vậy. Cái tên nhát cáy kia sao có thể xứng đôi với chị dâu của Trang Nghiêm hấn chứ!

Sau đó hấn lập một danh sách những người phù hợp đưa cho Ngô Việt chọn.

Chuyện xấu xem như giải quyết xong. Nhưng Tiểu Câu lại vì chuyện này mà không thèm để ý tới đồng chí Đại Ngô.

Vẫn phải tiếp tục bước trên con đường cấm dục, Trang đồng chí đành tự mình tìm cách a!

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dan-khong-thuong-luong>*